

การสร้างแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามก็ได้

สารนิพนธ์

ของ

วู้ ติ กิม อวันห์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

พฤษภาคม 2553

การสร้างแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามก็ได้

สารนิพนธ์

ของ

วู้ ติ กิม อวันห์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

พฤษภาคม 2553

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การสร้างแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามก็ได้

บทคัดย่อ

ของ

วู้ ติ กิม อวันห์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

พฤษภาคม 2553

ภู ธิ กิม อ้วน (2553). การสร้างแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียน
ชาวเวียดนามใต้. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ รอง
ศาสตราจารย์ผกาศรี เย็นบุตร.

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อสร้างแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่
เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามใต้ และศึกษาความก้าวหน้าการฝึกทักษะการออกเสียง
พยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาของผู้เรียนภายหลังการใช้แบบฝึก

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาชาวเวียดนามที่เรียนภาษาไทยเป็นวิชาเอก
ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2552 มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ แห่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติ
นครโฮจิมินห์ จำนวน 10 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการทดสอบการออกเสียงด้วยแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
เพื่อคัดเลือักศึกษาที่มีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยจากจำนวนนักศึกษาทั้งหมด 16
คน

ผลการศึกษาวิจัยพบว่า ได้แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้
เรียนชาวเวียดนามใต้ ที่มีประสิทธิภาพ 91.67/ 90.14 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน และผู้เรียนกลุ่ม
ตัวอย่างมีทักษะและความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาลังการใช้
แบบฝึกสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า แบบฝึกการออกเสียง
พยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามใต้สามารถนำไปใช้จริงได้อย่างมี
ประสิทธิภาพ

A CONSTRUCTION OF PATTERN DRILLS IN PRONUNCIATION PROBLEMS OF THAI
CONSONANTS FOR STUDENTS IN SOUTHERN VIETNAM

AN ABSTRACT
BY
VU THI KIM OANH

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Arts Degree in Teaching Thai as a Foreign Language
at Srinakharinwirot University

May 2010

Vu Thi Kim Oanh. (2010). *A Construction of Pattern Drills in Pronunciation Problems of Thai Consonants for Students in Southern Vietnam*. Master Project, M.A. (Teaching Thai as Foreign Language). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor: Assoc.Prof. Phakasri Yenbutra.

This study was conducted with the purpose of constructing the pattern drills in pronunciation problems of Thai consonants for students in Southern Vietnam and measuring the learners' progress in pronunciation of Thai consonants before and after using the drilling exercise

The sample student group is 10 second-year Thai major students in the academic year 2009 at University of Social Sciences and Humanities, Vietnam National University, Ho Chi Minh City. These students who had problems in pronunciation of Thai consonants were selected from the total of 16 students by doing pronunciation test made by the researcher.

The results of this study revealed that A Construction of Pattern Drills in Pronunciation Problem of Thai Consonants for Students in Southern Vietnam showed the efficiency of 91.67/ 90.14. After the experiment, students' abilities to pronounce Thai consonants are better as shown in the statistical record level .01. This means that A Construction of Pattern Drills in Pronunciation Problem of Thai Consonants for Students in Southern Vietnam is efficient to be used in teaching.

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบ
ได้พิจารณาสารนิพนธ์เรื่อง การสร้างแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับ
ผู้เรียนชาวเวียดนามถิ่นใต้ ของ วุฒิ กิม อ้วนห์ ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....
(รองศาสตราจารย์ผกาศรี เย็นบุตร)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....
(รองศาสตราจารย์อัครา บุญทิพย์)

คณะกรรมการสอบสารนิพนธ์

..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์ผกาศรี เย็นบุตร)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์
(อาจารย์พัชนี ไชติกเสถียร)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์
(อาจารย์ พัทยา จิตต์เมตตา)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ของมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีคณะมนุษยศาสตร์
(รองศาสตราจารย์อัครา บุญทิพย์)

วันที่ เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2553

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความรู้และความกรุณาจาก รองศาสตราจารย์ผกาศรี เย็นบุตร อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ และเป็นอาจารย์ผู้สอนให้ผู้วิจัยมีความรู้ทั้งทางภาษาและวัฒนธรรมไทย เมื่อผู้วิจัยได้เรียนปริญญาตรี ณ มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ แห่งมหาวิทยาลัย แห่งชาติ นครโฮจิมินห์ และในการวิจัยครั้งนี้อาจารย์ได้กรุณาให้คำแนะนำ ชี้แนะแนวทาง รวมทั้ง ตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องสารนิพนธ์ตลอดระยะเวลาตั้งแต่เริ่มต้นจนเสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบ ขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่งในความเมตตาและความเอาใจใส่ที่อาจารย์ให้มาโดยตลอด

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์จินตนา พุทธิเมตตา ประธานคณะกรรมการบริหาร หลักสูตร อาจารย์พัชนี โชติกลีภัย และอาจารย์พัทธยา จิตต์เมตตา กรรมการสอบสารนิพนธ์ ที่ได้ให้ คำปรึกษา แนะนำแนวทางที่ทำให้สารนิพนธ์ถูกต้องสมบูรณ์

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์พัชนี โชติกลีภัย ผู้ช่วยศาสตราจารย์รุ่งฤดี แผลงศร นางสุมาลย์ อิทธิโรจน์ ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการทดลอง ที่ได้กรุณาใช้เวลาให้คำแนะนำ ข้อคิดเห็นตลอดจนตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ เพื่อให้เครื่องมือการทดลองถูกต้องสมบูรณ์

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่านในสาขาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ คณะมนุษยศาสตร์ ที่ได้ให้ทั้งความรู้ ความเมตตา และกำลังใจแก่ผู้วิจัยตลอดระยะเวลาที่ศึกษา ปริญญาโท ณ มหาวิทยาลัยแห่งนี้

ขอขอบคุณอาจารย์และนักศึกษาที่มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ แห่ง มหาวิทยาลัยแห่งชาติ นครโฮจิมินห์ ที่ได้อำนวยความสะดวก และให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวม ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้

ท้ายที่สุดนี้ ขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อคุณแม่ ที่ได้สนับสนุนและส่งเสริมผู้วิจัยมาศึกษาที่ ประเทศไทย รวมทั้งให้ความรัก ความห่วงใย และกำลังใจตลอดมา

ภู ธิ กิม อวันห์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	3
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	3
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเสียงพยัญชนะภาษาไทยและภาษาเวียดนามถิ่นใต้	7
เสียงพยัญชนะภาษาไทย	7
เสียงพยัญชนะภาษาเวียดนามถิ่นใต้	9
การเปรียบเทียบหน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ กับภาษาไทยมาตรฐาน	10
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยของผู้เรียน ชาวเวียดนามถิ่นใต้	11
ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว	11
ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ	12
ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะท้าย	13
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขปัญหาการออกเสียงไม่ชัดเจน	14
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขปัญหาการออกเสียงไม่ชัดเจน	14
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขปัญหาการออกเสียงไม่ชัดเจน	17
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก	18
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก	18
ความหมายและความสำคัญของแบบฝึก	18
ประโยชน์ของแบบฝึก	19
หลักจิตวิทยาการเรียนรู้กับการสร้างแบบฝึก	20

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
ลักษณะของแบบฝึกที่ดี	22
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก	24
3 วิธีดำเนินการวิจัย	28
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	28
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	28
การดำเนินการวิจัย	30
การจัดทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล	31
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	31
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	34
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	34
การวิเคราะห์ข้อมูล	34
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	35
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	41
ความมุ่งหมายของการศึกษาวิจัย	41
ความสำคัญของการศึกษาวิจัย	41
การดำเนินการศึกษาวิจัย.....	41
สรุปผลการศึกษาวิจัย	43
อภิปรายผล	44
ข้อเสนอแนะ	46
บรรณานุกรม	48

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ภาคผนวก	53
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์	180

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 ระบบเสียงพยัญชนะภาษาไทยมาตรฐาน	8
2 ระบบเสียงพยัญชนะในภาษาเวียดนามถิ่นใต้	9
3 การเปรียบเทียบหน่วยเสียงพยัญชนะต้นในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ กับภาษาไทยมาตรฐาน	10
4 การเปรียบเทียบหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ กับภาษาไทยมาตรฐาน	11
5 แสดงเสียงพยัญชนะต้นที่อาจจะเป็นปัญหาต่อชาวเวียดนามที่เรียนภาษาไทย	12
6 แสดงเสียงพยัญชนะควบกล้ำที่อาจจะเป็นปัญหาต่อชาวเวียดนามถิ่นใต้ ที่เรียนภาษาไทย	13
7 แสดงลักษณะฐานที่เกิดและคุณสมบัติของหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /-t, -k, -n, -N/	13
8 ตารางแสดงตัวอย่างคำที่สะกดด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายที่อาจเป็น ปัญหาต่อชาวเวียดนามที่เรียนภาษาไทย.....	14
9 เวลาดำเนินการทดลอง	31
10 คะแนนของผู้เรียนจากการทำแบบทดสอบท้ายแบบฝึก	35
11 ประสิทธิภาพกระบวนการของแบบฝึก	36
12 คะแนนทำแบบทดสอบหลังใช้แบบฝึก	37
13 ประสิทธิภาพของแบบฝึกตามเกณฑ์ที่กำหนด 80/80.....	38
14 คะแนนการทดสอบวัดความก้าวหน้าก่อนและหลังการใช้แบบฝึก	39

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความรู้และความกรุณาจาก รองศาสตราจารย์ผกาศรี เย็นบุตร อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ และเป็นอาจารย์ผู้สอนให้ผู้วิจัยมีความรู้ทั้งทางภาษาและวัฒนธรรมไทย เมื่อผู้วิจัยได้เรียนปริญญาตรี ณ มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ แห่งมหาวิทยาลัย แห่งชาติ นครโฮจิมินห์ และในการวิจัยครั้งนี้อาจารย์ได้กรุณาให้คำแนะนำ ชี้แนะแนวทาง รวมทั้ง ตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องสารนิพนธ์ตลอดระยะเวลาตั้งแต่เริ่มต้นจนเสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบ ขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่งในความเมตตาและความเอาใจใส่ที่อาจารย์ให้มาโดยตลอด

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์จินตนา พุทธิเมตตา ประธานคณะกรรมการบริหาร หลักสูตร อาจารย์พัชนี โชติกลีภัย และอาจารย์พัทธยา จิตต์เมตตา กรรมการสอบสารนิพนธ์ ที่ได้ให้ คำปรึกษา แนะนำแนวทางที่ทำให้สารนิพนธ์ถูกต้องสมบูรณ์

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์พัชนี โชติกลีภัย ผู้ช่วยศาสตราจารย์รุ่งฤดี แผลงศร นางสุมาลย์ อิชโรจน์ ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการทดลอง ที่ได้กรุณาสละเวลาให้คำแนะนำ ข้อคิดเห็นตลอดจนตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ เพื่อให้เครื่องมือการทดลองถูกต้องสมบูรณ์

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่านในสาขาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ คณะมนุษยศาสตร์ ที่ได้ให้ทั้งความรู้ ความเมตตา และกำลังใจแก่ผู้วิจัยตลอดระยะเวลาที่ศึกษา ปริญญาโท ณ มหาวิทยาลัยแห่งนี้

ขอขอบคุณอาจารย์และนักศึกษาที่มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ แห่ง มหาวิทยาลัยแห่งชาติ นครโฮจิมินห์ ที่ได้อำนวยความสะดวก และให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวม ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้

ท้ายที่สุดนี้ ขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อคุณแม่ ที่ได้สนับสนุนและส่งเสริมผู้วิจัยมาศึกษาที่ ประเทศไทย รวมทั้งให้ความรัก ความห่วงใย และกำลังใจตลอดมา

VU OANH THI KIM

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	3
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	3
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเสียงพยัญชนะภาษาไทยและภาษาเวียดนามถิ่นใต้	7
เสียงพยัญชนะภาษาไทย	7
เสียงพยัญชนะภาษาเวียดนามถิ่นใต้	9
การเปรียบเทียบหน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ กับภาษาไทยมาตรฐาน	10
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยของผู้เรียน ชาวเวียดนามถิ่นใต้	11
ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว	11
ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ	12
ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะท้าย	13
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขปัญหาการออกเสียงไม่ชัดเจน	14
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขปัญหาการออกเสียงไม่ชัดเจน	14
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขปัญหาการออกเสียงไม่ชัดเจน	17
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก	18
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก	18
ความหมายและความสำคัญของแบบฝึก	18
ประโยชน์ของแบบฝึก	19
หลักจิตวิทยาการเรียนรู้กับการสร้างแบบฝึก	20

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
ลักษณะของแบบฝึกที่ดี	22
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก	24
3 วิธีดำเนินการวิจัย	28
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	28
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	28
การดำเนินการวิจัย	30
การจัดทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล	31
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	31
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	34
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	34
การวิเคราะห์ข้อมูล	34
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	35
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	41
ความมุ่งหมายของการศึกษาวิจัย	41
ความสำคัญของการศึกษาวิจัย	41
การดำเนินการศึกษาวิจัย.....	41
สรุปผลการศึกษาวิจัย	43
อภิปรายผล	44
ข้อเสนอแนะ	46
บรรณานุกรม	48

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ภาคผนวก	53
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์	180

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 ระบบเสียงพยัญชนะภาษาไทยมาตรฐาน	8
2 ระบบเสียงพยัญชนะในภาษาเวียดนามถิ่นใต้	9
3 การเปรียบเทียบหน่วยเสียงพยัญชนะต้นในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ กับภาษาไทยมาตรฐาน	10
4 การเปรียบเทียบหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ กับภาษาไทยมาตรฐาน	11
5 แสดงเสียงพยัญชนะต้นที่อาจจะเป็นปัญหาต่อชาวเวียดนามที่เรียนภาษาไทย	12
6 แสดงเสียงพยัญชนะควบกล้ำที่อาจจะเป็นปัญหาต่อชาวเวียดนามถิ่นใต้ ที่เรียนภาษาไทย	13
7 แสดงลักษณะฐานที่เกิดและคุณสมบัติของหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /-t, -k, -n, -N/	13
8 ตารางแสดงตัวอย่างคำที่สะกดด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายที่อาจเป็น ปัญหาต่อชาวเวียดนามที่เรียนภาษาไทย.....	14
9 เวลาดำเนินการทดลอง	31
10 คะแนนของผู้เรียนจากการทำแบบทดสอบท้ายแบบฝึก	35
11 ประสิทธิภาพกระบวนการของแบบฝึก	36
12 คะแนนทำแบบทดสอบหลังใช้แบบฝึก	37
13 ประสิทธิภาพของแบบฝึกตามเกณฑ์ที่กำหนด 80/80.....	38
14 คะแนนการทดสอบวัดความก้าวหน้าก่อนและหลังการใช้แบบฝึก	39

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษามีบทบาทและหน้าที่อันสำคัญอย่างยิ่งต่อมนุษย์ เพราะภาษาเป็นระบบสัญลักษณ์ที่มนุษย์ใช้เป็นเครื่องมือในการคิด บันทึกและเก็บรักษาความคิด ถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด ตลอดจนติดต่อสื่อสารซึ่งกันและกัน แต่ละชนชาติจะมีภาษาของตนใช้ในการติดต่อสื่อสาร ซึ่งจะแตกต่างจากภาษาของชนชาติอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นภาษาพูดหรือภาษาเขียนก็ตาม ในอดีต การติดต่อสื่อสารยังอยู่ในวงจำกัดเฉพาะผู้ใช้ภาษาเดียวกันเท่านั้น แต่ปัจจุบันในยุคโลกาภิวัตน์ ความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันระหว่างประเทศต่าง ๆ ในโลกได้พัฒนายิ่งขึ้น ไม่ว่าในการติดต่อสื่อสารหรือแลกเปลี่ยนในด้านเศรษฐกิจ การเมือง การทูต การท่องเที่ยว วัฒนธรรม ฯลฯ ซึ่งส่งผลให้ผู้คนเริ่มสนใจเรียนรู้ภาษาของกันและกัน สอนิต ยมาภัย (2538: 29) กล่าวว่า “ในโลกสมัยปัจจุบัน เทคโนโลยีการสื่อสารก้าวหน้ามาก คนที่รู้ภาษาอื่นนอกจากภาษาของตนอีกหลาย ๆ ภาษาย่อมได้เปรียบอย่างยิ่ง ทำให้ก้าวทันโลกด้วยความรวดเร็ว ทันเหตุการณ์ และทันสมัย” การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศจึงเป็นหนทางที่นำไปสู่ความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ต่าง ๆ เมื่อจำเป็นต้องมีปฏิสัมพันธ์กับคนชาติอื่น ๆ

ภาษาไทยเป็นภาษาหนึ่งที่ชาวต่างประเทศทั้งที่อยู่ในและต่างประเทศสนใจศึกษา มีสถาบันอุดมศึกษาหลายแห่งในสหรัฐอเมริกา ยุโรป ออสเตรเลีย ตลอดจนเอเชีย ได้เปิดสอนภาษาไทยให้แก่ นักศึกษาและคนทั่วไป ปัจจุบันภาษาไทยได้กลายเป็นภาษาต่างประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่มีผู้นิยมเรียนมากที่สุดเป็นอันดับสามรองจากภาษาเวียดนาม ผลจากกระแสโลกาภิวัตน์ได้ส่งผลให้มีผู้เรียนภาษาไทยในต่างประเทศเป็นจำนวนมาก และอีกจำนวนไม่น้อยได้เดินทางมาเรียนภาษาไทยในประเทศไทยไม่ว่าจะเริ่มเรียนใหม่ เรียนเพิ่มเติมหรือมาท่องเที่ยวระยะสั้นก็ตาม สมพงศ์ วิทยศักดิ์พันธุ์ (2545: 163 อ้างจาก Compton 1995)

ประเทศไทยและประเทศเวียดนามมีความสัมพันธ์มายาวนานเป็นระยะเวลากว่า 30 ปี การพัฒนาความสัมพันธ์ทางการทูตได้ส่งเสริม และผลักดันความร่วมมือซึ่งกันและกันระหว่างสองประเทศ ในหลาย ๆ ด้านเช่น เศรษฐกิจ การเมือง การท่องเที่ยว วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี เป็นต้น รวมทั้งแลกเปลี่ยนทางด้านภาษา และวัฒนธรรม โดยเฉพาะทางด้านเศรษฐกิจ ปัจจุบันมีบริษัทไทยไปลงทุนในประเทศเวียดนามนับวันมากยิ่งขึ้น ซึ่งเป็นเหตุผลสำคัญประการหนึ่งที่ส่งผลให้ชาวเวียดนามสนใจศึกษาภาษาไทย การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศได้จัดขึ้นที่มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ แห่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติ นครโฮจิมินห์เป็นแห่งแรกในปี พ.ศ. 2539 โดยมีหลักสูตร

ตามโครงการสอนภาษาไทยในเวียดนามซึ่งเป็นหลักสูตรที่เกิดขึ้นภายใต้ข้อตกลงโครงการความร่วมมือทางวิชาการระหว่างสถาบันอุดมศึกษาของประเทศไทยและเวียดนาม ต่อมาได้ขยายโครงการสอนภาษาไทยไปยังสถาบันอุดมศึกษาของเวียดนามอีกหลายแห่งเช่น มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศ แห่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติเวียดนาม กรุงฮานอย มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศและเทคโนโลยีสารสนเทศ นครโฮจิมินห์ และมหาวิทยาลัยดานัง เป็นต้น ปรัชญาของหลักสูตรได้เปลี่ยนไปจากเดิมที่เน้นการสื่อสารภาษาไทยเพื่อเชื่อมสายสัมพันธ์ระหว่างไทย-เวียดนาม เริ่มปรับเปลี่ยนเป็นเพื่อขยายโอกาสการหางานของบัณฑิตในสถานประกอบการของชาวไทย ส่งผลให้มหาวิทยาลัยแต่ละแห่งเร่งผลิตบัณฑิตเพื่อให้ทันและเพียงพอต่อความต้องการของตลาดแรงงาน อนาคต นัยพัฒนา และคนอื่น ๆ (2548: 28)

การเรียนรู้ภาษาใด ๆ ไม่ว่าจะเป็นภาษาแม่หรือภาษาต่างประเทศก็ตาม เริ่มจากการเรียนรู้ทักษะการฟังและการออกเสียงเป็นอันดับแรก และการเรียนรู้ภาษานั้นจะประสบความสำเร็จหรือไม่ขึ้นอยู่กับความสามารถในการนำไปใช้อย่างได้ผล สามารถสื่อสารได้สัมฤทธิ์ ในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น การออกเสียงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง ดุษฎีพร ชำนิโรศานต์ (2520: 17) ได้กล่าวว่า “การออกเสียงไม่ชัดเจนหรือไม่ถูกต้องอาจทำให้เข้าใจผิดไปได้ เช่น รัก กับ ลัก ฟัน กับ ควัน มีความหมายต่างกัน ถ้าใช้ผิดก็ทำให้เข้าใจผิดได้” ธฤตภณ สุวรรณรักษ์ (2549: 1) ได้แสดงความเห็นทำนองเดียวกันว่า “ถ้าผู้พูดออกเสียงได้อย่างถูกต้องคล่องแคล่วชัดเจน ก็จะทำให้การสื่อสารเป็นไปตามวัตถุประสงค์ แต่ถ้าออกเสียงไม่ชัดเจนหรือผิดเพี้ยนไปก็จะทำให้การสื่อความหมายผิดตามไปด้วย” กล่าวโดยสรุปการออกเสียงไม่ถูกต้องชัดเจนส่งผลกระทบต่อ การสื่อสาร ทำให้การถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกนึกคิดคลาดเคลื่อนหรือผิดเพี้ยนไป รวมทั้งเสียบุคลิกภาพของผู้พูดด้วย เพราะฉะนั้นการแก้ไขการออกเสียงให้ถูกต้องชัดเจนด้วยการฝึกฝนเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นเพื่อประสิทธิผลในการสื่อสาร ประเสริฐ เชยชิต (2518: 5) กล่าวว่า “ปัญหาการออกเสียงไม่ชัดเจนนี้สามารถแก้ไขได้ถ้าได้รับการฝึกฝนอย่างเพียงพอและสม่ำเสมอ ฉะนั้นการฝึกหัดให้นักเรียนได้ใช้อยู่เสมอจะทำให้นักเรียนใช้ได้ถูกต้อง และเกิดความชำนาญ ครูที่สอนไม่ควรปล่อยปละละเลยควรฝึกนักเรียนมาแต่ต้น ๆ “

ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ การออกเสียงให้ถูกต้องชัดเจนตั้งแต่เริ่มแรกมีความสำคัญมาก สมพงษ์ วิทาศักดิ์พันธุ์ (2548: 231) กล่าวว่า “หลักการพื้นฐานที่ดีประการหนึ่งของการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ คือ ต้องพยายามให้ผู้เรียนออกเสียงให้ชัดและถูกต้องตั้งแต่เริ่มเรียน เพราะหากปล่อยไว้ไม่แก้ไขจะติดไปเรื่อยจนภายหลังจะแก้ไขได้ยาก” และยังได้กล่าวถึงวิธีการแก้ไขการออกเสียง 3 วิธี คือ เน้นการฟังให้มาก สร้างแบบฝึกการออกเสียงระหว่างเสียงที่เหมือนและแตกต่าง และวิธีการมองข้ามไปก่อนหากเป็นความผิดที่ไม่ร้ายแรงแล้วค่อยให้ไปทำแบบฝึกเพิ่มเติม ในการแก้ไขการออกเสียงให้ถูกต้องนั้น นอกจากจำเป็นต้องอาศัยครูผู้สอนเป็นคนคอยดูแลช่วยเหลือผู้เรียนในการฝึกฝน ยังจำเป็นต้องอาศัยแบบฝึกการออกเสียงอีกด้วย เพื่อให้ผู้เรียนทบทวน

ความรู้ความเข้าใจและฝึกในเรื่องที่เรียนไปแล้ว จากนั้นผู้เรียนจะเกิดทักษะ ความคล่องแคล่ว จนกระทั่งสามารถออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจน นอกจากนี้ แบบฝึกการออกเสียงยังช่วยให้ครูทราบความ เข้าใจและข้อบกพร่องของผู้เรียนต่อบทเรียนด้วย ดังนั้นแบบฝึกการออกเสียงจึงเป็นสื่อการสอนที่ สำคัญและมีประโยชน์อย่างมากในการเรียนการสอนภาษา

ในการเรียนการสอนภาษาไทยให้ชาวเวียดนามพบต่าง ๆ เกี่ยวกับการออกเสียงภาษาไทย โดยเฉพาะปัญหาในการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะภาษาไทยบางหน่วยเสียง ปัญหาดังกล่าว หวีนห์ วัน ฟุก (Huynh Van Phuc, 2546: 164-165) อาจารย์ชาวเวียดนามที่สอนภาษาไทยใน มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ นครโฮจิมินห์ ได้วิจัยเปรียบเทียบต่างระบบเสียงภาษา เวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนชาวเวียดนามถิ่นใต้ได้ออกเสียง ภาษาไทยไม่ชัดเจนเนื่องจากลักษณะของเสียงภาษาไทยมาตรฐานบางเสียงไม่ปรากฏในภาษา เวียดนามถิ่นใต้ ผู้เรียนจึงเอาลักษณะทางเสียงในภาษาเวียดนามที่ใกล้เคียงกับภาษาไทยเข้ามา แทรกแซงเมื่อพูดภาษาไทย ดังนั้นผู้เรียนชาวเวียดนามถิ่นใต้จึงมีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะต้น เดี่ยวได้แก่ /ป/, /ผ,พ, ภ/, /ฉ, ช/ พยัญชนะควบกล้ำได้แก่ /ปร/, /ปล/, /พร/, /พล, ผล/ และ พยัญชนะท้ายได้แก่ /ก/, /ด/, /น/, /ง/

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญที่จะนำผลการวิจัยของหวีนห์ วัน ฟุก (Huynh Van Phuc, 2546) มาดำเนินการต่อไปโดยสร้างแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่ เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามถิ่นใต้ เพื่อใช้เป็นเครื่องมือแก้ไขปัญหาและพัฒนาทักษะการ ออกเสียงให้ผู้เรียนชาวเวียดนามถิ่นใต้สามารถออกเสียงได้ถูกต้องและชัดเจน รวมทั้งเพื่อให้การเรียน การสอนภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนามถิ่นใต้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายของการศึกษาวิจัย

1. เพื่อสร้างแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาว เวียดนามถิ่นใต้
2. เพื่อศึกษาความก้าวหน้าการฝึกทักษะการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหา ของผู้เรียนภายหลังการใช้แบบฝึก

ความสำคัญของการศึกษาวิจัย

ผลการศึกษาครั้งนี้ทำให้ได้แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับ ผู้เรียนชาวเวียดนามถิ่นใต้ และเห็นพัฒนาการการออกเสียงพยัญชนะของผู้เรียน มีประโยชน์ต่อ ครูผู้สอนที่สามารถนำแบบฝึกไปช่วยแก้ปัญหาและเสริมสร้างทักษะการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทย

ที่เป็นปัญหาของผู้เรียนชาวเวียดนามถิ่นใต้ อีกทั้งยังเป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึกเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องในการออกเสียงภาษาไทยทั้งด้านพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ให้แก่ผู้เรียนชาวต่างชาติอื่น ๆ ต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาวิจัย

1. **ประชากร** คือ นักศึกษาชาวเวียดนามชั้นปีที่ 2 วิชาเอกภาษาไทยที่มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ แห่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติ นครโฮจิมินห์ จำนวน 16 คน

2. **กลุ่มตัวอย่าง** คือ นักศึกษาชาวเวียดนามชั้นปีที่ 2 วิชาเอกภาษาไทยที่มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ แห่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติ นครโฮจิมินห์ จำนวน 10 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการทดสอบการออกเสียงด้วยแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่มีปัญหาต่าง ๆ ในการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทย และสามารถเข้าร่วมกิจกรรมได้ตลอดระยะเวลาการทดลอง

3. ตัวแปรในการศึกษา

3.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การใช้แบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาของนักศึกษาชาวเวียดนามชั้นปีที่ 2 ที่มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ แห่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติเวียดนาม นครโฮจิมินห์ หลังการใช้แบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

4. **เนื้อหาของแบบฝึก** ประกอบด้วยแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว /ป/, /ผ, พ, ภ/, /ฉ, ช/ พยัญชนะควบกล้ำ /ปร/, /ปล/, /พร/, /พล, ผล/ และพยัญชนะท้าย /ก/, /ด/, /น/, /ง/ ซึ่งเป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามถิ่นใต้ที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

นิยามศัพท์เฉพาะ

แบบฝึก หมายถึง แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว /ป/, /ผ, พ, ภ/, /ฉ, ช/ พยัญชนะควบกล้ำ /ปร/, /ปล/, /พร/, /พล, ผล/ และพยัญชนะท้าย /ก/, /ด/, /น/, /ง/ สำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามถิ่นใต้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

การออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหา หมายถึง การออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่ไม่ถูกต้องของผู้เรียนชาวเวียดนามถิ่นใต้ซึ่งได้มาจากผลการวิจัยของหวินห์ วัน ฟุก (Huynh Van Phuc) (2546) ประกอบด้วยพยัญชนะต้นเดี่ยว /ป/, /ผ, พ, ภ/, /ฉ, ช/ พยัญชนะควบกล้ำ /ปร/, /ปล/, /พร/, /พล, ผล/ และพยัญชนะท้าย /ก/, /ด/, /น/, /ง/

แบบทดสอบ หมายถึง แบบทดสอบการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้ในการทดสอบก่อนและหลังฝึก

วิธีดำเนินการศึกษาวิจัย

ในการศึกษาวิจัย ผู้วิจัยจะดำเนินการตามลำดับต่อไปนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- 1.1. เสียงพยัญชนะภาษาไทยและภาษาเวียดนาม
- 1.2. ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนามถิ่นใต้
- 1.3. การแก้ไขปัญหาการออกเสียงไม่ชัดเจน
- 1.4. การสร้างแบบฝึก

2. ดำเนินการวิจัย

2.1. กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

ประชากร คือ นักศึกษาชาวเวียดนามชั้นปีที่ 2 วิชาเอกภาษาไทยที่มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ แห่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติ นครโฮจิมินห์ จำนวน 16 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาชาวเวียดนามชั้นปีที่ 2 วิชาเอกภาษาไทยที่มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ แห่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติ นครโฮจิมินห์ จำนวน 10 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการทดสอบการออกเสียงด้วยแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่มีปัญหาต่าง ๆ ในการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทย และสามารถเข้าร่วมกิจกรรมได้ตลอดระยะเวลาการทดลอง

2.2. สร้างเครื่องมือเพื่อใช้เป็นแบบฝึกและแบบทดสอบก่อนและหลังฝึก จำนวน 9 ชุด ดังนี้

- แบบฝึกชุดที่ 1 การออกเสียงพยัญชนะต้น /ป/
- แบบฝึกชุดที่ 2 การออกเสียงพยัญชนะต้น /ผ พ ภ/
- แบบฝึกชุดที่ 3 การออกเสียงพยัญชนะต้น /จ ช/
- แบบฝึกชุดที่ 4 การออกเสียงพยัญชนะต้น /ป/ /ผ พ ภ/ /จ ช/
- แบบฝึกชุดที่ 5 การออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ /ปร/ /ปล/
- แบบฝึกชุดที่ 6 การออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ /พร/ /พล ผล/
- แบบฝึกชุดที่ 7 การออกเสียงพยัญชนะท้าย /ก/ /ด/
- แบบฝึกชุดที่ 8 การออกเสียงพยัญชนะท้าย /น/ /ง/
- แบบฝึกชุดที่ 9 การออกเสียงพยัญชนะท้าย /ก/ /ด/ /น/ /ง/

2.3. นำเครื่องมือให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านตรวจสอบคุณภาพ

2.4. ทดลองใช้เครื่องมือกับกลุ่มทดลองซึ่งเป็นนักศึกษาชาวเวียดนามถิ่นใต้ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 3 คน

2.5. ปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือตามผลที่ได้จากการทดลอง

2.6. นำเครื่องมือไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง 10 คน ใช้เวลาในการทดลอง 9 ครั้ง ครั้งละ 1 คาบ คาบละ 45 นาที

2.6.1. นำแบบทดสอบการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยไปทดสอบก่อนฝึกกับกลุ่มตัวอย่าง

2.6.2. ดำเนินการฝึกการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยโดยใช้แบบฝึกที่สร้างขึ้น

2.6.3. ทดสอบกลุ่มตัวอย่างหลังการฝึกโดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกับการทดสอบก่อนฝึก

3.การวิเคราะห์ข้อมูล

นำผลที่ได้จากการทดสอบกลุ่มตัวอย่างก่อนการฝึกและหลังการฝึกมาวิเคราะห์หาคะแนนเฉลี่ยของผลต่างระหว่างการทดสอบก่อนการฝึกและหลังการฝึกเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ t-test และวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแบบฝึกโดยเปรียบเทียบค่า E1/ E2

4.สรุปและเสนอผลการศึกษาวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยมีหัวข้อตามลำดับดังต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเสียงพยัญชนะภาษาไทยและภาษาเวียดนามถิ่นใต้
2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนามถิ่นใต้
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขปัญหาการออกเสียงไม่ชัดเจน
4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเสียงพยัญชนะภาษาไทยและภาษาเวียดนามถิ่นใต้

1.1 เสียงพยัญชนะภาษาไทย

ผลการศึกษาของวิจิตร ภาณุพงศ์ (2543: 145) พบว่าหน่วยเสียงพยัญชนะภาษาไทยมาตรฐานมี 21 หน่วยเสียง ได้แก่ /p, ph, b, m, w, f, t, th, d, n, l, r, s, c, ch, j, k, kh, ŋ, ʔ, h/ ซึ่งตรงกับผลการศึกษาของกาญจนา นาคสกุล (2520: 22) พยัญชนะดังกล่าวสามารถเกิดเป็นพยัญชนะต้นเดี่ยวได้ทั้งหมด เกิดเป็นพยัญชนะควบ 11 หน่วยเสียงได้แก่ /pr, pl, phr, phl, kr, kl, kw, khr, khl, khw, tr/ และเกิดเป็นพยัญชนะท้าย 9 หน่วยเสียงได้แก่ /-p, -t, -k, -ʔ, -m, -n, -ŋ, -w, -j/ ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 1 ระบบเสียงพยัญชนะในภาษาไทยมาตรฐาน

ฐานที่เกิดเสียง ลักษณะของเสียง		ริม ฝีปาก	ริมฝีปาก กับฟัน	ปุ่ม เหงือก	เพดาน แข็ง	เพดาน อ่อน	ช่อง ระหว่าง เส้นเสียง
ระเบิด	ไม่ก้อง ไม่มีลม	p		t	c	k	ʔ
	ไม่ก้อง มีลม	ph		th	ch	kh	
	ก้อง ไม่มีลม	b		d			
นาสิก		m		n		ŋ	
ข้าง				l			
ร้ว				r			
เสียดแทรก			f	s			h
ครึ่งสระ		w			j		

ที่มา: กาญจนา นาคสกุล (2520) ระบบเสียงภาษาไทย: 22

1.2 เสียงพยัญชนะภาษาเวียดนามถิ่นใต้

ผลการศึกษานี้ของหวินห์ กง ตั้น (หวินห์ วัน ฟุก(Huynh van Phuc) อ้างอิงจากHuỳnh Công Tín, 1999: 41) พบว่าภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีหน่วยเสียงพยัญชนะ 20 หน่วยเสียง คือ /th, t, t̚, c, k, b, d, m, n, -ɲ, -ŋ, f, s, x, h, w, z̺, j, ɣ, l/ พยัญชนะเหล่านี้เกิดเป็นพยัญชนะต้นได้ทั้งหมด แต่สามารถเกิดเป็นพยัญชนะท้ายได้ 6 หน่วยเสียง ได้แก่ /-p, -m, -ŋ, -k, -w, -j/ แต่ละหน่วยเสียงมีลักษณะของเสียงและฐานที่เกิดดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 2 ระบบเสียงพยัญชนะในภาษาเวียดนามถิ่นใต้

ฐานที่เกิดเสียง ลักษณะของเสียง			ริมฝีปาก	ปุ่มเหงือก		เพดานแข็ง	เพดานอ่อน	ช่องระหว่างเส้นเสียง
				ลิ้นแบน	ลิ้นม้วน			
หยุด	มีลม			th				
	ไม่มีลม	ไม่ก้อง		t	t̚	c	k	
		ก้อง	b	d				
	นาสิก		m	n		ɲ	ŋ	
เสียดแทรก	ไม่ก้อง		f	s			x ¹	h
	ก้อง		w		z̺	j	ɣ ¹	
	ข้าง			l				

ที่มา: หวีนห์ วัน ฟุก (Huynh Van Phuc, 2546: 10, อ้างอิงจาก Huỳnh Công Tín (1999) Hệ thống ngữ âm của tiếng Sài Gòn: 41)

¹ หน่วยเสียง /x/ และ/ɣ/ หวีนห์ วัน ฟุกวิเคราะห์เป็นหน่วยเสียง/kh/ และ /g/ ตามลำดับ

1.3 การเปรียบเทียบหน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน

หวินห์ วัน ฟุก (Huynh Van Phuc, 2546) ได้เปรียบเทียบหน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน ดังแสดงในตารางต่อไปนี้

ตาราง 3 การเปรียบเทียบหน่วยเสียงพยัญชนะต้นในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน

ฐานที่เกิดเสียง ลักษณะของเสียง		ริม ฝีปาก	ริม ฝีปาก กับฟัน	ปุ่ม เหงือก	ลิ้น ม้วน	เพดาน แข็ง	เพดาน อ่อน	ห่อปาก เพดาน อ่อน	ช่อง ระหว่าง เส้นเสียง
ระเบิด	ไม่ ก้อง ไม่มีลม	p		t	t̚		k		ʔ
	ไม่ ก้อง มีลม	ph		th			kh	kh ^w	
	ก้อง ไม่มีลม	b		d			g		
นาสิก		m		n		ɲ	ŋ	ŋ ^w	
เสียดแทรก				s					
กึ่งเสียดแทรก						tɕ	tɕh		
ข้างลิ้น			f	l					h
ร้ว				r		j			
เสียงเปิด		w							

- ☐ หน่วยเสียงพยัญชนะต้นที่ปรากฏในทั้งสองภาษา
- ☒ หน่วยเสียงพยัญชนะต้นที่ปรากฏเฉพาะในภาษาเวียดนามถิ่นใต้
- ☒ หน่วยเสียงพยัญชนะต้นที่ปรากฏเฉพาะในภาษาไทยมาตรฐาน

ที่มา: หวีนห์ วัน ฟุก (Huynh Van Phuc, 2546) การวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน: 124

ตาราง 4 การเปรียบเทียบหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน

ฐานที่เกิด ลักษณะเสียง	ริมฝีปาก ทั้งสอง	ปุ่มเหงือก	เพดาน แข็ง	เพดาน อ่อน	ห่อปาก เพดานอ่อน	ช่องระหว่าง เส้นเสียง
กัก	-p	-t		-k	[-k ^w]	-ʔ
นาสิก	-m	-n		-ŋ	[-ŋ ^w]	
เสียงเปิด	-w		-j			

- ☐ หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายที่ปรากฏในทั้งสองภาษา
- ☒ หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายที่ปรากฏเฉพาะในภาษาเวียดนามถิ่นใต้
- ☒ หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายที่ปรากฏเฉพาะในภาษาไทยมาตรฐาน

ที่มา: หวีนห์ วัน ฟุก (Huynh Van Phuc, 2546) การวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน: 127

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนามถิ่นใต้

หวีนห์ วัน ฟุก (Huynh Van Phuc) (2546: 164) ได้วิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน” และกล่าวว่า เนื่องจากว่าลักษณะของเสียงภาษาไทยมาตรฐานบางเสียงไม่ปรากฏในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ ผู้เรียนจึงนำเอาลักษณะของภาษาเวียดนามถิ่นใต้ที่ใกล้เคียงกับภาษาไทยมาแทรกแซงเพื่อพูดภาษาไทย ผู้เรียนพบปัญหาการออกเสียงภาษาไทยดังต่อไปนี้

2.1 ปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะต้นเดียว

ชาวเวียดนามที่เรียนภาษาไทยอาจประสบปัญหาเมื่อออกเสียงพยัญชนะต้นต่อไปนี้

ตาราง 5 แสดงเสียงพยัญชนะต้นที่อาจจะเป็นปัญหาต่อชาวเวียดนามที่เรียนภาษาไทย

คุณสมบัติของเสียง	เสียงที่เป็นปัญหา	เสียงที่คนเวียดนามออก	ตัวอย่างคำ	
	/p/	/b/		
ลักษณะของเสียง	ระเบิด	ระเบิด	ปี →	/bi: ¹ /
ฐานกรณ์	ริมฝีปากทั้งสอง	ริมฝีปากทั้งสอง	บุ →	/bu: ¹ /
คุณสมบัติ	ไม่ก้อง ไม่มีลม	ก้อง ไม่มีลม	ป่า →	/ba: ² /
	/ph/	/f/		
ลักษณะของเสียง	ระเบิด	เสียดแทรก	ผ่า →	/fa: ² /
ฐานกรณ์	ริมฝีปากทั้งสอง	ริมฝีปาก - ฟัน	ภูเขา →	/fu: ¹ khaw ⁴ /
คุณสมบัติ	ไม่ก้อง มีลม	ไม่ก้อง ไม่มีลม	พา →	/fa: ¹ /
	/ph/	/p/		
ลักษณะของเสียง	ระเบิด	ระเบิด	พอ →	/po: ¹ /
ฐานกรณ์	ริมฝีปากทั้งสอง	ริมฝีปากทั้งสอง	พูด →	/pu:t ³ /
คุณสมบัติ	ไม่ก้อง มีลม	ไม่ก้อง ไม่มีลม	เพื่อ →	/puə ³ /
	/tɕh/	/tɕ/		
ลักษณะของเสียง	กึ่งเสียดแทรก	กึ่งเสียดแทรก	ชา →	/tɕa: ¹ /
ฐานกรณ์	เพดานแข็ง	เพดานแข็ง	ซ้ำ →	/tɕa: ⁴ /
คุณสมบัติ	มีลม	ไม่มีลม	ข้าง →	/tɕa: ŋ ⁴ /

เครื่องหมาย → หมายถึงว่า “อาจจะออกเสียงเป็น”

ที่มา: หวีนห์ วัน ฟุก (Huynh Van Phuc) (2546) การวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน: 165

2.2 ปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ

ชาวเวียดนามที่เรียนภาษาไทยอาจประสบปัญหาเมื่อออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำต่อไปนี้

ตาราง 6 แสดงเสียงพยัญชนะควบกล้ำที่อาจจะเป็นปัญหาต่อชาวเวียดนามถิ่นใต้ที่เรียนภาษาไทย

เสียงที่เป็นปัญหา	เสียงที่ คนเวียดนามออก	ตัวอย่างคำ	
/pr/	/br/	ปรากฏ	→ /bra: ¹ ko ² /
/phr/	/fr/	พระ	→ /fra ² /
/pl/	/bl/	ปลา	→ /bla: ¹ /
/phl/	/fl/	ปลาสด	→ /fɔla:t ³ /

เครื่องหมาย → หมายถึง “อาจจะออกเสียงเป็น”

ที่มา: หวีนห์ วัน ฟุก (Huynh Van Phuc) (2546) การวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบเสียง
ภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน: 166

2.3 ปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะท้าย

ชาวเวียดนามถิ่นใต้ที่เรียนภาษาไทยอาจจะสับสนเมื่อฟังคำภาษาไทยที่สะกดด้วยพยัญชนะ
ท้ายที่เป็นแม่กดและแม่กก หรือแม่กนและแม่กง เนื่องจากว่าคู่เสียงดังกล่าวมีลักษณะฐานที่เกิดและ
คุณสมบัติใกล้เคียงกัน ดังต่อไปนี้

ตาราง 7 แสดงลักษณะฐานที่เกิดและคุณสมบัติของหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /-t, -k, -n, -ŋ/

หน่วยเสียง	ประเภทเสียง	ฐานกรณ์	ความก้อง
/-t/	กัก	ปุ่มเหงือก	ไม่ก้อง
/-k/	กัก	เพดานอ่อน	ไม่ก้อง
/-n/	นาสิก	ปุ่มเหงือก	ก้อง
/-ŋ/	นาสิก	เพดานอ่อน	ก้อง

ที่มา: หวีนห์ วัน ฟุก (Huynh Van Phuc) (2546) การวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบเสียง
ภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน: 166

นอกจากนี้ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ หน่วยเสียงสระที่ปรากฏร่วมกับหน่วยเสียงพยัญชนะ
ท้าย /-t, -n/ มีเพียง 3 หน่วยเสียง คือ /u, ɤ, a/ ส่วนหน่วยเสียงสระที่ปรากฏร่วมกับหน่วยเสียง
พยัญชนะท้าย /-k, -ŋ/ มี 13 หน่วยเสียง ได้แก่ /ɛ, ɐ, u, ɤ, ʌ, a, a:, u, o, ɔ, ia, ua, ua/ ลักษณะ

เช่นนี้ทำให้ชาวเวียดนามมักพบปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะท้าย /-t, -n/ เมื่อปรากฏร่วมกับหน่วยเสียงสระ /ε, ε:, a, a:, u, u:, o, o:, ɔ, ɔ:, ia, ua, ua/ ในภาษาไทย กล่าวคือ ชาวเวียดนามถิ่นใต้ที่เรียนภาษาไทยมีปัญหาในการฟังและพูดคำที่สะกดแม่กด และแม่กน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตาราง 8 ตารางแสดงตัวอย่างคำที่สะกดด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายที่อาจเป็นปัญหาต่อชาวเวียดนามที่เรียนภาษาไทย

ตัวอย่างคำ	เสียงที่ได้ยินหรือออกเสียง		
ตัด	/tat ² /	หรือ	/tak ² /
มาก	/ma:k ³ /	หรือ	/ma:t ³ /
หาด	/ha:t ² /	หรือ	/ha:k ² /
ประกาศ	/pra ¹ ka:t ² /	หรือ	/pra ¹ ka:k ² /
กระถาง	/kra ¹ tha:ŋ ⁵ /	หรือ	/kra ¹ tha: n ⁵ /
กล้าหาญ	/kla: ³ ha:n ⁵ /	หรือ	/kla: ³ ha:ŋ ⁵ /
แฟน	/fε:n ¹ /	หรือ	/fε:ŋ ¹ /
แดง	/dε:ŋ ¹ /	หรือ	/dε:n ¹ /

ที่มา: หวีนห์ วัน ฟุก (Huynh Van Phuc) (2546) การวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน: 168

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขปัญหการออกเสียงไม่ชัดเจน

3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขปัญหการออกเสียงไม่ชัดเจน

ประสงค์ ราชณสุข (2535: 61) ได้ให้คำนิยามเกี่ยวกับการออกเสียงว่า “การออกเสียงก็คือการเปล่งเสียงพูดของคนเราซึ่งประกอบด้วยเสียงสระ เสียงพยัญชนะ และเสียงวรรณยุกต์ในภาษานั้นเอง การออกเสียงหรือการเปล่งเสียงนี้เป็นขั้นตอนสุดท้ายของกระบวนการผลิตเสียง” และยังกล่าวว่า การออกเสียงมีความสำคัญมาก เพราะทำให้คนเราสามารถติดต่อสื่อสารทำความเข้าใจกันได้ ฉะนั้นทุกคนควรเอาใจใส่เรื่องการออกเสียงให้ถูกต้องและชัดเจน เพื่อให้การพูดสื่อความหมายเป็นไปตรงวัตถุประสงค์และไม่คลาดเคลื่อนจนเกิดปัญหาการเข้าใจผิดต่อกัน

เกี่ยวกับการออกเสียงไม่ชัดเจน ประสงค์ ราชณสุข (2535: 62 - 63) ได้กล่าวถึงการพูดไม่ชัด (Articulation disorders) ซึ่งมีทั้งเสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ ลักษณะของการออกเสียงไม่ชัดมี 4 ลักษณะได้แก่

1. การใช้เสียงอื่นมาแทนเสียงที่ถูกต้อง (Substitution) คือ การออกเสียงโดยใช้เสียงพยัญชนะ เสียงสระ หรือเสียงวรรณยุกต์อื่นแทนเสียงที่ควรพูด เช่น จ แทน ส เมื่อพูดคำว่า สวย จึงเป็น ฉวย

2. การออกเสียงพูดไม่ครบทุกเสียง (Omission) คือ การเว้นไม่ออกเสียงพยัญชนะบางเสียงในคำพูด เช่น คำว่า กลุ่ม พูดเป็น กุ่ม

3. การออกเสียงผิดเพี้ยน (Distortion) คือ การออกเสียงผิดเพี้ยนไปจนไม่อาจบอกได้ว่าเป็นเสียงพยัญชนะหรือเสียงสระใด

4. การเพิ่มเสียงในคำ (Addition) คือ การเติมเสียงพยัญชนะหรือเสียงสระเพิ่มเข้าไปในคำ เช่น ปกครอง เป็น ปรกครอง

ประสงค์ วิทยฐานะ (2535: 73 - 80) ได้เสนอหลักการทั่วไปในการแก้ไขการออกเสียงไม่ชัดเจนต่อไปนี้

1. การฝึกการฟัง การได้ฟังเสียงที่ถูกต้องจะช่วยให้การออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจน

2. พยายามฝึกออกเสียงแต่ละเสียงให้ถูกต้องชัดเจน ในขั้นนี้ควรมีเพื่อนหรือผู้ช่วยฟังเสียงของเราว่าถูกต้องหรือไม่อย่างไร

3. ฝึกออกเสียงเป็นคำ ควรใช้เทปบันทึกเสียงประกอบเพื่อฟังเสียงให้แน่ใจว่าตนเองออกเสียงได้ถูกต้อง

4. ฝึกออกเสียงเป็นกลุ่มคำและเป็นประโยค ขั้นนี้เป็นการเพิ่มระดับการฝึกออกเสียงจากคำเดี่ยวโดด ๆ เป็นกลุ่มคำ เป็นประโยคในลักษณะของการสนทนา

5. สังเกตการฝึกออกเสียงของตนเองตั้งแต่ขั้น 1-4 โดยพิจารณาใช้วิธีระมัดระวังในการออกเสียง เช่น ลิ้น ริมฝีปาก เพดานแข็ง เพดานอ่อน ได้ถูกต้องตามตำแหน่งของการออกเสียงนั้น ๆ หรือไม่ ควรใช้กระจกเงาประกอบขณะฝึกออกเสียง เพื่อดูว่าเรายกปลายลิ้นแตะปุ่มเหงือกได้ถูกต้องหรือไม่ ในการออกเสียงพยัญชนะ ร เป็นต้น

6. อย่าท้อแท้หมดกำลังใจในการฝึก

7. ฝึกออกเสียงเป็นประจำทุกวัน

8. ควรจัดหาอุปกรณ์หรือสื่อประกอบการฝึกให้พร้อม ควรเตรียมอุปกรณ์เป็นกระจกเงาบานเล็กๆ และสื่อในการฝึก เช่น บัญชีคำซึ่งประกอบด้วยเสียงที่เรามีปัญหา บทความ บทสนทนา บทละคร เป็นต้น

9. ในกรณีที่ปัญหาการออกเสียงไม่ชัดเจนบางเสียงซึ่งเป็นเสียงที่ยากสำหรับตัวเรา ควรอาศัยเทคนิคเฉพาะสำหรับการแก้ไขเสียงนั้น ๆ โดยตรง ซึ่งต้องอาศัยการเรียนรู้เพื่อนำไปปฏิบัติให้ได้ผล

จากหลักการทั่วไปในการแก้ไขการออกเสียงดังกล่าวอาจสรุปเป็นหลักใหญ่ ๆ ได้ 2 ประการ คือ การฝึกฟังและการฝึกออกเสียงต่อไปนี้

1. การฝึกฟัง มีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้ที่ออกเสียงไม่ชัดเจนได้ฟังเสียงที่ถูกต้องจนสามารถแยกแยะได้ว่าเสียงใดถูกเสียงใดผิด จากนั้นจะสามารถออกเสียงให้ถูกต้องได้

1.1 ฝึกฟังเสียงที่ถูกต้อง ในการฝึกขั้นนี้ควรมีผู้ช่วยฝึกอ่านคำหรือประโยคให้ฟังโดยไม่ให้ผู้ถูกฝึกสังเกตวิธีออกเสียง มุ่งให้ฟังเฉพาะเสียงเท่านั้น

1.2 ฝึกฟังเพื่อแยกความแตกต่างของเสียงที่ถูกต้องกับเสียงที่ผิด ให้ผู้ถูกฝึกฟังแล้วสามารถแยกได้ว่าเสียงใดเป็นเสียงที่ถูกต้องและเสียงใดเป็นเสียงที่ผิด

2. การฝึกออกเสียง เมื่อผู้ถูกฝึกสามารถแยกความแตกต่างของเสียงที่ถูกต้องกับเสียงที่ผิดได้อย่างแม่นยำแล้ว จึงเริ่มฝึกการออกเสียงที่ถูกต้องต่อไป ซึ่งมี 2 ขั้นตอนด้วยกันได้แก่

2.1 การฝึกบริหารอวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียง การฝึกออกเสียงเพื่อให้อวัยวะต่าง ๆ ที่ใช้ในการออกเสียงเกิดความคล่องแคล่ว อันจะช่วยให้ออกเสียงได้ชัดเจนดีขึ้น อวัยวะต่าง ๆ ที่ใช้ในการออกเสียง คือ ริมฝีปาก ลิ้น ฟัน ปุ่มเหงือก เพดานปาก เป็นต้น

2.2 การฝึกออกเสียงให้ถูกต้อง

การฝึกออกเสียงที่ถูกต้องควรทำไปตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ฝึกออกเสียงที่เป็นปัญหาในระดับพยางค์ทั้งที่ไม่มีความหมายและมีความหมาย
2. ฝึกออกเสียงที่เป็นปัญหาในระดับคำ
3. ฝึกออกเสียงที่เป็นปัญหาในระดับประโยค
4. ฝึกออกเสียงที่เป็นปัญหาในระดับการสนทนา
5. ฝึกเพื่อนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน

ประสงค์ ญาณสุข (2532: 34 - 35) ได้เสนอวิธีการและเทคนิคเฉพาะสำหรับแก้ไขปัญหาการพูดไม่ชัด ดังต่อไปนี้

1. วิธีแสดงตำแหน่งที่เกิดของเสียง (Phonetic Placement Method) คือ การสังเกตวิธีออกเสียงของผู้ฝึกเพื่อให้ผู้ถูกฝึกเข้าใจง่ายและทำตามได้ถูกต้อง

2. วิธีเร้าและตอบสนอง (Stimulus – Response Method) ผู้ฝึกออกเสียงที่ถูกต้องชัดเจนให้ฟังก่อน แล้วให้ผู้ถูกฝึกลองออกเสียงนั้น ถ้าออกเสียงไม่ถูกต้องผู้ฝึกจะแก้ไขให้แล้วให้ลองทำใหม่อีกจนกว่าจะทำถูกต้องจนกว่าจะพอใจ

3. วิธีแยกความรู้สึกจากประสาทสัมผัส (Moto – Kinesthetic Method) วิธีนี้จะใช้ความรู้สึกจากประสาทสัมผัสเข้าช่วยในการฝึก

4. วิธีสะท้อนกลับ (Feedback Technique) คือ การให้ฟังเสียงของตนเอง โดยการบันทึกเสียงไว้ฟังภายหลัง หรือให้ฟังเสียงของตนเองในเวลาออกเสียงนั้น ซึ่งอาจทำได้ง่าย ๆ โดยการใช้สองมือป้องปากและหูไว้ในขณะออกเสียง ทำให้ได้ยินเสียงของตนเองไปพร้อมๆ กับเสียงของผู้ฝึก เพื่อจะได้เปรียบเทียบเสียงของตนเองกับเสียงของผู้ฝึกและพยายามปรับปรุงแก้ไข

5. วิธีนำจุดบกพร่องมาเป็นแนวเทียบในการฝึก (Negative Practice) ผู้ฝึกจะใช้วิธีที่ถูกต้องกับวิธีที่ผิดสลับเปลี่ยนกันในการฝึก เพื่อให้ผู้ถูกฝึกรู้ตัวได้เองว่าเมื่อใดตนออกเสียงถูกและเมื่อใดออกเสียงผิด ข้อสำคัญจะต้องใช้วิธีนี้เป็นขั้นสุดท้าย หลังจากผู้ถูกฝึกได้เรียนรู้วิธีออกเสียงที่ถูกต้องแล้ว

6. วิธีใช้อุปกรณ์ประกอบการฝึก (Practice Materials) ผู้ฝึกจะใช้อุปกรณ์หรือสื่อต่างๆ ประกอบกิจกรรมการฝึกซึ่งจะทำให้ได้รับผลดีในการแก้ไขโดยเฉพาะในระดับประถมศึกษา

สรุปได้ว่า การแก้ไขปัญหาคำออกเสียงไม่ชัดเจนต้องเริ่มต้นจากการฟังก่อน ผู้เรียนต้องฝึกฟังจนสามารถแยกความแตกต่างของเสียงได้ถูกต้องก่อน แล้วจึงฝึกออกเสียงให้ถูกต้องและชัดเจนโดยฝึกออกเสียงจากระดับพยางค์ คำ ประโยคจนถึงการสนทนา

3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขปัญหาคำออกเสียงไม่ชัดเจน

ประสงค์ ราชณสุข (2519) ได้สำรวจและแก้ไขข้อบกพร่องทางการพูดของนักเรียนโรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร โดยทดสอบกับนักเรียนทุกคนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 483 คน โรงเรียนประถมสาธิต ผลการสำรวจข้อบกพร่องทางการพูดของนักเรียนพบว่า ความบกพร่องทางการพูดประเภทพูดไม่ชัดมีมากที่สุด ในประเภทพูดไม่ชัดนั้นเสียงที่นักเรียนออกผิดหรือออกไม่ชัดมากที่สุดได้แก่ เสียงพยัญชนะ ร เสียงควบกล้ำ ร, ล เสียง ส, ซ, ฝ, ฟ และ ถ, ท ตามลำดับ ผลการแก้ไขการพูดของนักเรียนพบว่า จำนวนนักเรียนที่ได้รับผลดีขึ้นหลังการแก้ไขมีมากกว่าจำนวนนักเรียนที่ได้รับการฝึกแล้วผลยังคงเดิม

ประสงค์ ราชณสุข (2523) ได้ศึกษาปัญหาและวิธีแก้ไขการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา โดยมีกลุ่มตัวอย่างประชากรได้แก่ครูทุกคนจำนวน 160 คน และนักเรียนชาวเขาทุกเผ่าจำนวน 214 คน ในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ ผลการวิจัยปรากฏว่า เด็กชาวเขาเผ่าต่าง ๆ มีปัญหาการพูดไม่ชัดสูงกว่าประเภทอื่น ๆ ลักษณะการพูดไม่ชัดของเด็กชาวเขาเผ่าต่าง ๆ ที่พบมากที่สุดในเสียงพยัญชนะ คือ การออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง (Substitution) การเว้นไม่ออกเสียงในคำ (Omission) และการออกเสียงเพี้ยน (Distortion) ตามลำดับ และจำนวนเด็กชาวเขาที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด เมื่อได้รับการฝึกแก้ไขแล้วลดน้อยลงกว่าเมื่อยังไม่ได้รับการฝึกแก้ไข

ประสงค์ ชิตพงศ์ (2524) ได้สำรวจและแก้ไขข้อบกพร่องทางการพูดของนักศึกษาวิทยาลัยครู จันทระเกษม หลักสูตร คบ. และ ป.กศ.สูงปีที่ 1 ผลปรากฏว่านักศึกษาออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำไม่ชัดมากที่สุด และผลของการทดลองฝึกแก้ไขนักศึกษาที่มีข้อบกพร่องของการพูดดังกล่าวโดยใช้หลัก และวิธีของการแก้ไขปัญหการพูดไม่ชัด พบว่าภายหลังการแก้ไขแล้วความบกพร่องทางการพูดของ นักศึกษาลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สัมฤทธิ์ โพธิ์ไพร (2551) ได้ศึกษาผลของการใช้เกมทางภาษาแก้ปัญหการออกเสียงควบ กล้ำท้ายคำสองเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทพศิรินทร์นนทบุรี จังหวัดนนทบุรี กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 45 คน ซึ่งเป็นนักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านออกเสียงควบกล้ำท้ายที่ได้คะแนนการออกเสียงไม่ถึง 10 คะแนน จาก คะแนนเต็ม 15 คะแนน ผู้วิจัยดำเนินการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างโดยใช้เกมทางภาษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนที่ใช้เกมทางภาษามีความสามารถในการอ่านออกเสียงควบกล้ำท้ายคำ สองเสียงภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหา หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05

จากงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขปัญหการออกเสียงไม่ชัดดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า การใช้วิธีการต่าง ๆ ในการแก้ไขการออกเสียงไม่ชัดสามารถช่วยให้ผู้เรียนออกเสียงดีขึ้น และปัญหา การออกเสียงไม่ชัดของผู้เรียนลดน้อยลง

4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก

4.1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก

ความหมายและความสำคัญของแบบฝึก

กมล ดิษฐกมล (2509: 15) ได้กล่าวว่า หัวใจของการสอนวิชาทักษะอยู่ที่การฝึก (Drill) การ ฝึกอย่างถูกวิธีเท่านั้นจะทำให้เกิดความชำนาญ แคล่วคล่องว่องไวและทำได้โดยอัตโนมัติ

อ้อมน้อย เจริญธรรม (2533: 54) ได้กล่าวว่า แบบฝึกเป็นอุปกรณ์การสอนอย่างหนึ่งที่สร้าง ขึ้นมาเพื่อฝึกทักษะนักเรียนหลังจากเรียนเนื้อหาไปแล้ว ช่วยทำให้เด็กมีพัฒนาการทางภาษาดีขึ้น เพราะทำให้นักเรียนมีโอกาสนำความรู้ที่ได้เรียนมาแล้วฝึกให้เกิดความเข้าใจกว้างขวางมากขึ้น แบบ ฝึกสามารถฝึกทักษะทางภาษาได้ทุก ๆ ด้าน ถ้านักเรียนมีโอกาส

ขจีรัตน์ หงส์ประสงค์ (2534: 15) ได้กล่าวไว้ว่า แบบฝึกเป็นอุปกรณ์การเรียนการสอนอย่าง หนึ่ง ที่ครูใช้ฝึกทักษะหลังจากที่นักเรียนได้เรียนเนื้อหาจากแบบเรียนแล้ว โดยสร้างขึ้นเพื่อเสริมทักษะ

ให้นักเรียน มีลักษณะเป็นแบบฝึกหัดที่มีกิจกรรมให้นักเรียนกระทำ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาความสามารถของนักเรียน

จากความเห็นต่าง ๆ ดังกล่าว จึงพอสรุปได้ว่า แบบฝึกเป็นสื่อการสอนจำเป็น และสำคัญในการฝึกทักษะให้กับผู้เรียนเพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจและความชำนาญในเรื่องที่ได้เรียนไปแล้ว

ประโยชน์ของแบบฝึก

รัชนี ศรีไพรวรรณ (2517: 189) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้ว่า

1. ทำให้เข้าใจบทเรียนดีขึ้น เพราะเป็นเครื่องอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้
2. ทำให้ครูทราบความเข้าใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียน
3. ฝึกให้เด็กมีความเชื่อมั่นและสามารถประเมินผลของตนเองได้
4. ฝึกให้เด็กทำงานตามลำพัง โดยมีความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมาย

Petty (ยุพา ยิ้มพงษ์, 2522: 18) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้ว่า

1. เป็นส่วนเพิ่มเติมหรือเสริมหนังสือเรียนในการเรียนทักษะ เป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยลดภาระครูได้มาก เพราะแบบฝึกเป็นสิ่งที่จัดทำขึ้นอย่างเป็นระบบและมีระเบียบ
2. ช่วยเสริมทักษะทางการใช้ภาษาให้ดีขึ้น แต่จะต้องอาศัยการส่งเสริมและการดูแลเอาใจใส่จากครูผู้สอนด้วย
3. ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียนด้วย เนื่องจากเด็กมีความสามารถในทางภาษาแตกต่างกัน การให้เด็กทำแบบฝึกให้เหมาะสมกับความสามารถของเขา จะช่วยให้เด็กมีกำลังใจในการเรียนมากขึ้น
4. วิธีใช้แบบฝึกควรทำดังนี้
 - 4.1. ฝึกทันทีหลังจากที่เด็กได้เรียนรู้ในเรื่องนั้น ๆ
 - 4.2. ฝึกซ้ำหลาย ๆ ครั้ง
 - 4.3. เน้นเฉพาะเรื่องที่ต้องการฝึก
5. แบบฝึกใช้จะเป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจากจบบทเรียนในแต่ละครั้ง
6. เด็กสามารถเก็บไว้ได้เป็นแนวทางเพื่อทบทวนด้วยตนเองได้ต่อไป
7. แบบฝึกมีส่วนช่วยให้ครูมองเห็นจุดเด่นหรือปัญหาต่าง ๆ ของเด็กได้ชัดเจนซึ่งจะช่วยให้ครูดำเนินการปรับปรุงแก้ไขปัญหานั้น ๆ ได้ทันทั่วถึง
8. แบบฝึกควรจัดขึ้นนอกเหนือจากบทเรียน เพื่อช่วยให้เด็กได้ฝึกฝนอย่างเต็มที่

9. แบบฝึกที่จัดพิมพ์ไว้เรียบร้อยแล้วจะช่วยประหยัดทั้งแรงงานและเวลาให้กับครู รวมทั้งค่าใช้จ่ายด้วย

10. แบบฝึกจะช่วยประหยัดค่าใช้จ่ายเพราะการจัดพิมพ์ขึ้นเป็นรูปเล่มที่แน่นอนย่อมลงทุนต่ำกว่าที่จะพิมพ์ลงในกระดาษทุกครั้ง และผู้เรียนสามารถบันทึกและมองเห็นความก้าวหน้าของตนเองได้อย่างมีระบบและเป็นระเบียบ

สรุปได้ว่า แบบฝึกช่วยให้ผู้เรียนเสริมทักษะและเข้าใจบทเรียนมากขึ้น ช่วยให้ครูผู้สอนทราบจุดเด่นและจุดด้อยของผู้เรียน จากนั้นครูจะมีวิธีการปรับปรุงแก้ไขปัญหาที่เหมาะสมเพื่อประสิทธิภาพในการเรียนการสอน

หลักจิตวิทยาการเรียนรู้กับการสร้างแบบฝึก

ฮาร์เลส (ประสงค์ ราชณสุข, 2532: 55) ได้ให้คำแนะนำว่า แบบฝึกควรสร้างโดยใช้หลักจิตวิทยาในการเร้าและสนองตอบ ดังนี้

1. เร้าให้นักเรียนเกิดความสนใจ โดยการใช้แบบฝึกหลาย ๆ ชนิด
2. ให้นักเรียนมีโอกาสตอบสนองสิ่งเร้าด้วยการแสดงออกทางความสามารถและความเข้าใจลงในแบบฝึก
3. ให้นักเรียนได้นำสิ่งที่เรียนรู้จากบทเรียนมาตอบในแบบฝึกให้ตรงเป้าหมายที่สุด

สุนันทา สุนทรประเสริฐ (2550: 34)กล่าวว่า ผู้สร้างแบบฝึกไม่ควรละเลยในเรื่องศึกษาจิตวิทยาการเรียนรู้เพราะการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ต้องขึ้นอยู่กับปรากฏการณ์ของจิต การศึกษาทฤษฎีการเรียนรู้สำหรับการสร้างแบบฝึกมีดังนี้

1. ทฤษฎีการลองผิดลองถูกของธอร์นไดค์ ซึ่งได้สรุปเป็นกฎเกณฑ์การเรียนรู้ 3 ประการคือ
 - (1) กฎความพร้อม หมายถึง การเรียนรู้จะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลพร้อมที่จะกระทำ
 - (2) กฎผลที่ได้รับ หมายถึง การเรียนรู้จะเกิดขึ้นเพราะบุคคลกระทำซ้ำ และยิ่งทำมากความชำนาญจะเกิดขึ้นได้ง่าย
 - (3) กฎการฝึกหัด หมายถึง การฝึกหัดให้บุคคลทำกิจกรรมต่าง ๆ นั้น ผู้ฝึกจะต้องควบคุมและจัดสภาพการให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของตนเอง บุคคลจะถูกกำหนดลักษณะพฤติกรรมที่แสดงออก

ดังนั้นผู้สร้างแบบฝึกจึงจะต้องกำหนดกิจกรรมตลอดจนคำสั่งต่างๆ ในแบบฝึก ให้ผู้ฝึกได้แสดงพฤติกรรมสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่ผู้สร้างต้องการ

2. ทฤษฎีพฤติกรรมนิยมของสกินเนอร์ ซึ่งมีความเชื่อว่า สามารถควบคุมบุคคลให้ทำตามความประสงค์หรือแนวทางที่กำหนดได้โดยไม่ต้องคำนึงถึงความรู้สึกทางด้านจิตใจของบุคคลผู้นั้นว่าจะรู้สึกนึกคิดอย่างไร เขาจึงได้ทดลองและสรุปได้ว่าบุคคลสามารถเรียนรู้ได้ด้วยการกระทำ โดยมีการเสริมแรงเป็นตัวการ เมื่อบุคคลตอบสนองการเร้าของสิ่งเร้าควบคุมกันในช่วงเวลาที่เหมาะสม สิ่งเร้านี้จะรักษาระดับหรือเพิ่มการตอบสนองให้เพิ่มขึ้น

3. วิธีการสอนของกาเย ซึ่งมีความเห็นว่าการเรียนรู้มีลำดับขั้น และผู้เรียนจะต้องเรียนรู้เนื้อหาที่ง่ายไปหายาก

พรณี ช.เจนจิต (2538: 434) ได้กล่าวถึงแนวคิดของกาเยไว้ดังนี้

การเรียนรู้มีลำดับขั้น ดังนั้นก่อนที่จะสอนเด็กแก้ปัญหาได้นั้น เด็กจะต้องเรียนรู้ความคิดรวบยอดหรือกฎเกณฑ์มาก่อน ซึ่งในการสอนให้เด็กได้ความคิดรวบยอดหรือกฎเกณฑ์นั้นจะทำให้เด็กเป็นผู้สรุปความคิดรวบยอดด้วยตนเองแทนที่ครูจะเป็นผู้บอก

การสร้างแบบฝึกจึงควรคำนึงถึงการฝึกตามลำดับขั้นจากง่ายไปหายาก

4. แนวคิดของบลูม ซึ่งกล่าวถึงธรรมชาติของผู้เรียนแต่ละคนว่ามีความแตกต่างกัน ผู้เรียนสามารถเรียนรู้เนื้อหาในหน่วยย่อยต่าง ๆ ได้โดยใช้เวลาที่แตกต่างกัน

ดังนั้นการสร้างแบบฝึกจึงต้องมีการกำหนดเงื่อนไขที่จะช่วยให้ผู้เรียนทุกคนสามารถผ่านลำดับขั้นตอนของทุกหน่วยการเรียนรู้ได้ ถ้านักเรียนได้เรียนตามอัตราการเรียนของตนก็จะทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จมากขึ้น

พรณี ชูทัย (2552: 145 – 148) แนะนำว่า หลักจิตวิทยาที่ควรใช้ในการสร้างแบบฝึกคือ

1. การจูงใจ คือ การจัดแบบฝึกหัดเรียงตามลำดับจากง่ายไปหายาก จากสั้นไปสู่ยาว ควรสร้างแบบฝึกให้หลายรูปแบบ โดยให้เหมาะสมกับความสนใจของผู้เรียนเพื่อช่วยกระตุ้นให้อยากเรียนมากขึ้น

2. การฝึกหัด คือ การให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมซ้ำ ๆ เพื่อช่วยสร้างเสริมความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง

3. ความใกล้ชิด คือ การใช้สิ่งเร้าและการตอบสนองจะเกิดขึ้นในเวลาใกล้เคียงกันจะสร้างความพอใจให้แก่ผู้เรียน

4. กฎแห่งผล คือ การให้ผู้เรียนได้ทราบผลของการทำงานของตนเอง โดยการเฉลยคำตอบให้ทราบเพื่อให้ผู้เรียนทราบข้อบกพร่องและนำไปปรับปรุงแก้ไข กระบวนการเหล่านี้จะสร้างความพอใจให้แก่ผู้เรียน

สรุปได้ว่า การสร้างแบบฝึกควรคำนึงถึงหลักจิตวิทยาการเรียนรู้หลาย ๆ ประเด็นเช่น ความพร้อมและความแตกต่างระหว่างบุคคล การฝึกซ้ำ ๆ บ่อย ๆ เพื่อเกิดความชำนาญ มีการเสริมแรงในช่วงเวลาที่เหมาะสม รวมทั้งการจัดเนื้อหาตามลำดับจากง่ายไปหายากและเหมาะสมกับวัย และความสนใจของผู้เรียน ทั้งนี้เพื่อสร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้เรียน และไม่ทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย ท้อถอย

ลักษณะของแบบฝึกที่ดี

ลอบ การุณยวณิช (2517: 137 - 138) ได้ให้ข้อแนะนำเกี่ยวกับวิธีฝึกทักษะไว้ดังนี้

1. ให้หลักการเรียนรู้ เช่น นักเรียนต้องเข้าใจเป้าหมายที่ฝึก นักเรียนฝึกด้วยความตั้งใจและสนใจอยากทำ
2. การฝึกหัดต้องทำโดยเจาะจงเฉพาะอย่างถ้ามีแยกไว้ครูจะนำมาใช้ได้ง่าย
3. ไม่ควรใช้เวลานานเกินไปจนนักเรียนเบื่อ
4. วิธีที่ให้นักเรียนฝึกควรเป็นวิธีที่เป็นระบบ รวดเร็ว ย่นย่อ ครูควรตื่นตัวจับไวให้นักเรียนพร้อมที่จะทำ ขจัดสิ่งรบกวนต่าง ๆ
5. ระดับความยากง่ายของแบบฝึกหัดต้องเหมาะสมกับนักเรียน
6. เวลาที่ใช้ในการฝึกในระยะแรก ๆ ควรสั้นก่อนแล้วจึงค่อยเพิ่มเวลาให้มากขึ้น
7. ต้องมีการฝึกหัดเป็นรายบุคคลหรือเฉพาะกลุ่มด้วย เพราะแต่ละคนย่อมมีจุดอ่อนต่างกัน
8. ครูควรให้นักเรียนทราบผลการก้าวหน้าของการทำงานแบบฝึกหัดซึ่งจะเป็นการจูงใจที่ดี
9. เมื่อนักเรียนฝึกหัดแล้วต้องให้นำไปใช้และมีการติดตามผล

สมบัติ ตัญญะรัตน์ (2525: 26) กล่าวถึงลักษณะแบบฝึกที่ดีไว้ดังนี้

1. เป็นส่วนที่เพิ่มหรือเสริมบทเรียนปกติ
2. เป็นเครื่องมือที่เสริมทักษะ ต้องอาศัยการส่งเสริมและความเอาใจใส่จากครูผู้สอน
3. ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียน
4. วิธีใช้แบบฝึกควรทำดังนี้
 - ฝึกทันทีหลังจากเรียนรู้ในเรื่องนั้น ๆ
 - ฝึกซ้ำหลาย ๆ ครั้ง
 - เน้นเฉพาะในเรื่องที่ผิด

5. แบบฝึกจะเป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจากบทเรียนในแต่ละครั้ง
 6. แบบฝึกควรให้นักเรียนสามารถเก็บรักษาไว้ใช้เป็นแนวทางทบทวนด้วยตนเองได้
 7. แบบฝึกควรมีส่วนช่วยให้ครูมองเห็นจุดเด่นหรือปัญหาต่าง ๆ ของนักเรียน
 8. แบบฝึกควรจัดขึ้นนอกเหนือจากบทเรียนเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกฝนอย่างเต็มที่
 9. แบบฝึกที่จัดพิมพ์ไว้เรียบร้อยแล้วจะช่วยประหยัดเวลาและแรงงานให้กับครู
- รวมทั้งค่าใช้จ่ายด้วย

สนิท สัตยภาส (2531: 43) ได้เสนอลักษณะที่ดีของแบบฝึกไว้ดังนี้

1. แบบฝึกควรสร้างขึ้นเพื่อที่จะสอน มิใช่เพื่อทดสอบว่านักเรียนรู้อะไรบ้าง
2. แบบฝึกหนึ่ง ๆ ควรเกี่ยวกับโครงสร้างเฉพาะของสิ่งที่จะสอนเพียงอย่างเดียว
3. สิ่งสำคัญที่จะฝึกควรเป็นสิ่งที่นักเรียนพบเห็นอยู่แล้ว ซึ่งอาจนำมาจากบทสนทนา การอ่านและการพูดคุยกัน
4. ข้อความที่จะนำมาฝึกในแต่ละแบบฝึกควรสั้น เพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความยุ่งยาก
- ใจ
5. แต่ละแบบฝึกควรฝึกออกเสียงให้มากที่สุด จะเป็นการสร้างนิสัยการออกเสียงใน ภาษาได้ดี
6. แบบฝึกควรเป็นแบบที่กระตุ้นให้เกิดการตอบสนองที่พึงปรารถนาเท่านั้น
7. ในแบบฝึกที่เกี่ยวกับโครงสร้างของภาษาไม่ควรใช้คำศัพท์ยากนัก
8. แบบฝึกควรเป็นแบบออกเสียงจนกว่านักเรียนจะออกเสียงได้ถูกต้องแล้ว จึงให้ทำ แบบฝึกเขียน แต่ก็ยังต้องฝึกออกเสียงอยู่

ประสงค์ ราชณสุข (2532: 56) ได้กล่าวถึงลักษณะแบบฝึกที่ดีโดยยึดหลักเกณฑ์ดังนี้

1. เป็นแบบฝึกหัดแบบฟัง-พูด
2. เป็นแบบฝึกที่สอดคล้องกับความสามารถและความแตกต่างระหว่างบุคคล
3. เป็นแบบฝึกที่สร้างความสนใจและจูงใจนักเรียนโดยใช้ภาพประกอบ แบบฝึก เรียงลำดับจากง่ายไปหายาก เริ่มฝึกโดยออกเสียงระดับพยางค์ คำเดี่ยว คำคู่ กลุ่มคำ ประโยค ข้อความ
4. เป็นแบบฝึกที่เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน คือ เป็นแบบฝึกสั้น ๆ ง่าย ๆ แบบฝึก หนึ่ง ๆ จะละลึกเฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่งเพียงเรื่องเดียว และใช้เวลาในการฝึกครั้งละประมาณ 30-50 นาที

5. เป็นแบบฝึกที่มุ่งเสริมสร้างบรรยากาศเพื่อความสนุกสนาน และกระตุ้นให้แก่นักเรียน แบบฝึกจึงมีกิจกรรมใช้เพื่อการเรียนการสอนหลาย ๆ ชนิดมาประกอบ เช่นการฝึกด้วยการใช้บัตรภาพ และประโยค บัตรคำ นิทาน เกมต่าง ๆ เป็นต้น

ริเวอร์ (ประสงค์ ราชณสุข, 2532: 53-54) กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกไว้ดังนี้

1. แบบฝึกควรสร้างขึ้นเพื่อสิ่งที่จะสอนมิใช่เพื่อทดสอบว่านักเรียนรู้อะไรบ้าง
2. แบบฝึกหนึ่ง ๆ ควรเกี่ยวกับโครงสร้างเฉพาะของสิ่งที่จะสอนเพียงอย่างเดียว
3. สิ่งสำคัญที่จะฝึกควรเป็นสิ่งที่นักเรียนพบเห็นอยู่แล้วซึ่งอาจนำมาจากบทสนทนา

จากการอ่านหรือการพูดคุยกัน

4. ข้อความที่นำมาฝึกในแต่ละแบบฝึกควรสั้นเพื่อมิให้นักเรียนเกิดความยุ่งยากใจ
5. แต่ละแบบฝึกควรฝึกออกเสียงให้มากที่สุด จะเป็นการสร้างนิสัยในการออกเสียง

ในภาษาได้ดี

6. แบบฝึกควรเป็นแบบที่กระตุ้นให้เกิดการตอบสนองที่พึงปรารถนาเท่านั้น
7. ในแบบฝึกที่เกี่ยวกับโครงสร้างของภาษาไทยไม่ควรใช้คำศัพท์มากนัก
8. แบบฝึกควรเป็นแบบออกเสียงจนกว่านักเรียนจะออกเสียงได้ถูกต้อง แล้วจึงให้ทำ

แบบฝึกอ่านหรือเขียน แต่ก็ต้องฝึกการออกเสียงอยู่

จากเอกสารต่าง ๆ ดังกล่าวพอสรุปได้ว่า แบบฝึกที่ดีควรเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก มีหลาย ๆ แบบ สอดคล้องกับความสามารถของผู้เรียนและความแตกต่างระหว่างบุคคล เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน ได้รับความสนใจและสนใจผู้เรียน ใช้เวลาฝึกที่เหมาะสม มีส่วนช่วยให้ครูมองเห็นจุดเด่นหรือปัญหาต่าง ๆ ของผู้เรียน รวมทั้งเสริมสร้างบรรยากาศเพื่อความสนุกสนาน และกระตุ้นให้แก่นักเรียน

4.2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก

สุนันทา ทองซอน (2525) ได้ศึกษาการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่พูดภาษาเขมรและนักเรียนที่พูดภาษาส่วย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในจังหวัดสุรินทร์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านประทุนอายุของสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา อำเภอศีขรภูมิ จังหวัดสุรินทร์ จำนวน 68 คน ซึ่งได้มาโดยใช้การเลือกแบบเจาะจง การทดลองกับกลุ่มตัวอย่างใช้เวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 15 คาบ คาบละ 20 นาที โดยใช้แบบฝึก 30 แบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลปรากฏว่า ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่พูดภาษาเขมรหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ

ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่พูดภาษาส่วยหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งตรงกับสมมุติฐานที่ได้ตั้งไว้ แสดงว่าการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านประกอบในการสอนอ่านภาษาไทยสามารถช่วยให้ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนที่พูดภาษาเขมรและนักเรียนที่พูดภาษาส่วยดีขึ้น

พูนศรี อิมประไพ (2530) ได้ศึกษาข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงภาษาไทยและการสร้างแบบฝึกซ่อมเสริมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนแจ่มจันทร์ จำนวน 30 คน แบ่งเป็น 5 กลุ่ม ๆ ละ 6 คน ซึ่งเลือกมาจากการทดสอบเป็นรายบุคคล ใช้เวลาในการทดลอง 10 สัปดาห์ ๆ ละ 1 ครั้งต่อกลุ่ม ผู้วิจัยได้สร้างแบบฝึกซ่อมเสริมสำหรับนักเรียน 5 กลุ่ม ๆ ละ 10 แบบฝึก รวมทั้งหมด 50 แบบฝึก ผลการวิจัยพบว่าข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงของกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการเรียนซ่อมเสริมโดยใช้แบบฝึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าการใช้แบบฝึกซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงสามารถแก้ปัญหาสำหรับนักเรียนที่มีข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงได้

ประสงค์ ราชณสุข (2532) ได้ศึกษาผลการทดลองใช้แบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชาวเขาสชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 54 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 27 คน โดยใช้วิธีสุ่มแบบแบ่งชั้น ผู้วิจัยดำเนินการทดลองโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการพูด 39 แบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นกับกลุ่มทดลองเป็นเวลา 2 สัปดาห์ในเวลาเรียนปกติทุกวัน ครั้งละ 40 – 50 นาที ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการออกเสียงภาษาไทยหลังการฝึกของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลสัมฤทธิ์ทางการออกเสียงภาษาไทยก่อนและหลังการฝึกของกลุ่มทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการพูด มีผลสัมฤทธิ์ทางการออกเสียงภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการพูด และนักเรียนหลังจากได้รับการฝึกโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการพูดมีผลสัมฤทธิ์ทางการออกเสียงภาษาไทยสูงกว่าก่อนได้รับการฝึก

จวีรัตน์ ทองพานิชย์ (2538) ได้สร้างแบบฝึกแก้ไขการออกเสียงภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนที่พูดภาษาพวน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดบ้านทราย สำนักงานประถมศึกษาอำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดบ้านทราย จำนวน 36 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 18 คน ผู้วิจัยได้สร้างแบบฝึก

6 ชุด ๆ ละ 10 แบบฝึก รวมทั้งสิ้น 60 แบบฝึก ใช้เวลาในการทดลองวันละ 6 คาบ ๆ ละ 20 นาที สัปดาห์ละ 5 วัน รวมทั้งสิ้น 180 คาบ ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มทดลองสามารถออกเสียงที่เป็นปัญหาได้ถูกต้องหลังได้รับการฝึกจากแบบฝึกแก้ไขการออกเสียงที่เป็นปัญหาที่สูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 นักเรียนกลุ่มควบคุมสามารถออกเสียงที่เป็นปัญหาได้ถูกต้องหลังได้รับการฝึกจากแบบฝึกทั่วไปสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 และ นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการฝึกจากแบบฝึกแก้ไขการออกเสียงที่เป็นปัญหามีความสามารถออกเสียงที่เป็นปัญหาได้ถูกต้องสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการฝึกจากแบบฝึกทั่วไปและกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01

สมพร หลิมตระกูล (2541) ได้สร้างแบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางบัวทอง อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี โดยทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางบัวทอง จำนวน 30 คนซึ่งได้มาโดยการคัดเลือกเฉพาะนักเรียนที่ออกเสียงคำควบกล้ำไม่ถูกต้องชัดเจนมากที่สุดของห้องเรียนนั้น ๆ ผู้วิจัยดำเนินการฝึกโดยใช้แบบฝึกที่สร้างขึ้นทั้งหมด 31 แบบฝึกไปฝึกกับกลุ่มตัวอย่างเป็นเวลา 18 สัปดาห์ ๆ 2 ครั้ง ๆ 50 นาที ผลการทดลองปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงคำควบกล้ำของกลุ่มตัวอย่างหลังการใช้แบบฝึกสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้แบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำมีผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงคำควบกล้ำสูงขึ้นซึ่งเป็นไปตามข้อสมมุติฐานที่ตั้งไว้

ธฤตภณ สุวรรณรักษ์ (2549) ได้พัฒนาแบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดพุทธบูชา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดพุทธบูชา จำนวน 40 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม ผู้วิจัยดำเนินการฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำกับกลุ่มตัวอย่างโดยใช้แบบฝึกที่สร้างขึ้นทั้งหมด 11 แบบฝึก เป็นเวลา 5 สัปดาห์ ๆ ละ 3 ชั่วโมง รวมจำนวน 15 ชั่วโมง ผลปรากฏว่า ความสามารถในการออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างหลังการใช้แบบฝึกดีกว่าก่อนการใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้

กฤษณา สุภาพักตร์ (2551) ได้สร้างแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงควบกล้ำสำหรับชาวต่างชาติ โดยทดลองกับนักเรียนชาวต่างชาติที่มีเชื้อสายจีนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนภาษาไทย โรงเรียนนานาชาติไทย – จีน จำนวน 10 คน ซึ่งได้มาโดยคัดเลือกจากนักเรียนที่มีความบกพร่องในการ

อ่านออกเสียงควบกล้ำ ผู้วิจัยดำเนินการฝึกโดยใช้แบบฝึกที่สร้างขึ้นทั้งหมด 9 ชุด ไปฝึกกับกลุ่มตัวอย่างเป็นเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน วันละ 1 คาบ คาบละ 45 นาที ผลปรากฏว่าความสามารถในการอ่านออกเสียงควบกล้ำของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างหลังการใช้แบบฝึกดีกว่าก่อนการใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สมศรี วรประเสริฐศิลป์ (2552) ได้สร้างแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้น /ด/ /บ/ /ร/ /ง/ สำหรับนักเรียนชาวจีน โดยทดลองกับนักเรียนชาวจีนที่เรียนภาษาไทยในระดับต้นชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนานาชาติไทย – จีน จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 8 คน ซึ่งได้มาจากการคัดเลือกนักเรียนที่มีปัญหาในการออกเสียงคำที่มีเสียงพยัญชนะต้น /ด/ /บ/ /ร/ /ง/ ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองใช้แบบฝึกกับกลุ่มตัวอย่างเป็นเวลา 10 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน วันละ 1 คาบ คาบละ 50 นาที ผลการวิจัยพบว่า หลังจากที่นักเรียนได้รับการฝึกด้วยแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้น /ด/ /บ/ /ร/ /ง/ นักเรียนมีทักษะและความสามารถในการออกเสียงสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าการใช้แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้น /ด/ /บ/ /ร/ /ง/ ในการฝึกการออกเสียงพยัญชนะดังกล่าวสามารถเพิ่มทักษะในการออกเสียงพยัญชนะต้นที่เป็นปัญหาของนักเรียนชาวจีนให้ถูกต้องและชัดเจน

จากงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง กับแบบฝึกดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า การใช้แบบฝึกประกอบในการเรียนการสอนสามารถช่วยเสริมทักษะและพัฒนาความสามารถของนักเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยได้นำมาประมวลเป็นแนวคิดในการสร้างแบบฝึกและนำไปใช้ในการทดลองต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง การสร้างแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามถิ่นใต้ ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

- 1.การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 2.การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.การดำเนินการวิจัย
- 4.การจัดทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาชาวเวียดนามที่เรียนภาษาไทยเป็นวิชาเอก ชั้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ แห่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติ นครโฮจิมินห์ จำนวน 16 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาชาวเวียดนามที่เรียนภาษาไทยเป็นวิชาเอก ชั้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ แห่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติ นครโฮจิมินห์ จำนวน 10 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการทดสอบการออกเสียงด้วยแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่มีปัญหาต่าง ๆ ในการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทย และสามารถเข้าร่วมกิจกรรมได้ตลอดระยะเวลาการทดลอง

2.การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามถิ่นใต้

การสร้างแบบฝึกได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

2.1.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก

2.1.2 คัดเลือกคำที่มีเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามถิ่นใต้ ได้แก่ พยัญชนะต้นเดี่ยว /ป/, /ผ, พ, ภ/, /จ, ช/ พยัญชนะควบกล้ำ /ปร/, /ปล/, /พร/, /พล, ผล/

และพยัญชนะท้าย /ก/, /ด/, /น/, /ง/ จากพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 และจากการพูดสื่อสารในชีวิตประจำวัน มาสร้างแบบฝึก โดยลำดับเนื้อหาจากง่ายไปหายาก เริ่มจากการฝึกคำพยางค์เดียว คำสองพยางค์ และประโยค แบ่งขั้นตอนการฝึกเป็น 2 ขั้นตอนคือ ขั้นการฝึกฟังเพื่อแยกความแตกต่างของเสียงและขั้นการฝึกออกเสียง ซึ่งประกอบด้วยแบบฝึก 9 ชุด ดังนี้

แบบฝึกชุดที่ 1 การออกเสียงพยัญชนะต้น /ป/

แบบฝึกชุดที่ 2 การออกเสียงพยัญชนะต้น /ผ พ ภ/

แบบฝึกชุดที่ 3 การออกเสียงพยัญชนะต้น /จ ช/

แบบฝึกชุดที่ 4 การออกเสียงพยัญชนะต้น /ป/ /ผ พ ภ/ /จ ช/

แบบฝึกชุดที่ 5 การออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ /ปร/ /ปล/

แบบฝึกชุดที่ 6 การออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ /พร/ /พล ผล/

แบบฝึกชุดที่ 7 การออกเสียงพยัญชนะท้าย /ก/ /ด/

แบบฝึกชุดที่ 8 การออกเสียงพยัญชนะท้าย /น/ /ง/

แบบฝึกชุดที่ 9 การออกเสียงพยัญชนะท้าย /ก/ /ด/ /น/ /ง/

นอกจากนี้แต่ละแบบฝึกจะมีแบบทดสอบเก็บคะแนนเพื่อศึกษาพัฒนาการด้านการออกเสียงของผู้เรียนด้วย

2.1.3 นำแบบฝึกเสนออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์เพื่อตรวจสอบคุณภาพของแบบฝึกและนำไปปรับปรุงแก้ไข

2.1.4 นำแบบฝึกไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน พิจารณาความถูกต้องเหมาะสมและตรวจสอบคุณภาพของแบบฝึก คือ

1) อาจารย์พัชนี โชติกลีเดีย อาจารย์พิเศษ ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2) ผู้ช่วยศาสตราจารย์รุ่งฤดี แผลงศรี อาจารย์สอนวิชาภาษาไทย ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

3) นางสุมาลย์ อธิโรจน์ ครูสอนวิชาภาษาไทย โรงเรียนบางกอกพัฒนา เขตบางนา กรุงเทพฯ ฯ

2.1.5 แก้ไขและปรับปรุงเพิ่มเติมตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญเพื่อให้แบบฝึกถูกต้องสมบูรณ์

2.2 แบบทดสอบ

การสร้างแบบทดสอบได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

2.2.1 ศึกษาเอกสารข้อมูลเกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบ

2.2.2 เลือกคำพยางค์เดียว และคำสองพยางค์จากแบบฝึก 7 ชุด (ชุดที่ 1, 2, 3, 5, 6, 7, 8) มาสร้างแบบทดสอบ 7 ชุด ชุดละ 10 คำ

2.2.3 นำแบบทดสอบเสนออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์เพื่อตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบและนำไปปรับปรุงแก้ไข

2.2.4 นำแบบทดสอบไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบคุณภาพ คือ

1) อาจารย์พัชนี โชติกลีแยร์ อาจารย์สอนวิชาภาษาไทย ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2) ผู้ช่วยศาสตราจารย์รุ่งฤดี แผลงศรี อาจารย์สอนวิชาภาษาไทย ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

3) นางสุมาลย์ อธิโรจน์ ครูสอนวิชาภาษาไทย โรงเรียนบางกอกพัฒนา เขตบางนา กรุงเทพฯ ฯ

2.2.5 นำไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

3.การดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังนี้

3.1 ทดสอบก่อนฝึกโดยใช้แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาชาวเวียดนามที่เรียนภาษาไทยเป็นวิชาเอก ชั้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ แห่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติ นครโฮจิมินห์ จำนวน 10 คน

3.2 ดำเนินการฝึกกับกลุ่มตัวอย่างโดยใช้แบบฝึก 9 ชุด ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ใช้เวลาในการฝึก 9 ครั้ง ครั้งละ 1 คาบ คาบละ 45 นาที

3.3 ทดสอบกลุ่มตัวอย่างหลังฝึกโดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกับการทดสอบก่อนฝึก

รายละเอียดแสดงในตารางกำหนดเวลาต่อไปนี้

ตาราง 9 เวลาดำเนินการทดลอง

วันที่	เวลา	รายการดำเนินการทดลอง
18 ม.ค. 2553	10 นาที	ปฐมนิเทศ
18 ม.ค. 2553	30 นาที	ทดสอบก่อนฝึก
18 ม.ค. 2553	45 นาที	แบบฝึกชุดที่ 1 การออกเสียงพยัญชนะต้น /ป/
21 ม.ค. 2553	45 นาที	แบบฝึกชุดที่ 2 การออกเสียงพยัญชนะต้น /ผ พ ภ/
22 ม.ค. 2553	45 นาที	แบบฝึกชุดที่ 3 การออกเสียงพยัญชนะต้น /จ ช/
25 ม.ค. 2553	45 นาที	แบบฝึกชุดที่ 4 การออกเสียงพยัญชนะต้น /ป/ /ผ พ ภ/ /จ ช/
28 ม.ค. 2553	45 นาที	แบบฝึกชุดที่ 5 การออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ /ปร/ /ปล/
29 ม.ค. 2553	45 นาที	แบบฝึกชุดที่ 6 การออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ /พร/ /พล ผล/
1 ก.พ. 2553	45 นาที	แบบฝึกชุดที่ 7 การออกเสียงพยัญชนะท้าย /ก/ /ด/
4 ก.พ. 2553	45 นาที	แบบฝึกชุดที่ 8 การออกเสียงพยัญชนะท้าย /น/ /ง/
5 ก.พ. 2553	45 นาที	แบบฝึกชุดที่ 9 การออกเสียงพยัญชนะท้าย /ก/ /ด/ /น/ /ง/
5 ก.พ. 2553	30 นาที	ทดสอบหลังฝึก

4.การจัดทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ศึกษาประสิทธิภาพของแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามถิ่นใต้
2. ศึกษาความก้าวหน้าของนักศึกษาที่ได้รับการฝึกด้วยแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามถิ่นใต้

5.สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 สถิติที่ใช้ในการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามถิ่นใต้ใช้สูตรของเสาวณีย์ สิกขาบัณฑิต (2528: 294-295) โดยตั้งเกณฑ์มาตรฐานว่า 80/ 80

$$E_1 = \frac{\frac{\sum X}{N}}{A} \times 100$$

และ

$$E_2 = \frac{\frac{\sum F}{N}}{B} \times 100$$

E_1	เป็น	ประสิทธิภาพของกระบวนการที่จัดไว้ในแบบฝึก คิดเป็นร้อยละจากการทำแบบทดสอบท้ายแบบฝึกแต่ละชุด
E_2	เป็น	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์จากการทำแบบทดสอบหลังใช้แบบฝึก
$\sum X$	เป็น	คะแนนรวมของผู้เรียนจากการทำแบบทดสอบท้ายแบบฝึกแต่ละชุด
$\sum F$	เป็น	คะแนนรวมของผู้เรียนจากการทำแบบทดสอบหลังใช้แบบฝึก
N	เป็น	จำนวนผู้เรียน
A	เป็น	คะแนนเต็มของแบบทดสอบท้ายแบบฝึก
B	เป็น	คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังใช้แบบฝึก

5.2 สถิติที่ใช้ในการศึกษาผลความก้าวหน้าของผู้เรียนก่อนและหลังรับการฝึกด้วยแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามถิ่นใต้ ใช้สูตร t-test (Dependent Sample) ของ ประภาพรพรณ เสงี่ยมวงศ์ (2550: 99 - 104)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n - 1}}}$$

D	เป็น	ผลต่างของคะแนนจากครั้งหลังกับครั้งแรก (ก่อนฝึกและหลังฝึก)
$\sum D$	เป็น	การนำผลต่างของคะแนนครั้งหลังกับครั้งแรกของผู้เรียนแต่ละคนมาบวกกัน

ΣD^2	เป็น	การนำผลต่างของคะแนนครั้งหลังกับครั้งแรกของผู้เรียนแต่ละคนยกกำลังสองแล้วนำมาบวกกัน
$(\Sigma D)^2$	เป็น	การนำผลต่างของคะแนนครั้งหลังกับครั้งแรกของผู้เรียนแต่ละคนมาบวกกันแล้วยกกำลังสอง
n	เป็น	จำนวนผู้เรียนทั้งหมด
โดยระดับนัยสำคัญกำหนดไว้มี 3 ระดับดังนี้		
.05	หมายถึง	เชื่อมั่นได้ร้อยละ 95 (โอกาสที่ไม่เป็นตามข้อสรุปมีเพียงไม่เกิน 5%)
.01	หมายถึง	เชื่อมั่นได้ร้อยละ 99 (โอกาสที่ไม่เป็นตามข้อสรุปมีเพียงไม่เกิน 1%)
.001	หมายถึง	เชื่อมั่นได้ร้อยละ 99.9 (โอกาสที่ไม่เป็นตามข้อสรุปมีไม่เกิน 0.1%)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการสร้างและทดลองใช้แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามถิ่นใต้ ตามขั้นตอนดังที่กล่าวไว้ในบทที่ 3 ผู้วิจัยได้ผลการทดลองหาประสิทธิภาพของแบบฝึกและศึกษาความก้าวหน้าของผู้เรียนที่ได้รับการฝึกด้วยแบบฝึก สรุปได้ดังต่อไปนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

N	แทน	จำนวนผู้เรียนซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง
ΣX	แทน	คะแนนรวมของผู้เรียนจากการทำแบบทดสอบท้ายแบบฝึก
ΣF	แทน	คะแนนรวมของผู้เรียนจากการทำแบบทดสอบหลังใช้แบบฝึก
E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการที่จัดไว้ในแบบฝึก คิดเป็นร้อยละจากการทำแบบทดสอบท้ายแบบฝึกแต่ละชุด
E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์จากการทำแบบทดสอบหลังใช้แบบฝึก
A	แทน	คะแนนเต็มของแบบทดสอบท้ายแบบฝึก
B	แทน	คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังใช้แบบฝึก

2. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลจากผลคะแนนที่นักศึกษาได้จากการทดสอบท้ายแบบฝึก เพื่อเปรียบเทียบเกณฑ์ E_1 (80 ตัวแรก)
2. วิเคราะห์ข้อมูลจากผลคะแนนที่นักศึกษาได้จากการทดสอบหลังใช้แบบฝึก เพื่อเปรียบเทียบเกณฑ์ E_2 (80 ตัวหลัง)
3. วิเคราะห์หาค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามถิ่นใต้
4. เปรียบเทียบผลการทดสอบก่อนและหลังการใช้แบบฝึกโดยใช้สถิติ t – test แบบ Dependent เพื่อศึกษาความก้าวหน้าของนักศึกษาที่ได้รับการฝึกด้วยแบบฝึกชุดนี้

3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำแบบฝึกที่สร้างขึ้นไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาชาวเวียดนามที่เรียนภาษาไทยเป็นวิชาเอก ชั้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ แห่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติ นครโฮจิมินห์ จำนวน 10 คน จากคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบท้ายแบบฝึก แบบทดสอบก่อนใช้แบบฝึกและแบบทดสอบหลังใช้แบบฝึก มีผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

ตาราง 10 คะแนนของผู้เรียนจากการทำแบบทดสอบท้ายแบบฝึก

คนที่ (N = 10)	คะแนนการทำแบบทดสอบท้ายแบบฝึก								
	ชุดที่ 1	ชุดที่ 2	ชุดที่ 3	ชุดที่ 4	ชุดที่ 5	ชุดที่ 6	ชุดที่ 7	ชุดที่ 8	ชุดที่ 9
คะแนนเต็ม	10	10	10	10	10	10	10	10	10
1.	10	10	9	9	10	10	8	10	9
2.	4	8	10	6	10	10	9	10	9
3.	10	10	9	8	10	10	9	10	9
4.	10	10	10	7	9	10	9	10	8
5.	10	9	10	10	8	10	7	10	10
6.	9	10	9	7	10	10	8	9	7
7.	10	10	10	10	8	8	9	10	10
8.	10	9	10	10	9	10	7	10	10
9.	10	9	10	8	9	10	9	10	9
10.	8	10	9	8	10	9	9	9	7
รวม $\sum X$	91	95	96	83	93	97	84	98	88
เฉลี่ย $\frac{\sum X}{N}$	9.1	9.5	9.6	8.3	9.3	9.7	8.4	9.8	8.8

จากตาราง 10 สามารถหาค่า E_1 ประสิทธิภาพของกระบวนการฝึกของแต่ละแบบฝึก ดังนี้
 แทนค่าในสูตรของเสาวณีย์ สิกขาบัณฑิต (2528: 294-295)

$$E_1 = \frac{\frac{\sum x}{N}}{A} \times 100$$

ตาราง 11 ประสิทธิภาพกระบวนการของแบบฝึก

	แบบฝึก								
	ชุดที่ 1	ชุดที่ 2	ชุดที่ 3	ชุดที่ 4	ชุดที่ 5	ชุดที่ 6	ชุดที่ 7	ชุดที่ 8	ชุดที่ 9
ค่าเฉลี่ยของคะแนน การทดสอบท้าย แบบฝึก	9.1	9.5	9.6	8.3	9.3	9.7	8.4	9.8	8.8
ค่าร้อยละ (E_1)	91	95	96	83	93	97	84	98	88
ค่าเฉลี่ยร้อยละ	91.67								

จากตาราง 11 พบว่า คะแนนของการทดสอบท้ายแบบฝึก 9 ชุดมีประสิทธิภาพกระบวนการอยู่ระหว่าง ร้อยละ 83 – 98 ผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ($E_1 = 80$) ซึ่งแต่ละแบบฝึกมีประสิทธิภาพกระบวนการตามลำดับ ดังนี้

แบบฝึกชุดที่ 1	การออกเสียงพยัญชนะต้น /ป/	ประสิทธิภาพ	ร้อยละ 91
แบบฝึกชุดที่ 2	การออกเสียงพยัญชนะต้น /ผ พ ภ/	ประสิทธิภาพ	ร้อยละ 95
แบบฝึกชุดที่ 3	การออกเสียงพยัญชนะต้น /ฉ ช/	ประสิทธิภาพ	ร้อยละ 96
แบบฝึกชุดที่ 4	การออกเสียงพยัญชนะต้น /ป/ /ผ พ ภ/ /ฉ ช/	ประสิทธิภาพ	ร้อยละ 83
แบบฝึกชุดที่ 5	การออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ /ปร/ /ปล/	ประสิทธิภาพ	ร้อยละ 93
แบบฝึกชุดที่ 6	การออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ /พร/ /พล ผล/	ประสิทธิภาพ	ร้อยละ 97
แบบฝึกชุดที่ 7	การออกเสียงพยัญชนะท้าย /ก/ /ด/	ประสิทธิภาพ	ร้อยละ 84
แบบฝึกชุดที่ 8	การออกเสียงพยัญชนะท้าย /น/ /ง/	ประสิทธิภาพ	ร้อยละ 98
แบบฝึกชุดที่ 9	การออกเสียงพยัญชนะท้าย /ก/ /ด/ /น/ /ง/	ประสิทธิภาพ	ร้อยละ 88

สรุปว่า แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม
ถิ่นใต้ มีประสิทธิภาพกระบวนการเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 91.67 ผ่านเกณฑ์มาตรฐานตัวแรก แสดงว่า
กระบวนการเรียนการสอนแบบฝึก 9 ชุดมีประสิทธิภาพตามเป้าหมายที่ตั้งไว้

ตาราง 12 คะแนนการทำแบบทดสอบหลังใช้แบบฝึก

คนที่ (N = 10)	คะแนนการทำแบบทดสอบ	
	ก่อนใช้แบบฝึก	หลังใช้แบบฝึก
คะแนนเต็ม	70	70
1.	46	65
2.	44	54
3.	62	68
4.	50	67
5.	55	64
6.	52	64
7.	60	69
8.	62	66
9.	42	62
10.	40	52
รวม		$\Sigma F = 631$

จากตาราง 12 สามารถหาค่า E_2 ประสิทธิภาพของผลลัพธ์จากคะแนนการทำแบบทดสอบหลัง
ใช้แบบฝึก ดังนี้

แทนค่าในสูตรของเสาวณีย์ สิกขาบัณฑิต (2528: 294-295)

$$E_2 = \frac{\frac{\Sigma F}{N}}{A} \times 100$$

$$= \frac{\frac{631}{10}}{70} \times 100 = 90.14$$

ค่าเฉลี่ยของคะแนนการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังใช้แบบฝึก คิดเป็นร้อยละ 90.14 หรือแบบฝึกมีประสิทธิภาพผลลัพธ์ 90.14 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานตัวหลังที่กำหนดไว้ ($E_2 = 80$)

ตาราง 13 ประสิทธิภาพของแบบฝึกตามเกณฑ์ที่กำหนด 80/80

แบบฝึกชุดที่	เนื้อหา	E_1	E_2
1	การออกเสียงพยัญชนะต้น /ป/	91	90.14
2	การออกเสียงพยัญชนะต้น /ผ พ ภ/	95	
3	การออกเสียงพยัญชนะต้น /จ ช/	96	
4	การออกเสียงพยัญชนะต้น /ป/ /ผ พ ภ/ /จ ช/	83	
5	การออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ /ปร/ /ปล/	93	
6	การออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ /พร/ /พล ผล/	97	
7	การออกเสียงพยัญชนะท้าย /ก/ /ด/	84	
8	การออกเสียงพยัญชนะท้าย /น/ /ง/	98	
9	การออกเสียงพยัญชนะท้าย /ก/ /ด/ /น/ /ง/	88	
		เฉลี่ย 91.67	90.14

จากตาราง 13 เห็นได้ว่า แบบฝึกที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ $E_1 / E_2 = 91.67 / 90.14$ สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่ตั้งไว้ แสดงว่าแบบฝึกมีประสิทธิภาพ สามารถทำให้ผู้เรียนมีทักษะในการออกเสียงได้ถูกต้องมากขึ้น

ต่อไป ผู้วิจัยจะเปรียบเทียบผลการทดสอบก่อนและหลังการใช้แบบฝึกโดยใช้สถิติ t – test แบบ Dependent เพื่อศึกษาความก้าวหน้าของนักศึกษาที่ได้รับการฝึกด้วยแบบฝึก ดังนี้

ตาราง 14 คะแนนการทดสอบวัดความก้าวหน้าก่อนและหลังการใช้แบบฝึก

คนที่ N = 10	คะแนนการทดสอบ		ผลต่าง D	D ²
	ก่อนฝึก	หลังฝึก		
คะแนนเต็ม	70	70		
1.	46	65	19	361
2.	44	54	10	100
3.	62	68	6	36
4.	50	67	17	289
5.	55	64	9	81
6.	52	64	12	144
7.	60	69	9	81
8.	62	66	4	16
9.	42	62	20	400
10.	40	52	12	144
รวม			$\sum D = 118$	$\sum D^2 = 1652$

แทนค่าในสูตรของประภาพรรณ เล็งวงศ์ (2550: 99 - 104)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N - 1}}}$$

$$= \frac{118}{\sqrt{\frac{10 \times 1652 - 118^2}{10 - 1}}} = 6.95$$

ค่า $t = 6.95$ แสดงว่า หลังจากที่ผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างได้รับการฝึกด้วยแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหา ผลสัมฤทธิ์ทางการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาของผู้เรียนสูงกว่าก่อนใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สรุปได้ว่า การใช้แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามถิ่นใต้ ทำให้ผู้เรียนมีความก้าวหน้าในการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาได้ถูกต้องมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาวิจัย

1. เพื่อสร้างแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามใต้
2. เพื่อศึกษาความก้าวหน้าการฝึกทักษะการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาของผู้เรียนภายหลังการใช้แบบฝึก

ความสำคัญของการศึกษาวิจัย

ผลการศึกษาครั้งนี้ทำให้ได้แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามใต้ และเห็นพัฒนาการการออกเสียงพยัญชนะของผู้เรียน มีประโยชน์ต่อครูผู้สอนที่สามารถนำแบบฝึกไปช่วยแก้ปัญหาและเสริมสร้างทักษะการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาของผู้เรียนชาวเวียดนามใต้ อีกทั้งยังเป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึกเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องในการออกเสียงให้แก่ผู้เรียนชาวต่างชาติอื่น ๆ ต่อไป

การดำเนินการศึกษาวิจัย

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาชาวเวียดนามที่เรียนภาษาไทยเป็นวิชาเอก ชั้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ แห่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติ นครโฮจิมินห์ จำนวน 16 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาชาวเวียดนามที่เรียนภาษาไทยเป็นวิชาเอก ชั้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ แห่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติ นครโฮจิมินห์ จำนวน 10 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการทดสอบการออกเสียงด้วยแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่มีปัญหาต่าง ๆ ในการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทย และสามารถเข้าร่วมกิจกรรมได้ตลอดระยะเวลาการทดลอง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

1. แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามใต้ ซึ่งประกอบด้วยแบบฝึก 9 ชุด ได้แก่

- แบบฝึกชุดที่ 1 การออกเสียงพยัญชนะต้น /ป/
- แบบฝึกชุดที่ 2 การออกเสียงพยัญชนะต้น /ผ พ ภ/
- แบบฝึกชุดที่ 3 การออกเสียงพยัญชนะต้น /ฉ ช/
- แบบฝึกชุดที่ 4 การออกเสียงพยัญชนะต้น /ป/ /ผ พ ภ/ /ฉ ช/
- แบบฝึกชุดที่ 5 การออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ /ปร/ /ปล/
- แบบฝึกชุดที่ 6 การออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ /พร/ /พล ผล/
- แบบฝึกชุดที่ 7 การออกเสียงพยัญชนะท้าย /ก/ /ด/
- แบบฝึกชุดที่ 8 การออกเสียงพยัญชนะท้าย /น/ /ง/
- แบบฝึกชุดที่ 9 การออกเสียงพยัญชนะท้าย /ก/ /ด/ /น/ /ง/

2. แบบทดสอบการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม
ถิ่นใต้ ก่อนฝึกและหลังฝึก

3. การสร้างและทดลองเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

3.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก

3.2 คัดเลือกคำที่มีเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว /ป/, /ผ, พ, ภ/, /ฉ, ช/ พยัญชนะควบกล้ำ /ปร/, /ปล/, /พร/, /พล, ผล/ และพยัญชนะท้าย /ก/, /ด/, /น/, /ง/ ที่เหมาะสมแก่การฝึกจาก พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 และจากการพูดสื่อสารในชีวิตประจำวัน มาสร้างแบบฝึก โดยลำดับเนื้อหาจากง่ายไปหายาก จากการฝึกคำพยางค์เดียว คำสองพยางค์ และประโยค แบ่ง ขั้นตอนการฝึกเป็น 2 ขั้นคือ ขั้นการฝึกฟังเพื่อแยกความแตกต่างของเสียงและขั้นการฝึกออกเสียง

3.3 เลือกคำพยางค์เดียว และคำสองพยางค์จากแบบฝึก 7 ชุด (ชุดที่ 1, 2, 3, 5, 6, 7, 8) มาสร้างแบบทดสอบ 7 ชุด ชุดละ 10 คำ

3.4 นำแบบฝึกและแบบทดสอบไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพ แล้วปรับปรุงแก้ไข

3.5 นำแบบฝึกที่สร้างขึ้นไปทดลองกับนักศึกษาชาวเวียดนามโดยได้ดำเนินการทดลอง 2 ครั้ง

ครั้งที่ 1 ทดลองกับนักศึกษาชาวเวียดนามจำนวน 3 คน ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในเวลา 9 ครั้ง
ครั้งละ 1 คาบ คาบละ 45 นาที

ครั้งที่ 2 ทดลองกับกลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาชาวเวียดนามที่เรียนภาษาไทยเป็นวิชาเอก ชั้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ แห่งมหาวิทยาลัย
แห่งชาติ นครโฮจิมินห์ จำนวน 10 คน โดยใช้เวลา 9 ครั้ง ครั้งละ 1 คาบ คาบละ 45 นาที

3.6 เก็บรวบรวมคะแนนการทำแบบทดสอบท้ายแบบฝึกแต่ละชุดและคะแนนจากการทำแบบทดสอบก่อนฝึกและหลังฝึกของกลุ่มตัวอย่างเพื่อนำไปวิเคราะห์

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแบบฝึกจากคะแนนของกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการทดลองตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

4.2 เปรียบเทียบผลการทดสอบก่อนและหลังการใช้แบบฝึกโดยใช้สถิติ $t - test$ แบบ Dependent เพื่อศึกษาความก้าวหน้าของนักศึกษาที่ได้รับการฝึกด้วยแบบฝึกชุดนี้

สรุปผลการศึกษาวิจัย

จากการศึกษาวิจัยเพื่อสร้างแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามได้ สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ได้แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามได้ 9 ชุดดังนี้

แบบฝึกชุดที่ 1 การออกเสียงพยัญชนะต้น /ป/

แบบฝึกชุดที่ 2 การออกเสียงพยัญชนะต้น /ผ พ ภ/

แบบฝึกชุดที่ 3 การออกเสียงพยัญชนะต้น /จ ช/

แบบฝึกชุดที่ 4 การออกเสียงพยัญชนะต้น /ป/ /ผ พ ภ/ /จ ช/

แบบฝึกชุดที่ 5 การออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ /ปร/ /ปล/

แบบฝึกชุดที่ 6 การออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ /พร/ /พล ผล/

แบบฝึกชุดที่ 7 การออกเสียงพยัญชนะท้าย /ก/ /ด/

แบบฝึกชุดที่ 8 การออกเสียงพยัญชนะท้าย /น/ /ง/

แบบฝึกชุดที่ 9 การออกเสียงพยัญชนะท้าย /ก/ /ด/ /น/ /ง/

2. ประสิทธิภาพจากการทดลองใช้แบบฝึกกับกลุ่มตัวอย่าง พบว่าแบบฝึก 9 ชุดที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพกระบวนการ (E_p) ดังนี้

ชุดที่ 1 การออกเสียงพยัญชนะต้น /ป/ มีประสิทธิภาพกระบวนการ 91

ชุดที่ 2 การออกเสียงพยัญชนะต้น /ผ พ ภ/ มีประสิทธิภาพกระบวนการ 95

ชุดที่ 3 การออกเสียงพยัญชนะต้น /จ ช/ มีประสิทธิภาพกระบวนการ 96

ชุดที่ 4 การออกเสียงพยัญชนะต้น /ป/ /ผ พ ภ/ /จ ช/ มีประสิทธิภาพกระบวนการ 83

ชุดที่ 5 การออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ /ปร/ /ปล/ มีประสิทธิภาพกระบวนการ 93

ชุดที่ 6 การออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ /พร/ /พล ผล/ มีประสิทธิภาพกระบวนการ 97

ชุดที่ 7 การออกเสียงพยัญชนะท้าย /ก/ /ด/ มีประสิทธิภาพกระบวนการ 84

ชุดที่ 8 การออกเสียงพยัญชนะท้าย /น/ /ง/ มีประสิทธิภาพกระบวนการ 98

ชุดที่ 9 การออกเสียงพยัญชนะท้าย /ก/ /ด/ /น/ /ง/ มีประสิทธิภาพกระบวนการ 88

ซึ่งแบบฝึกได้ประสิทธิภาพกระบวนการ (E_1) โดยเฉลี่ย 91.67 และประสิทธิภาพผลลัพธ์ (E_2) เป็น 90.14 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ 80/80

3. ผลการทดลองเมื่อผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างได้รับการฝึกด้วยแบบฝึกที่สร้างขึ้นทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาหลังใช้แบบฝึกดีกว่าก่อนใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

1. แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามถิ่นใต้มีประสิทธิภาพกระบวนการของแบบฝึก $E_1 = 91.67$ และประสิทธิภาพผลลัพธ์ $E_2 = 90.14$ สรุปว่า แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามถิ่นใต้ มีประสิทธิภาพ 91.67/ 90.14 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80/80 ความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างหลังการใช้แบบฝึก พบว่าดีกว่าก่อนการใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงให้เห็นว่า แบบฝึกที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ สามารถทำให้ทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาของผู้เรียนถูกต้องและชัดเจนมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึกของผู้วิจัยคนอื่น ๆ เช่น พูนศรี อิมประไพ (2530) ได้ศึกษาข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงภาษาไทยและการสร้างแบบฝึกซ่อมเสริมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ได้แบบฝึกซ่อมเสริมข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80 ข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงของกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการเรียนซ่อมเสริมโดยใช้แบบฝึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และจรัสรัตน์ ทองพานิชย์ (2538) ได้สร้างแบบฝึกแก้ไขการออกเสียงภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนที่พูดภาษาพวน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดบ้านทราย สำนักงานประถมศึกษา อำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มทดลองสามารถออกเสียงที่เป็นปัญหาได้ถูกต้องหลังได้รับการฝึกจากแบบฝึกแก้ไขการออกเสียงที่เป็นปัญหาที่สูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 และธฤตภณ สุวรรณรักษ์ (2549) ได้พัฒนาแบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดพุทธนุชา ผลปรากฏว่า ได้แบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ 82.04/ 86.33 ความสามารถในการออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างหลังการใช้แบบฝึกดีกว่าก่อนการใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทาง

สถิติที่ระดับ .05 และกฤษณา สุภาพักตร์ (2551) ได้สร้างแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงควบกล้ำสำหรับชาวต่างชาติ ผลปรากฏว่า ความสามารถในการอ่านออกเสียงควบกล้ำของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างหลังการใช้แบบฝึกดีกว่าก่อนการใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสมศรี วรประเสริฐศิลป์ (2552) ได้สร้างแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้น /ด/ /บ/ /ร/ /ง/ สำหรับนักเรียนชาวจีน ผลการวิจัยพบว่า หลังจากที่นักเรียนได้รับการฝึกด้วยแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้น /ด/ /บ/ /ร/ /ง/ นักเรียนมีทักษะและความสามารถในการออกเสียงสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามถิ่นใต้มีประสิทธิภาพ 91.67/ 90.14 โดยประสิทธิภาพตัวแรกซึ่งเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนการทำแบบทดสอบท้ายแบบฝึกของผู้เรียนสูงกว่าตัวหลังซึ่งเป็นประสิทธิภาพของผลลัพธ์จากคะแนนการทำแบบทดสอบหลังใช้แบบฝึกของผู้เรียน เนื่องจากผู้เรียนเพิ่งได้รับการฝึกในช่วงเวลาเรียนโดยการปฏิบัติกิจกรรมการฟังและการออกเสียงซ้ำ ๆ หลาย ๆ ครั้ง ซึ่ง ณ ขณะนั้นช่วยให้ผู้เรียนมีทักษะในการออกเสียง สามารถออกเสียงที่เป็นปัญหาได้ถูกต้องชัดเจนมากขึ้น แต่ภายหลังช่วงเวลาเรียนแต่ละแบบฝึกนั้นถ้าผู้เรียนไม่ฝึกซ้ำ ๆ บ่อย ๆ อย่างต่อเนื่อง ทักษะการออกเสียงก็จะมีประสิทธิภาพน้อยลง นอกจากนี้แบบทดสอบท้ายแบบฝึกแต่ละชุดทดสอบเฉพาะเสียงที่ได้รับการฝึกในชุดนั้นเท่านั้น ส่วนแบบทดสอบหลังใช้แบบฝึกจะรวมทั้งหมดทุกเสียงที่ได้รับการฝึกจึงมีจำนวนเสียงและข้อทดสอบมากกว่าซึ่งยากและซับซ้อนกว่า ทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสน ดังนั้นคะแนนการทำแบบทดสอบท้ายแบบฝึกของผู้เรียนมักสูงกว่าคะแนนการทำแบบทดสอบหลังใช้แบบฝึกซึ่งส่งผลให้ประสิทธิภาพกระบวนการของแบบฝึกสูงกว่าประสิทธิภาพผลลัพธ์

3. จากการเปรียบเทียบผลการทดสอบก่อนและหลังการใช้แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามถิ่นใต้ พบว่าความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างหลังการใช้แบบฝึกดีขึ้นมากกว่าก่อนการใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้เนื่องจากเหตุผลดังนี้

3.1 กิจกรรมการฝึกในแบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีทั้งกิจกรรมการฝึกฟังและการฝึกออกเสียง ผู้เรียนจะได้ฝึกฟังจนสามารถแยกความแตกต่างของเสียงได้ก่อน แล้วตามด้วยการฝึกออกเสียงจนสามารถออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจน โดยทุกกิจกรรมเริ่มจากการฝึกเป็นกลุ่มก่อนแล้วฝึกเป็นรายบุคคล รวมทั้งเนื้อหาในแบบฝึกได้เรียงตามลำดับจากง่ายไปหายาก ฝึกจากคำพยางค์เดียว คำสองพยางค์ และประโยค และมีรูปภาพประกอบ ทั้งนี้ช่วยให้ผู้เรียนทุกคนได้มีโอกาสมีส่วนร่วมในกิจกรรมการฝึกได้ฝึกฟังและออกเสียงเป็นระบบ และไม่เกิดความท้อแท้เบื่อหน่ายด้วย จึงทำให้การฝึกการออกเสียงมี

ประสิทธิภาพ ผู้เรียนสามารถออกเสียงที่เป็นปัญหาได้ถูกต้องชัดเจนมากขึ้น ซึ่งนับว่าสอดคล้องกับลักษณะแบบฝึกที่ดีที่ประสงค์ ราชณสุข (2532 : 56) ได้กล่าวไว้ดังนี้

1. เป็นแบบฝึกหัดแบบฟัง-พูด
2. เป็นแบบฝึกที่สอดคล้องกับความสามารถและความแตกต่างระหว่างบุคคล
3. เป็นแบบฝึกที่สร้างความสนใจและจูงใจนักเรียนโดยใช้ภาพประกอบ แบบฝึกเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก เริ่มฝึกโดยออกเสียงระดับพยางค์ คำเดี่ยว คำคู่ กลุ่มคำ ประโยคข้อความ
4. เป็นแบบฝึกที่เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน คือ เป็นแบบฝึกสั้น ๆ ง่าย ๆ แบบฝึกหนึ่ง ๆ จะละลึกเฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่งเพียงเรื่องเดียว และใช้เวลาในการฝึกครั้งละประมาณ 30-50 นาที
5. เป็นแบบฝึกที่มุ่งเสริมสร้างบรรยากาศเพื่อความสนุกสนาน และกระตือรือร้นให้นักเรียน แบบฝึกจึงมีกิจกรรมใช้เพื่อการเรียนการสอนหลาย ๆ ชนิดมาประกอบ เช่นการฝึกด้วยการใช้บัตรภาพ และประโยค บัตรคำ นิทาน เกมต่าง ๆ เป็นต้น

3.2 ในการเรียนภาษาไทย นักศึกษาชาวเวียดนามที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความสนใจและกระตือรือร้น มักออกเสียงตามการสังเกตการออกเสียงของครูผู้สอนและ ตามการแก้ไขของครูเมื่อตนเองออกเสียงผิด ซึ่งไม่เคยมีการฝึกการออกเสียงด้วยแบบฝึกในชั้นเรียนอย่างนี้มาก่อน การฝึกการออกเสียงพยางค์ซึ่งเป็นปัญหาจากแบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจึงสอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษาซึ่งอยากฝึกการออกเสียงอย่างเป็นระบบเพื่อสามารถออกเสียงถูกต้องชัดเจนตรงกับเจ้าของภาษามากขึ้น อีกทั้งยังเป็นแบบฝึกแก้ไขการออกเสียงที่ตรงกับปัญหาที่พบจริงของนักศึกษาด้วย จึงสร้างแรงจูงใจให้นักศึกษา ทำให้นักศึกษาสนใจและตั้งใจในการฝึกอย่างมากซึ่งส่งผลให้สามารถแก้ไขการออกเสียงพยางค์ซึ่งเป็นปัญหาประสบความสำเร็จ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 แบบฝึกการออกเสียงพยางค์ภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามถิ่นใต้ สามารถนำไปใช้กับผู้เรียนชาวต่างประเทศอื่น ๆ ที่ประสบปัญหาในการออกเสียงพยางค์ภาษาไทยในลักษณะเดียวกัน

1.2 ผู้เรียนสามารถใช้แบบฝึกการออกเสียงพยางค์ภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามถิ่นใต้ ในการฝึกด้วยตนเองนอกเวลาเรียนในชั้นเรียนโดยจับกลุ่มฝึกกับเพื่อนร่วมชั้นที่ออกเสียงถูกต้องได้แล้วเพื่อตรวจสอบการออกเสียงที่ถูกต้องจากเพื่อน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัย

2.1 ควรมีการวิจัยสร้างแบบฝึกการออกเสียงสระ และวรรณยุกต์ภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามถิ่นใต้ และถิ่นอื่น ๆ เพื่อใช้เป็นสื่อการสอนในการพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาไทยให้ถูกต้องชัดเจน

2.2 ควรมีการวิจัยสร้างแบบฝึกการออกเสียงภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามในรูปแบบต่าง ๆ เช่น มัลติมีเดีย วิดีทัศน์ ซีดีรอม เป็นต้น

2.3 ควรมีการวิจัยสร้างแบบฝึกแก้ไขปัญหาภาษาไทยทั้งในด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมล ดิษฐกมล (2509). “กลวิธีการสอนวิชาทักษะ” *ศูนย์ศึกษา* 13 (1): 12-13.
- กฤษณา สุภาพักตร์. (2551). *แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงควบกล้ำสำหรับชาวต่างชาติ*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กาญจนา นาคสกุล. (2520). *ระบบเสียงภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ขจีรัตน์ หงส์ประสงค์. (2534). *การสร้างแบบฝึกการเขียนคำพ้อง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4*. ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- จุรีรัตน์ ทองพานิชย์. (2538). *การสร้างแบบฝึกแก้ไขการออกเสียงภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนที่พูดภาษาพวน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดบ้านทราย สำนักงานประถมศึกษา อำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี*. ปริญญานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ดุษฎีพร ชำนิโรคานนท์. (2520, สิงหาคม – กันยายน). ปัญหาการใช้ภาษาไทย. *วิทยุศึกษา*: 17
- ธฤตภณ สุวรรณรักษ์. (2549). *การพัฒนาแบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดพุทธบูชา*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นววรรณ พันธุเมธา. (2547). *คลังคำ*. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้ง.
- ประภาพรพรณ เล็งวงศ์. (2550). *การพัฒนานวัตกรรมการเรียนรู้ด้วยการวิจัยในชั้นเรียน*. กรุงเทพฯ: อีเค.บุ๊คส์
- ประสงค์ ชิตพงศ์. (2524). *การสำรวจและแก้ไขข้อบกพร่องทางการพูดของนักศึกษาวิทยาลัยครูจันทระเกษม*. รายงานการวิจัยของวิทยาลัยครูจันทระเกษม.
- ประสงค์ ราชณสุข. (2519). *การสำรวจและแก้ไขข้อบกพร่องทางการพูดของนักเรียนโรงเรียนประถมศึกษา สาคิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร*. กรุงเทพฯ: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- _____. (2523). *การศึกษาปัญหาและวิธีแก้ไขการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา: รายงานการวิจัย*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- _____. (2532). *รายงานการวิจัยการศึกษามลการทดลองใช้แบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขา*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- _____. (2535). *เสียงและการออกเสียง: การพัฒนาเพื่อประสิทธิภาพในการพูด*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ประเสริฐ เชนชิด (2518). *แบบฝึกการอ่านและเขียนคำที่ใช้อักษรควบ “ร” และ “ล” สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- พรณี ข.เจนจิต. (2538). *จิตวิทยาการเรียนการสอน*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: ต้นอ้อแกรมมีจำกัด.
- พรณี ชูทัย. (2552). *จิตวิทยาการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ: วรุณการพิมพ์.
- พูนศรี อิมประไพ. (2530). *การศึกษาข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงภาษาไทยและการสร้างแบบฝึกซ่อมเสริมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร*. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ยุพา ยัมพงษ์. (2522). *การสร้างแบบฝึกการเขียนคำที่ใช้อักษรควบ “ร” “ล” และ “ว” สำหรับชั้นประถมปีที่ 4*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- รัชณี ศรีไพรวรรณ (2517). *แบบฝึกหัดทักษะวิชาภาษาไทยสำหรับเด็กแรกเรียน. ในคู่มือครู-แนวความคิดและทฤษฎีบางประการเกี่ยวกับกลุ่บบายการสอนเด็กเริ่มเรียนที่พูดสองภาษา*. สำนักงานเขตการศึกษา 11.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). *พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542*. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชันส์.
- ลลล การณยวนิช. (2517). *วิธีสอนทั่วไป*. กรุงเทพฯ: รุ่งเรืองธรรม.
- วิจิตร ภาณุพงศ์. (2543). *โครงสร้างของภาษาไทย: ระบบไวยากรณ์*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สนิท สัตโยภาส. (2531). *การสร้างแบบฝึกเพื่อสอนซ่อมเสริมนักเรียนชาวเขา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีปัญหาการออกเสียงตัวสะกดไม่ชัดเจน*. รายงานการวิจัยวิทยาลัยครูเชียงใหม่ สหวิทยาลัยล้านนา
- สมบัติ ตัญตรัยรัตน์. (2525). *การสร้างแบบฝึกความพร้อมในการเรียนอ่าน สำหรับเด็กที่พูดภาษาถิ่นในจังหวัดขอนแก่น*. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมพงศ์ วิทยศักดิ์พันธุ์. (2545). *การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยแก่ชาวต่างประเทศ. ในคู่มือการสอนภาษาไทยเบื้องต้นในบริบทไทยศึกษาสำหรับชาวต่างชาติ*. กรุงเทพฯ: ทบวงมหาวิทยาลัย, โครงการพัฒนาความร่วมมือด้านการเรียนการสอนภาษาไทยบนฐานะของไทยคดีศึกษา. หน้า 162-176.

- _____. (2548, พฤศจิกายน). การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. วารสารวรรณทัศน์ 5 : 216-261.
- สมพร หลิมตระกูล. (2541). การสร้างแบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางบัวทอง อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมศรี วรประเสริฐศิลป์. (2552). แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้น /ด/ /บ/ /ร/ /ง/ สำหรับนักเรียนชาวจีน. สารนิพนธ์ ศศ.ม.(การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สวณิต ยมาภัย. (2538, เมษายน – มิถุนายน). คนกับภาษา. วารสารสารสถาบันภาษาไทย 2 (2): 28-32.
- สัมฤทธิ์ โพธิ์ไพร. (2551). การศึกษามลของการใช้เกมทางภาษาแก้ปัญหาการออกเสียงควบกล้ำท้ายคำสองเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทพศิรินทร์นนทบุรี จังหวัดนนทบุรี. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาศาสตรศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุนันทา ทองขอน. (2525). การใช้แบบฝึกทักษะการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่พูดภาษาเขมรและนักเรียนที่พูดภาษาส่วย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในจังหวัดสุรินทร์. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุนันทา สุนทรประเสริฐ. (2550). การสร้างสื่อการสอนและนวัตกรรมการเรียนรู้สู่การพัฒนาผู้เรียน. สุพรรณบุรี : โรงเรียนสุพรรณภูมิ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุพรรณบุรี เขต 1.
- สุนันท์ สันติเดชา. (2547). นวัตกรรมการศึกษา ชุดรายงานการใช้แบบฝึกเพื่อแก้ปัญหาการออกเสียงภาษาไทยไม่ถูกต้อง. กรุงเทพฯ: ธารอักษร.
- เสาวนีย์ ลิกขาบัณฑิต. (2528). เทคโนโลยีทางการศึกษา. กรุงเทพฯ: สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- องอาจ นัยพัฒน์ และคนอื่น ๆ. (2548). การประเมินหลักสูตรตามโครงการสอนภาษาไทยในประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม. วารสารวิจัยคณะศึกษาศาสตร์ มศว 28-44.
- อ้อมน้อย เจริญธรรม. (2533). เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงร้อยแก้วภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการใช้แบบฝึกกับการสอนปกติ. ปรินญาณินพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยบูรพา. ถ่ายเอกสาร.
- หวิन्ह วัน ฟุก (Huynh Van Phuc). (2546). การวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบเสียงภาษาเวียดนามกับได้

กับภาษาไทยมาตรฐาน. ปริญญาโท ศศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

เหงียน จี ธง (ธง เหวียน) Nguyen Chi Thong (2544). *พจนานุกรมไทย – เวียดนาม*. กรุงเทพฯ:
สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาคผนวก

ภาคผนวก

แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามถิ่นใต้

แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะ ภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียน ชาวเวียดนามที่ถิ่นใต้

โดย VU THI KIM OANH

คำชี้แจง

การใช้แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหา

สำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามถิ่นใต้

1. แบบฝึกนี้ใช้ฝึกทักษะการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามถิ่นใต้ซึ่งมีปัญหาในการออกเสียงคำที่ใช้พยัญชนะต้นเดี่ยว /ป/, /ผ พ ภ/, /ฉ ช/ พยัญชนะควบกล้ำ /ปร/, /ปล/, /พร/, /พล ผล/ และพยัญชนะท้าย /ก/, /ค/, /น/, /ง/
2. แบบฝึกนี้มีทั้งหมด 9 ชุด เรียงตามลำดับดังนี้
 - แบบฝึกชุดที่ 1 การออกเสียงพยัญชนะต้น /ป/
 - แบบฝึกชุดที่ 2 การออกเสียงพยัญชนะต้น /ผ พ ภ/
 - แบบฝึกชุดที่ 3 การออกเสียงพยัญชนะต้น /ฉ ช/
 - แบบฝึกชุดที่ 4 การออกเสียงพยัญชนะต้น /ป/ /ผ พ ภ/ /ฉ ช/
 - แบบฝึกชุดที่ 5 การออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ /ปร/ /ปล/
 - แบบฝึกชุดที่ 6 การออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ /พร/ /พล ผล/
 - แบบฝึกชุดที่ 7 การออกเสียงพยัญชนะท้าย /ก/ /ค/
 - แบบฝึกชุดที่ 8 การออกเสียงพยัญชนะท้าย /น/ /ง/
 - แบบฝึกชุดที่ 9 การออกเสียงพยัญชนะท้าย /ก/ /ค/ /น/ /ง/
3. แบบฝึกชุดที่ 1, 2, 3, 7, 8 แบ่งเป็น
 - 3.1 การฝึกทักษะการฟัง
 - 3.2 การฝึกทักษะการออกเสียง
 - 3.3 แบบฝึกการออกเสียง ประกอบด้วยการฝึกออกเสียงคำพยางค์เดียว คำสองพยางค์ และประโยค
 - 3.4 แบบทดสอบการฟังและการออกเสียง
4. แบบฝึกชุดที่ 4, 5, 6, 9 แบ่งเป็น
 - 4.1 การฝึกทักษะการออกเสียง

4.2 แบบฝึกการออกเสียง ประกอบด้วยการฝึกออกเสียงคำพยางค์เดียว คำสองพยางค์ และประโยค

4.3 แบบทดสอบการออกเสียง

5. ครูควรศึกษาคำอธิบายในแบบฝึกแต่ละชุดให้เข้าใจเพื่อนำไปใช้ให้สัมฤทธิ์ผลดังประสงค์

6. ครูควรศึกษาเกี่ยวกับอวัยวะในการออกเสียงและวิธีการออกเสียงพยัญชนะที่ฝึกเพื่ออธิบายและสาธิตการออกเสียงที่ถูกต้องชัดเจนให้ผู้เรียน

7. ครูควรเตรียมบัตรภาพประกอบในการฝึกออกเสียงในแบบฝึก

8. ครูควรให้ผู้เรียนทดสอบการออกเสียงก่อนการฝึกออกเสียง และบันทึกผลการทดสอบของผู้เรียนแต่ละคนไว้ เพื่อทราบว่าก่อนฝึกผู้เรียนสามารถออกเสียงได้ถูกต้องมากน้อยเพียงใด

9. ครูควรให้ผู้เรียนทดสอบการออกเสียงหลังการฝึกออกเสียงทุกแบบฝึก และบันทึกผลการทดสอบของผู้เรียนแต่ละคนไว้ เพื่อทราบว่าหลังจากผู้เรียนได้รับการฝึกออกเสียงด้วยแบบฝึกแล้ว ผู้เรียนสามารถออกเสียงได้ถูกต้องมากน้อยเพียงใด

10. การฝึกแต่ละชุดใช้เวลาชุดละ 45 นาที ซึ่งยืดหยุ่นได้ตามความสามารถของผู้เรียนในการออกเสียงให้ถูกต้องเร็วหรือช้า

11. ครูอาจแนะนำวิธีการฝึกและให้ผู้เรียนนำไปฝึกนอกเวลาด้วยตนเองหรือกับเพื่อนได้

12. แบบฝึกนี้อาจนำไปใช้ได้กับผู้เรียนชาติอื่น ๆ ที่มีปัญหาการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยในลักษณะใกล้เคียงกับผู้เรียนชาวเวียดนามก็ได้

แบบทดสอบก่อนฝึก – หลังฝึก

การออกเสียงพยัญชนะต้น /ป/

ชื่อ และนามสกุล.....

คำสั่ง ให้นักศึกษาออกเสียงคำต่อไปนี้ตามลำดับ

คำที่	คำที่ทดสอบ	ก่อนฝึก		หลังฝึก	
		ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง	ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง
1.	ปี่				
2.	เป่า				
3.	ปอด				
4.	เปิด				
5.	จำปา				
6.	ปิ่นโต				
7.	ปากกา				
8.	ปักปัน				
9.	ปิงปอง				
10.	เป่าปี่				

เกณฑ์การให้คะแนน คำที่อ่านถูกได้ 1 คะแนน

คำที่อ่านผิดได้ 0 คะแนน

รวมคะแนนก่อนฝึก.....คะแนน

รวมคะแนนหลังฝึก.....คะแนน

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(VU THI KIM OANH)

❧❧❧❧❧

คำที่	คำที่ทดสอบ	ก่อนฝึก		หลังฝึก	
		ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง	ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง
1.	พ่อ				
2.	ผม				
3.	ภาพ				
4.	เพื่อน				
5.	ไม้ไผ่				
6.	พัฒน์				
7.	ภูเขา				
8.	ผิผิว				
9.	พักผ่อน				
10.	เพียงพอ				

(VU THI KIM OANH)

❧❧❧❧❧

คำที่	คำที่ทดสอบ	ก่อนฝึก		หลังฝึก	
		ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง	ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง
1.	ฉัน				
2.	นี้				
3.	ข้าง				
4.	ชน				
5.	ไฟฉาย				
6.	ชมพู่				
7.	ชนะ				
8.	เออะแอะ				
9.	ดูคน				
10.	ชิงช้า				

(VU THI KIM OANH)

❧❧❧❧❧

คำที่	คำที่ทดสอบ	ก่อนฝึก		หลังฝึก	
		ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง	ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง
1.	เปรี้ยว				
2.	โปรด				
3.	ปลา				
4.	ปลูก				
5.	ปรบมือ				
6.	แปรงฟัน				
7.	ปลั๊กไฟ				
8.	หัวปลี				
9.	ปรับปรุง				
10.	เปลี่ยนแปลง				

(VU THI KIM OANH)

❧❧❧❧❧

คำที่	คำที่ทดสอบ	ก่อนฝึก		หลังฝึก	
		ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง	ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง
1.	พริก				
2.	พลู				
3.	ผลิ				
4.	เพลง				
5.	พระสงฆ์				
6.	อ่อนเพลีย				
7.	ผลักดัน				
8.	แพรวพราว				
9.	พลุกลั่น				
10.	ผลุบ ๆ โผล่ ๆ				

(VU THI KIM OANH)

❧❧❧❧❧

คำที่	คำที่ทดสอบ	ก่อนฝึก		หลังฝึก	
		ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง	ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง
1.	นก				
2.	รัก				
3.	พูด				
4.	มด				
5.	น้ำตก				
6.	ดอกไม้				
7.	ข้าวโพด				
8.	มังกูด				
9.	คิกคัก				
10.	มิดชิด				

(VU THI KIM OANH)

แบบทดสอบก่อนฝึก – หลังฝึก
การออกเสียงพยัญชนะท้าย /น/ /ง/

ชื่อ และนามสกุล.....

คำสั่ง ให้นักศึกษาออกเสียงคำต่อไปนี้ตามลำดับ

คำที่	คำที่ทดสอบ	ก่อนฝึก		หลังฝึก	
		ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง	ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง
1.	กิน				
2.	คน				
3.	กึ่ง				
4.	แพง				
5.	แจกัน				
6.	แว่นตา				
7.	แดงโม				
8.	รองเท้า				
9.	บ้านเรือน				
10.	กางเกง				

เกณฑ์การให้คะแนน คำที่อ่านถูกได้ 1 คะแนน

คำที่อ่านผิดได้ 0 คะแนน

รวมคะแนนก่อนฝึก.....คะแนน

รวมคะแนนหลังฝึก.....คะแนน

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(VU THI KIM OANH)

แบบฝึกชุดที่ 1

การออกเสียงพยัญชนะต้น

/ป/

แบบฝึกชุดที่ การออกเสียงพยัญชนะต้น /ป/

การฝึกทักษะการฟัง

1. จุดประสงค์

เพื่อให้นักศึกษาฝึกฟังแล้วสามารถแยกความแตกต่างของเสียงพยัญชนะต้น /ป/ กับเสียงพยัญชนะต้น /บ/ ได้ถูกต้อง

2. เนื้อหา

การฟังเสียงคำพยางค์เดียว คำสองพยางค์ และประโยคที่ใช้พยัญชนะต้น /ป/

3. สื่อการเรียนรู้

1. กระดาน
2. ซอล์ก

4. กิจกรรมการฝึก

1. ครูเขียนพยัญชนะ /ป/, /บ/ บนกระดาน และออกเสียงให้นักศึกษาฟัง 3 ครั้ง
2. ครูออกเสียงคำที่ใช้พยัญชนะต้น /ป/ และ /บ/ ทีละคู่ คู่ละ 3 ครั้งให้นักศึกษาฟัง แล้วให้นักศึกษาบอกว่าเสียงที่ได้ยินเหมือนกันหรือต่างกัน ฝึกเป็นกลุ่มใหญ่ และรายบุคคล

ครูออกเสียง

ไป	ไป
ใบ	ไป
ใบ	ใบ
ปู	ปู

นักศึกษาตอบ

เหมือนกัน
ต่างกัน
เหมือนกัน
ต่างกัน

ปู	ปู	เหมือนกัน
ปุ	ปู	ต่างกัน

3. ครูกำหนดคำที่ใช้พยัญชนะต้น /ป/ เป็นหมายเลข 1 คำที่ใช้พยัญชนะต้น /บ/ เป็นหมายเลข 2 ครูออกเสียงแล้วให้นักศึกษาบอกว่าเสียงที่ได้ยินเป็นหมายเลข 1 หรือ หมายเลข 2 ฝึกเป็นกลุ่มใหญ่ และรายบุคคล

3.1 ครูออกเสียงทีละ 1 คำ แล้วให้นักศึกษาตอบ

<u>ครูออกเสียง</u>	<u>นักศึกษาตอบ</u>
ใบ	2
ปู	1
ไป	1
ปี	1
ปี	2
เป่า	1

3.2 ครูออกเสียงทีละ 2 คำ แล้วให้นักศึกษาตอบ

<u>ครูออกเสียง</u>	<u>นักศึกษาตอบ</u>
ปี ปี	1 – 2
ปี ปี	1 – 1
ใบ ไป	2 – 1
ใบ ใบ	2 – 2

ปี	ปี	$2 - 1$
ปี	ปี	$1 - 1$

3.3 ครูออกเสียงทีละ 3 คำ แล้วให้นักศึกษาตอบ

ครูออกเสียง			นักศึกษาตอบ
ไป	ไป	ไป	$2 - 1 - 2$
ปี	ปี	ปี	$1 - 1 - 2$
ปู	ปู	ปู	$2 - 1 - 1$
เปิด	เปิด	เปิด	$1 - 2 - 2$

4. ครูออกเสียงคำ 2 พยางค์ที่ใช้พยัญชนะต้น /ป/ และ /บ/ คำละ 3 ครั้งให้นักศึกษาฟัง โดยกำหนดว่า ถ้าครูออกเสียงคำที่มีพยัญชนะต้น /ป/ ให้นักศึกษายกมือขึ้น ถ้าครูออกเสียงคำที่มีพยัญชนะ /บ/ ให้นักศึกษานั่งเฉย ๆ ฝึกทั้งชั้นและเป็นรายบุคคล

ครูออกเสียง	นักศึกษา
ปากกา	ยกมือขึ้น
ดอกบัว	นั่งเฉย ๆ
ปิงปอง	ยกมือขึ้น
ปิ่นโต	ยกมือขึ้น
บิดา	นั่งเฉย ๆ
ปักปัน	ยกมือขึ้น

5. ครูพูดประโยคที่ใช้พยัญชนะต้น /ป/ และ /บ/ ให้นักศึกษาฟัง และให้นักศึกษาแยกคำที่มีเสียงพยัญชนะ /ป/ ออกจากประโยค

<u>ครูพูด</u>	<u>นักศึกษาตอบ</u>
ฉันชอบกินมะขามี่เปิดอย่าง	เปิด
ป้าไปจับปูในบ่อน้ำ	ป้า ปู
พวกเขาเล่นปิงปองข้างบ้าน	ปิงปอง
ปู่กำลังเป่าปี่ในบ้าน	ปู่ เป่า ปี่
แม่ปักปิ่นให้ป้าใบ	ปักปิ่น ป้า

5.การประเมินผล

5.1 สังเกตจากการฟังแล้วตอบคำถามของนักศึกษาขณะทำกิจกรรมฝึกฟัง

5.2 ประเมินจากการทดสอบทักษะการฟัง

แบบฝึกชุดที่ การออกเสียงพยัญชนะต้น /ป/

การฝึกทักษะการออกเสียง

1. จุดประสงค์

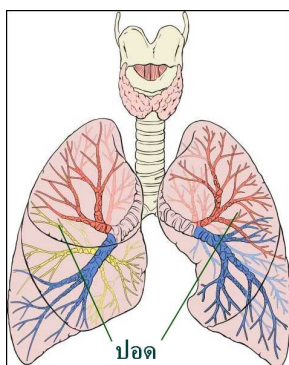
เพื่อให้ นักศึกษาฝึกออกเสียงพยัญชนะต้น /ป/ ได้อย่างถูกต้องและชัดเจน

2. เนื้อหา

การออกเสียงคำพยางค์เดียว คำสองพยางค์ และประโยคที่ใช้พยัญชนะต้น /ป/

3. สื่อการเรียนรู้

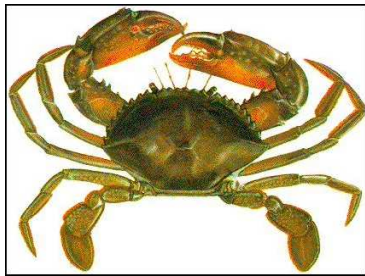
1. แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้น /ป/
2. บัตรภาพ 10 บัตร
3. กระเป๋านาง

ปอด

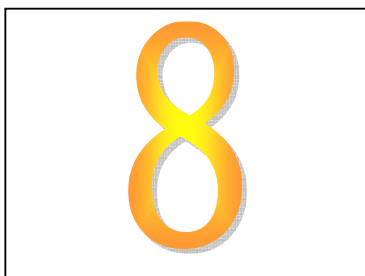
เป้

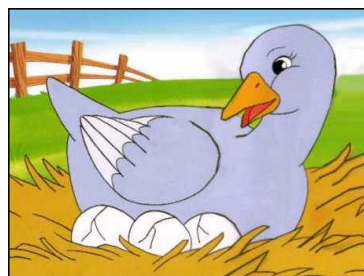
ปู

ปืน

แปด

เป็ด

ปากกา

จำปา

เป๋เป๋

ป๋นโต

4. กิจกรรมการฝึก

1. เมื่อนักศึกษามีความแม่นยำในการฟังแล้ว ครูอธิบายความแตกต่างในการออกเสียงระหว่างเสียง /ป/ กับเสียง /บ/ ว่า ทั้ง 2 เสียงเกิดจากการกักลมที่ริมฝีปากทั้งสองสนิท แล้วปล่อยลมออกมาอย่างรวดเร็ว การออกเสียง /ป/ เส้นเสียงจะไม่สั่น ส่วนในการออกเสียง /บ/ เส้นเสียงจะสั่น ให้นักศึกษาออกเสียง /ป/ และ /บ/ ตามครู พร้อมเอามือแตะที่คอตนเองขณะออกเสียง

2. แจกแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้น /ป/ ให้นักศึกษาทุกคน

3. ครูออกเสียงคำพยางค์เดียวในแบบฝึกพร้อมอธิบายความหมายให้นักศึกษาฟัง แล้วให้นักศึกษาฝึกออกเสียงตามที่ละคำพร้อมกัน จากนั้นให้ฝึกออกเสียงเป็นรายบุคคลจนคล่อง

4. เมื่อนักศึกษาออกเสียงคำพยางค์เดียวได้ถูกต้องแล้ว ครูให้นักศึกษาฝึกออกเสียง /ป/ ในคำสองพยางค์ และในประโยค ตามลำดับเหมือนฝึกคำพยางค์เดียว

5. ครูแบ่งนักศึกษาเป็น 2 กลุ่ม เสียบบัตรภาพบนกระเป๋าผนังที่ละภาพพร้อมทั้งออกเสียงให้ฟัง 1 ครั้ง แล้วให้นักศึกษาออกเสียงตามภาพที่ครูเสียบทีละคน กลุ่มใดมีคนออกเสียงถูกต้องมากกว่าจะเป็นกลุ่มชนะ

6. ให้นักศึกษาเลือกคำที่ได้ฝึกออกเสียงแล้วคนละ 1 คำมาแต่งประโยคและออกเสียงให้เพื่อน ๆ ฟัง

7. ให้นักศึกษาทั้งชั้นออกเสียงคำพยางค์เดียว คำสองพยางค์ และประโยคในแบบฝึกพร้อมกันอีกครั้งตั้งแต่ต้นจนจบแบบฝึก

5. การประเมิน

5.1 สังเกตจากการออกเสียงของนักศึกษาขณะทำกิจกรรมฝึกออกเสียง

5.2 ประเมินจากการทดสอบทักษะการออกเสียง

แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้น /ป/

คำสั่ง ให้นักศึกษาฝึกออกเสียงคำพยางค์เดียวที่ใช้พยัญชนะต้น ป/ ต่อไปนี้

ปอด	ปาก	ปี	ปิ่น	ปู
เป่า	แปด	ไป	ปิ่น	เปิด

<u>คำ</u>	<u>ความหมาย</u>	<u>ภาษาเวียดนาม</u>
ปอด	อวัยวะทำหน้าที่เกี่ยวกับการหายใจอยู่ภายในร่างกาย ของคนหรือสัตว์ที่มีกระดูกสันหลังเป็นส่วนมาก	<i>phổi</i>
ปาก	อวัยวะส่วนหนึ่งของร่างกายใช้สำหรับกินอาหาร และเปล่งเสียง	<i>miệng</i>
ปี	ชื่อเครื่องดนตรีชนิดหนึ่งสำหรับเป่าให้เป็นเพลง	<i>kèn</i>
ปิ่น	อาวุธสำหรับยิง	<i>súng</i>
ปู	ชื่อสัตว์ไม่มีกระดูกสันหลังจำพวกหนึ่ง มีร่างกาย 5 คู่ คู่แรกเป็นก้าม รยางค์ที่ปล้องท้องไม่ใช้ในการว่ายน้ำ	<i>con cua</i>
เป่า	พ่นลมออกมาทางปาก	<i>thổi</i>
แปด	จำนวนเจ็ดบวกหนึ่ง	<i>tám</i>
ไป	เคลื่อนออกจากที่	<i>đi</i>

ปั่น

เครื่องประดับสำหรับปักผมที่มุ่นเป็นลูก

trâm cài tóc

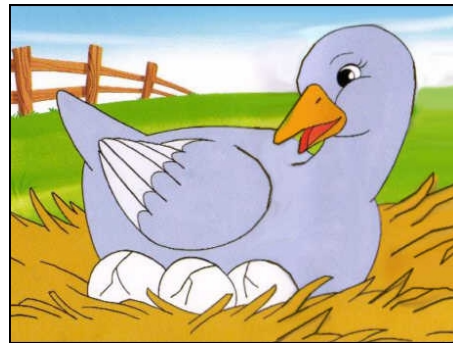
เปิด

ชื่อสัตว์ปีกจำพวกหนึ่ง ปากแบน ตีนแบน ระหว่างนิ้วมีพังผืด *con vịt*

ยึดติดกันเพื่อสะดวกในการว่ายน้ำ ขนาดเล็กกว่าห่าน

ว่ายน้ำเก่ง กินปลา พืชน้ำ และสัตว์เล็ก ๆ

8

คำสั่ง ให้นักศึกษาฝึกออกเสียงคำสองพยางค์ที่ใช้พยัญชนะต้น ๗/ ต่อไปนี้

ปากกา จำปา ปิ่นโต หมูπίง เป็ดย่าง

คำ

ความหมาย

ภาษาเวียดนาม

ปากกา

เครื่องสำหรับขีดเขียนชนิดหนึ่ง

cái viết

จำปา

ดอกสีเหลืองอมส้ม กลิ่นหอม

hoa dãi

ปิ่นโต

ภาชนะสำหรับใส่ของกิน ซ้อนกันเป็นชั้น ๆ

cặp lòng, cà men

มีหูร้อยหิ้วได้

หมู

ชื่อสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม เป็นสัตว์กึ่งคู่ ตัวอ้วน จมูก

con heo

และปากยื่นยาว หาอาหารโดยใช้จมูกคุด

πίง

ทำให้สุกด้วยการวางไว้เหนือไฟใช้เวลาน้อย

nướng

กว่าย่าง

ย่าง

ทำให้สุกด้วยการวางไว้เหนือไฟ

quay

คำสั่ง ให้นักศึกษาฝึกออกเสียงคำสองพยางค์ที่ใช้พยัญชนะต้น ป/ ต่อไปนี้

ปักปิ่น ปากเปิด ปาเป้า ปิงปอง เป่าปี่

คำ

ความหมาย

ภาษาเวียดนาม

ปัก

เสียบ

cài

ปา

ชัดไปด้วยอาการยกแขนขึ้นสูงแล้วเอี้ยวตัว

ném

เป่า

สิ่งที่กำหนดไว้เป็นจุดหมาย

bia, mục tiêu

ปิงปอง

ชื่อกีฬาชนิดหนึ่ง ผู้เล่นใช้ไม้แบดตีลูกปิงปอง

bóng bàn

ข้ามตาข่ายที่ซึ่งอยู่บนโต๊ะสี่เหลี่ยม ได้กันไปมา

คำสั่ง ให้นักศึกษาฝึกออกเสียงประโยคที่ใช้พยัญชนะต้น ฃ/ ต่อไปนี้

1. ปากกาอยู่บนโต๊ะ
2. ฉันชอบกินมะหมีเปิดอย่าง
3. ดอกบัวหอมกว่าดอกจำปา
4. พวกเขาเล่นปิงปองข้างบ้าน
5. ป้าใบจับปูในบ่อน้ำ
6. แม่ทำปากเปิดทอดอร่อย
7. น้องไปซื้อปืนโต
8. พี่บัวแข่งปาเป้าแม่นยำมาก
9. ปู่กำลังเป่าปี่ในบ้าน
10. แม่ปักปิ่นให้ป้าใบ

แบบทดสอบ

การออกเสียงพยัญชนะต้น /ป/

ชื่อ และนามสกุล.....

ทักษะการฟัง

< ให้นักศึกษาหาเครื่องหมาย หน้าข้อตามที่ได้ยินเสียงที่ครูอ่าน

1. ก. ไป

ข. ไบ

2. ก. เป็ด

ข. เบ็ด

คะแนนรวม.....คะแนน

คำศัพท์ที่ครูใช้ทดสอบทักษะการฟัง

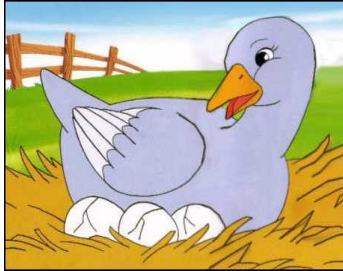
1. ไบ

2. เบ็ด

ทักษะการออกเสียง

< ให้นักศึกษาดูรูปต่อไปนี้แล้วออกเสียงตามแต่ละรูป

3.

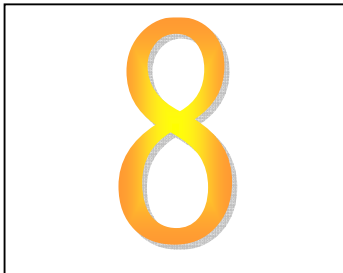
.....คะแนน

4.

.....คะแนน

5.

.....คะแนน

6.

.....คะแนน

< ให้นักศึกษาออกเสียงคำต่อไปนี้ตามลำดับ

7. ปากกาคะแนน

8. จำปาคะแนน

9. ปากเปิดคะแนน

10. ปิงปองคะแนน

คะแนนรวม.....คะแนน

แบบฝึกชุดที่ 2

การออกเสียงพยัญชนะต้น

/ผ พ ภ/

แบบฝึกชุดที่ ๒ การออกเสียงพยัญชนะต้น

/ผ พ ภ/

การฝึกทักษะการฟัง

1. จุดประสงค์

เพื่อให้นักศึกษาฝึกฟังแล้วสามารถแยกความแตกต่างของเสียงพยัญชนะต้น /ผ พ ภ/ กับเสียงพยัญชนะต้น /ฝ ฟ/ ได้ถูกต้อง

2. เนื้อหา

การฟังเสียงคำพยางค์เดียว คำสองพยางค์ และประโยคที่ใช้พยัญชนะต้น /ผ พ ภ/

3. สื่อการเรียนรู้

1. กระดาน
2. ชอล์ก

4. กิจกรรมการฝึก

1. ครูเขียนพยัญชนะ /ผ/, /พ/ บนกระดาน และออกเสียงให้นักศึกษาฟัง 3 ครั้ง
2. ครูออกเสียงคำที่ใช้พยัญชนะต้น /ผ พ ภ/ และ /ฝ ฟ/ ทีละคู่ คู่ละ 3 ครั้งให้นักศึกษาฟัง แล้วให้นักศึกษาบอกว่าเสียงที่ได้ยินเหมือนกันหรือต่างกัน ฝึกเป็นกลุ่มใหญ่ และรายบุคคล

ครูออกเสียง

ผอ ผอ

ผอ ผอ

นักศึกษาตอบ

เหมือนกัน

ต่างกัน

ฟอ	ฟอ	เหมือนกัน
ฝัก	ฝัก	ต่างกัน
ฝัก	ฝัก	ต่างกัน
ฝัก	ฝัก	เหมือนกัน

3. ครูกำหนดคำที่ใช้พยัญชนะต้น /ผ พ ภ/ เป็นหมายเลข 1 คำที่ใช้พยัญชนะต้น /ฝ ฟ/ เป็นหมายเลข 2 ครูออกเสียงแล้วให้นักศึกษาบอกว่าเสียงที่ได้ยินเป็นหมายเลข 1 หรือ หมายเลข 2 ฝึกเป็นกลุ่มใหญ่ และรายบุคคล

3.1 ครูออกเสียงทีละ 1 คำ แล้วให้นักศึกษาตอบ

<u>ครูออกเสียง</u>	<u>นักศึกษาตอบ</u>
ไฟ	2
แพะ	1
ผม	1
ฟอง	2
ภาพ	1
ฝัก	2

3.2 ครูออกเสียงทีละ 2 คำ แล้วให้นักศึกษาตอบ

<u>ครูออกเสียง</u>	<u>นักศึกษาตอบ</u>
ฟอ ฟอ	2 – 1
ฟอ ฟอ	1 – 1
ฟอ ฟอ	1 – 2

แพะ	แพะ	2 – 2
แพะ	แพะ	1 – 2
แพะ	แพะ	1 – 1

3.3 ครูออกเสียงทีละ 3 คำ แล้วให้นักศึกษาตอบ

<u>ครูออกเสียง</u>			<u>นักศึกษาตอบ</u>
ฟอ	ฟอ	ฟอ	1 – 2 – 1
ผ้า	ผ้า	ผ้า	1 – 1 – 2
แพะ	แพะ	แพะ	2 – 2 – 1
ผัก	ผัก	ผัก	2 – 1 – 1

4. ครูออกเสียงคำ 2 พยางค์ที่ใช้พยัญชนะต้น /ผ พ ภ/ และ /ฝ ฟ/ คำละ 3 ครั้งให้นักศึกษาฟัง โดยกำหนดว่า ถ้าครูออกเสียงคำที่มีพยัญชนะต้น /ผ พ ภ/ ให้นักศึกษายกมือขึ้น ถ้าครูออกเสียงคำที่มีพยัญชนะ /ฝ ฟ/ ให้นักศึกษานั่งเฉย ๆ ฝึกทั้งชั้นและเป็นรายบุคคล

<u>ครูออกเสียง</u>	<u>นักศึกษา</u>
ไม้เฒ	ยกมือขึ้น
ไฟไหม้	นั่งเฉย ๆ
พัดลม	ยกมือขึ้น
พักผ่อน	ยกมือขึ้น
ผักบัว	นั่งเฉย ๆ
ผูกพัน	ยกมือขึ้น

5. ครูพูดประโยคที่ใช้พยัญชนะต้น /ผ พ ภ/ และ /ฝ ฟ/ ให้นักศึกษาฟัง และให้นักศึกษาแยกคำที่มีเสียงพยัญชนะต้น /ผ พ ภ/ ออกจากประโยค

ครูพูด	นักศึกษาตอบ
ผมไปซื้อพัดลมไฟฟ้ามา	ผม พัดลม
พ่อบีฟาร์มเลี้ยงแพะ	พ่อ แพะ
ฤดูฝนพายุพายุแรงแรงมาก	พายุ แรงแรง
พ่อทำผ้าฝ้ายกรวมอ้อย	พ่อ ฝ้าย
แพทย์ตรวจฟันให้พ่อผม	แพทย์ พ่อ ผม

5.การประเมินผล

- สังเกตจากการฟังแล้วตอบคำถามของนักศึกษาขณะทำกิจกรรมฝึกฟัง
- ประเมินจากการทดสอบทักษะการฟัง

แบบฝึกชุดที่ ๒ การออกเสียงพยัญชนะต้น /ผ พ ภ/

การฝึกทักษะการออกเสียง

1. จุดประสงค์

เพื่อให้นักศึกษาฝึกออกเสียงพยัญชนะต้น /ผ พ ภ/ ได้อย่างถูกต้องและชัดเจน

2. เนื้อหา

การออกเสียงคำพยางค์เดียว คำสองพยางค์ และประโยคที่ใช้พยัญชนะต้น /ผ พ ภ/

3. สื่อการเรียน

1. แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้น /ผ พ ภ/
2. บัตรภาพ 10 บัตร
3. กระเป๋าผ้าง

ผ้า

พาน

แพทย์

ผัก

แพะ

ภูเขา

แผนที่

ไม้ไผ่

พัดลม

พุทรา

4. กิจกรรมการฝึก

1. เมื่อนักศึกษามีความแม่นยำในการฟังแล้ว ครูอธิบายความแตกต่างในการออกเสียงระหว่างเสียง /ผ พ ภ/ กับเสียง /ฝ ฟ/ ว่า เสียง /ผ พ ภ/ เกิดจากการกักลมที่ริมฝีปากทั้งสองสนิท แล้วปล่อยลมออกมาอย่างรวดเร็ว ส่วนเสียง /ฝ ฟ/ เกิดจากการให้ฟันบนสัมผัสริมฝีปากล่างเล็กน้อย แล้วให้ลมในช่องปากเสียดแทรกผ่านช่องระหว่างริมฝีปากกับฟัน ให้นักศึกษาทดสอบว่าออกเสียง /ผ พ ภ/ ถูกหรือไม่ โดยใช้กระดาษจ่อไว้ที่ริมฝีปากในขณะออกเสียง ถ้าออกเสียงถูก กระดาษจะไหวเล็กน้อย

2. แจกแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะ/ผ พ ภ/ ให้นักศึกษาทุกคน

3. ครูออกเสียงคำพยางค์เดียวในแบบฝึกพร้อมอธิบายความหมายให้นักศึกษาฟัง แล้วให้นักศึกษาฝึกออกเสียงตามทีละคำพร้อมกัน จากนั้นให้ฝึกออกเสียงเป็นรายบุคคลจนคล่อง

4. เมื่อนักศึกษาออกเสียงคำพยางค์เดียวได้ถูกต้องแล้ว ครูให้นักศึกษาฝึกออกเสียงพยัญชนะ/ผ พ ภ/ ในคำสองพยางค์ และในประโยค ตามลำดับเหมือนฝึกคำพยางค์เดียว

5. ครูสืบประวัติภาพบนกระเป๋านั่งทีละภาพพร้อมทั้งออกเสียงให้ฟัง 1 ครั้ง แล้วให้นักศึกษาทั้งชั้นออกเสียงตาม จากนั้นครูแบ่งนักศึกษาเป็น 2 กลุ่ม แล้วให้สมาชิกของ 2 กลุ่มสลับกันออกมาหยิบประวัติภาพพร้อมออกเสียงให้เพื่อน ๆ ฟัง กลุ่มใดมีคนออกเสียงถูกมากกว่าจะเป็นกลุ่มชนะ

6. ให้นักศึกษาเลือกคำที่ได้ฝึกออกเสียงแล้วคนละ 1 คำมาแต่งประโยคและออกเสียงให้เพื่อน ๆ ฟัง

7. ให้นักศึกษาทั้งชั้นออกเสียงคำพยางค์เดียว คำสองพยางค์ และประโยคในแบบฝึกพร้อมกันอีกครั้งตั้งแต่ต้นจนจบแบบฝึก

5. การประเมิน

1. สังเกตจากการออกเสียงของนักศึกษาขณะทำกิจกรรมฝึกออกเสียง
2. ประเมินจากการทดสอบทักษะการออกเสียง

แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้น /ผ พ ภ/

คำสั่ง ให้นักศึกษาฝึกออกเสียงคำพยางค์เดียวที่ใช้พยัญชนะต้น /ผ พ ภ/ ต่อไปนี้

พ่อ	ผ้า	พาน	ภาพ	พูด
แพทย์	เพื่อน	ผม	ผัก	แพะ

<u>คำ</u>	<u>ความหมาย</u>	<u>ภาษาเวียดนาม</u>
พ่อ	ชายผู้ให้กำเนิดแก่ลูก	ba, bố
ผ้า	สิ่งที่ทำด้วยเยื่อใยโดยวิธีทอหรืออัดให้เป็นผืน	vải
พาน	ภาชนะมีเชิงประเภทหนึ่ง ใช้สำหรับใส่สิ่งของ	khay tròn có chân
ภาพ	รูปที่ปรากฏเห็น, สิ่งที่ถูกวาดขึ้นเป็นรูป	ảnh, tranh
พูด	เปล่งเสียงออกเป็นถ้อยคำ	nói
แพทย์	หมอรักษาโรค	bác sĩ
เพื่อน	ผู้ร่วมฐานะ, ผู้อยู่ในสภาพหรือลักษณะเดียวกัน	bạn
ผม	คนที่ขึ้นอยู่บนศีรษะ, คำสรรพนามบุรุษที่ ๑ ใช้แทนตัวผู้พูดเพศชาย	tóc, tôi (ngôi thứ 1 , dùng cho nam)
ผัก	พืชที่ใช้เป็นอาหาร	rau
แพะ	สัตว์เคี้ยวเอื้องชนิดหนึ่ง เป็นสัตว์กีบคู่ขนาดกลาง	con dê
	ขนหยาบสีดำ ขาว หรือน้ำตาล มีเขา 1 คู่	

คำสั่ง ให้นักศึกษาฝึกออกเสียงคำสองพยางค์ที่ใช้พยัญชนะต้น /ผ พ ภ/ ต่อไปนี้

ไม้เฝ่ แผ่นที่ พัดลม พุทรา ภูเขา

คำ ความหมาย ภาษาเวียดนาม

ไม้เฝ่	ชื่อไม้พุ่มจำพวกหนึ่ง ขึ้นเป็นกอ ลำต้นเป็นปล้อง ๆ	<i>tre</i>
แผ่นที่	แบบที่เขียนย่อจากพื้นดิน บอกแม่น้ำ ฝั่งทะเล และอื่น ๆ	<i>bản đồ</i>
พัดลม	เครื่องพัดให้เย็นด้วยแรงไฟฟ้า เป็นต้น	<i>cái quạt</i>
พุทรา	ชื่อไม้ต้นชนิดหนึ่ง กิ่งมีหนาม ผลมีทั้งกลมและรี กินได้	<i>táo</i>
ภูเขา	พื้นที่ที่มีระดับสูงขึ้นจากบริเวณรอบ ๆ ตั้งแต่ ๖๐๐ เมตรขึ้นไป	<i>núi</i>

คำสั่ง ให้นักศึกษาฝึกออกเสียงคำสองพยางค์ที่ใช้พยัญชนะต้น /ผ พ ภ/ ต่อไปนี้

ผัดผัก ผิดเพี้ยน ผูกพัน พักผ่อน เพียงพอ

<u>คำ</u>	<u>ความหมาย</u>	<u>ภาษาเวียดนาม</u>
ผัด	ทำให้สุกโดยใส่ในกระทะตั้งไฟที่ใส่น้ำมันเล็กน้อยแล้วพลิกกลับไปมา	<i>xào</i>
พักผ่อน	หยุดทำงานชั่วคราวให้หายเหนื่อย	<i>ngủ ngơi</i>
ผิดเพี้ยน	ผิดแปลกไปเล็กน้อย	<i>khang khác</i>
ผูกพัน	มีความเป็นห่วงกังวลเพราะรักใคร่ เป็นต้น	<i>gắn bó</i>
เพียงพอ	ได้เท่าที่ต้องการ ได้เท่าที่กะไว้	<i>đầy đủ</i>

คำสั่ง ให้นักศึกษาฝึกออกเสียงประโยคที่ใช้พยัญชนะต้น /ผ พ ภ/ ต่อไปนี้

1. **ผมไปซื้อพัดลมไฟฟ้ามา**
2. **พ่อผมมีฟาร์มเลี้ยงแพะ**
3. **ฤดูฝนพืชรากแพงมาก**
4. **พี่ฟ้าพูดภาษาไทยผิดเพี้ยน**
5. **พ่อทำผักกวมอร่อย**
6. **แพทย์ตรวจฟันให้พ่อผม**
7. **ผมจะไปปิ่นภูเขาฟูจิ**
8. **เพื่อนผมมีบ้านไม้ไผ่**
9. **พี่ผูกพันกับเพื่อน ๆ ในชั้นเรียนมาก**
10. **แพทย์บอกผมว่าพักผ่อนให้เพียงพอ**

๒ ทักษะการออกเสียง

★ ให้นักศึกษาดูรูปต่อไปนี้แล้วออกเสียงตามแต่ละรูป

3.

.....คะแนน

4.

.....คะแนน

5.

.....คะแนน

6.

.....คะแนน

★ ให้นักศึกษาออกเสียงคำต่อไปนี้ตามลำดับ

7. แผนทีคะแนน

8. ภูเขาคะแนน

9. ผูกพันคะแนน

10. พักผ่อนคะแนน

คะแนนรวม.....คะแนน

แบบฝึกชุดที่ 3

การออกเสียงพยัญชนะต้น

/จ ช/

แบบฝึกชุดที่ ③ การออกเสียงพยัญชนะต้น

/จ ช/

การฝึกทักษะการฟัง

1. จุดประสงค์

เพื่อให้ นักศึกษาฝึกฟังแล้วสามารถแยกความแตกต่างของเสียงพยัญชนะต้น /จ ช/ กับเสียงพยัญชนะต้น /จ/ ได้ถูกต้อง

2. เนื้อหา

การฟังเสียงคำพยางค์เดียว คำสองพยางค์ และประโยคที่ใช้พยัญชนะต้น /จ ช/

3. สื่อการเรียนรู้

1. กระดาน
2. ชอล์ก

4. กิจกรรมการฝึก

1. ครูเขียนพยัญชนะ /จ ช/ และ /จ/ บนกระดาน และออกเสียงให้นักศึกษาฟัง 3 ครั้ง
2. ครูออกเสียงคำที่ใช้พยัญชนะต้น /จ ช/ และ /จ/ ทีละคู่ คู่ละ 3 ครั้งให้นักศึกษาฟัง แล้วให้นักศึกษาบอกว่าเสียงที่ได้ยินเหมือนกันหรือต่างกัน ฝึกเป็นกลุ่มใหญ่ และรายบุคคล

ครูออกเสียง

ชา	ชา
จา	จา

นักศึกษาตอบ

เหมือนกัน
เหมือนกัน

ชา	จา	ต่างกัน
จน	ชน	ต่างกัน
ชน	จน	ต่างกัน
ชน	ชน	เหมือนกัน

3. ครูกำหนดคำที่ใช้พยัญชนะต้น /จ ช/ เป็นหมายเลข 1 คำที่ใช้พยัญชนะต้น /จ/ เป็นหมายเลข 2 ครูออกเสียงแล้วให้นักศึกษาบอกว่าเสียงที่ได้ยินเป็นหมายเลข 1 หรือ หมายเลข 2 ฝึกเป็นกลุ่มใหญ่ และรายบุคคล

3.1 ครูออกเสียงทีละ 1 คำ แล้วให้นักศึกษาตอบ

<u>ครูออกเสียง</u>	<u>นักศึกษาตอบ</u>
จน	2
ชา	1
ชน	1
จาม	2
ชาม	1
จริง	2

3.2 ครูออกเสียงทีละ 2 คำ แล้วให้นักศึกษาตอบ

<u>ครูออกเสียง</u>	<u>นักศึกษาตอบ</u>
ชน จน	1 – 2
ชน ชน	1 – 1
จน ชน	2 – 1

จาม	จาม	2 – 2
ชาม	จาม	1 – 2
ชาม	ชาม	1 – 1

3.3 ครูออกเสียงทีละ 3 คำ แล้วให้นักศึกษาตอบ

<u>ครูออกเสียง</u>			<u>นักศึกษาตอบ</u>
ชิง	จริง	ชิง	1 – 2 – 1
ชา	ชา	จา	1 – 1 – 2
จน	จน	ชน	2 – 2 – 1
จาม	ชาม	ชาม	2 – 1 – 1

4. ครูออกเสียงคำ 2 พยางค์ที่ใช้พยัญชนะต้น /ฉ ช/ และ /จ/ คำละ 3 ครั้งให้นักศึกษาฟัง โดยกำหนดว่า ถ้าครูออกเสียงคำที่มีพยัญชนะต้น /ฉ ช/ ให้นักศึกษายกมือขึ้น ถ้าครูออกเสียงคำที่มีพยัญชนะต้น /จ/ ให้นักศึกษานั่งเฉย ๆ ฝึกทั้งชั้นและเป็นรายบุคคล

<u>ครูออกเสียง</u>	<u>นักศึกษา</u>
ชวนชม	ยกมือขึ้น
ลุ่มจม	นั่งเฉย ๆ
เชื้องช้า	ยกมือขึ้น
ดูดขาด	ยกมือขึ้น
ยากจน	นั่งเฉย ๆ
เฉอะแฉะ	ยกมือขึ้น

5. ครูพูดประโยคที่ใช้พยัญชนะต้น /ฉ ช/ และ /จ/ ให้นักศึกษาฟัง และให้นักศึกษาแยกคำที่มีเสียงพยัญชนะต้น /ช/ ออกจากประโยค

<u>ครูพูด</u>	<u>นักศึกษาตอบ</u>
หมาของฉันทูกรถชนจนขาหัก	ฉันทูกรถชน
แม่ใช้ช้อนตักอาหารในจาน	ใช้ ช้อน
ชนะนี้เจ็บขาจึงเดินช้า	ชนะนี้ ช้า
อาจารย์ให้นักศึกษาเรียนชดเชย	ชดเชย
วันจันทร์นี้ ฉันทจะช่วยปลูกต้นไม้	ฉันท ช่วย ปลูกต้นไม้

5.การประเมินผล

- สังเกตจากการฟังแล้วตอบคำถามของนักศึกษาขณะทำกิจกรรมฝึกฟัง
- ประเมินจากการทดสอบทักษะการฟัง

แบบฝึกชุดที่ ③ การออกเสียงพยัญชนะต้น

/จ ช/

การฝึกทักษะการออกเสียง

1. จุดประสงค์

เพื่อให้นักศึกษาฝึกออกเสียงพยัญชนะต้น /จ ช/ ได้อย่างถูกต้องและชัดเจน

2. เนื้อหา

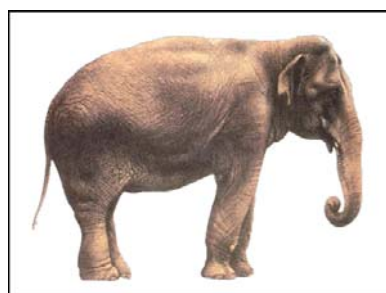
การออกเสียงคำพยางค์เดียว คำสองพยางค์ และประโยคที่ใช้พยัญชนะต้น /จ ช/

3. สื่อการเรียนรู้

1. แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้น /จ ช/
2. บัตรภาพ 10 บัตร
3. กระเป๋าน้ำ

ช้อน

ช้าง

ชาม

จิ้ง

ไฟฉาย

ชมพู่

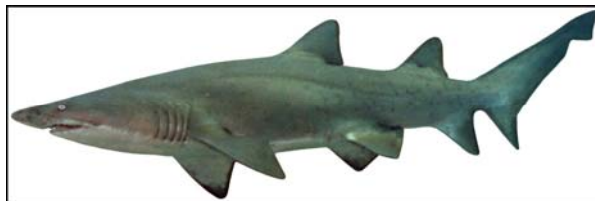
ชวนชม

ชะนี

ชิงช้า

ฉลาม

4. กิจกรรมการฝึก

1. เมื่อนักศึกษามีความแม่นยำในการฟังแล้ว ครูอธิบายความแตกต่างในการออกเสียงระหว่างเสียง /ฉ ช/ กับเสียง /จ/ ว่า ทั้งสองเสียงเกิดจากการใช้ลิ้นส่วนหน้าแตะที่เพดานแข็ง เมื่อออกเสียง /ฉ ช/ จะมีกลุ่มลมออกมาด้วย ส่วนเสียง /จ/ จะไม่มีกลุ่มลมออกมา ให้นักศึกษาทดสอบว่าออกเสียง /ฉ ช/ ถูกหรือไม่ โดยใช้กระดาษจ่อไว้ที่ริมฝีปากในขณะที่ออกเสียง ถ้าออกเสียงถูก กระดาษจะไหวเล็กน้อย

2. แจกแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้น /ฉ ช/ ให้นักศึกษาทุกคน

3. ครูออกเสียงคำพยางค์เดียวในแบบฝึกพร้อมอธิบายความหมายให้นักศึกษาฟัง แล้วให้นักศึกษาฝึกออกเสียงตามทีละคำพร้อมกัน จากนั้นให้ฝึกออกเสียงเป็นรายบุคคลจนคล่อง

4. เมื่อนักศึกษาออกเสียงคำพยางค์เดียวได้ถูกต้องแล้ว ครูให้นักศึกษาฝึกออกเสียง /ฉ ช/ ในคำสองพยางค์ และในประโยค ตามลำดับเหมือนฝึกคำพยางค์เดียว

5. ครูแบ่งนักศึกษาเป็น 2 กลุ่ม เปรียบบัตรภาพบนกระเปาะผนังทีละภาพพร้อมทั้งออกเสียงให้ฟัง 1 ครั้ง แล้วให้นักศึกษาออกเสียงตามภาพที่ครูเสียงทีละคน กลุ่มใดมีคนออกเสียงถูกมากกว่าจะเป็นกลุ่มชนะ

6. ให้นักศึกษาเลือกคำที่ได้ฝึกออกเสียงแล้วคนละ 1 คำมาแต่งประโยคและออกเสียงให้เพื่อน ๆ ฟัง

7. ให้นักศึกษาทั้งชั้นออกเสียงคำพยางค์เดียว คำสองพยางค์ และประโยคในแบบฝึกพร้อมกันอีกครั้งตั้งแต่ต้นจนจบแบบฝึก

5. การประเมิน

1. สังเกตจากการออกเสียงของนักศึกษาขณะทำกิจกรรมฝึกออกเสียง
2. ประเมินจากการทดสอบทักษะการออกเสียง

แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้น /จ ช/

คำสั่ง ให้นักศึกษาฝึกออกเสียงคำพยางค์เดียวที่ใช้พยัญชนะต้น /จ ช/ ต่อไปนี้

จืด	เจย	จัน	จิ่ง	จุน
จ้อน	ชา	ข้าง	ชาม	ชน

<u>คำ</u>	<u>ความหมาย</u>	<u>ภาษาเวียดนาม</u>
จืด	ใช้กำลังอัดหรือดันให้ของเหลวอย่างน้ำพุ่งออกจากช่องเล็ก ๆ	tiêm, phun
เจย	แสดงอาการเป็นปกติไม่สนใจใยดีต่อสิ่งหรือเหตุการณ์ที่ประสบ	thản nhiên, im
จัน	คำใช้แทนตัวผู้พูด เป็นสรรพนามบุรุษที่ ๑	tôi, ta
จิ่ง	เครื่องตีกำหนดจังหวะชนิดหนึ่ง	chũm chọe nhỏ
จุน	แรง, กล้า (ใช้แก่งลื่นและรล)	hắc, nồng
จ้อน	เครื่องใช้สำหรับตักอาหาร	cái muống
ชา	ชื่อไม้ต้นขนาดเล็กชนิดหนึ่ง ใบใช้ชงเป็นเครื่องดื่ม	trà, chè
ข้าง	ชื่อสัตว์เลี้ยงลูกด้วยน้ำนมขนาดใหญ่มาก	voi
ชาม	ภาชนะก้นลึกขนาดใหญ่กว่าถ้วย เช่น ชามแกง	cái tô
ชน	โดนแรง ๆ , ชิดจนติด	đâm, tông

คำสั่ง ให้นักศึกษาฝึกออกเสียงคำสองพยางค์ที่ใช้พยัญชนะต้น /ฉ ช/ ต่อไปนี้

ฉลาม ไฟฉาย ชมพู ชะนี โชคดี

<u>คำ</u>	<u>ความหมาย</u>	<u>ภาษาเวียดนาม</u>
ฉลาม	ชื่อปลาทะเลขนาดใหญ่จำพวกหนึ่ง บางชนิดดุร้าย	<i>cá mập</i>
ไฟฉาย	เครื่องทำความสว่าง ชนิดถือติดตัวไปมาได้ มักทำเป็นรูปทรงกระบอก	<i>đèn pin</i>
ชมพู	ชื่อไม้ต้นขนาดกลางชนิดหนึ่ง ผลกินได้	<i>mận</i>
ชะนี	ชื่อสัตว์เลื้อยลูกด้วยนม แขนยาวมาก ไม่มีหาง ขนยาว นุ่ม เดินตัวตั้งตรงได้ ห้อยโหนอยู่ตามต้นไม้สูง ๆ	<i>con vượn</i>
โชคดี	ความมีโชค ดวงดี	<i>may mắn</i>

คำสั่ง ให้นักศึกษาฝึกออกเสียงคำสองพยางค์ที่ใช้พยัญชนะต้น /ฉ ช/ ต่อไปนี้

เฉอะแฉะ ฉูดฉาด ชวนชม ชิงช้า ชดเชย

<u>คำ</u>	<u>ความหมาย</u>	<u>ภาษาเวียดนาม</u>
ฉูดฉาด	จ๊ากว่าปกติ อาจทำให้รู้สึกบาดตา(ใช้แก่สีบางสี)	<i>loè loẹt, sặc sỡ</i>
เฉอะแฉะ	เปียกเลอะเทอะเปรอะเปื้อน	<i>lầy lội</i>
ชวนชม	ชื่อไม้พุ่มชนิดหนึ่ง ดอกมีหลายสี ปลูกเป็นไม้ประดับ	<i>sứ</i>
ชิงช้า	ที่นั่งผูกด้วยเชือก ๒ ข้าง แหวนตามกิ่งไม้หรือที่สูง	<i>xích đu</i>
	สำหรับนั่งหรือยืนไกวไปมา	
ชดเชย	ใช้แทนสิ่งที่เสียไป เพิ่มเติม	<i>bù đắp</i>

คำสั่ง ให้นักศึกษาฝึกออกเสียงประโยคที่ใช้พยัญชนะต้น /ฉ ช/ ต่อไปนี้

1. อาจารย์ให้นักศึกษาเรียน**ชดเชย**

2. หมาของ**ฉันท**ถูกรถ**ชน**จนขาหัก

3. แม่**ใช้**ช้อนตักอาหารในจาน

4. **ชนะ**นี้เจ็บขาจึงเดิน**ช้า**

5. **ช้าง**เชือกนี้ชอบกินอ้อย

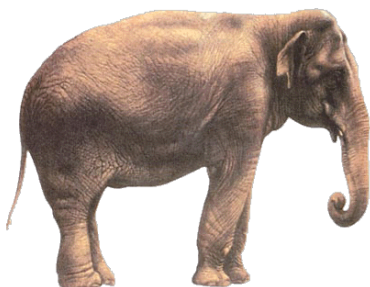
6. พี่ชาย**ฉันท**ไม่ชอบแต่งตัว**สั**ลุค**ฉาด**

7. ฝนตกตอน**เช้า**ทำให้ถนน**แฉะแฉะ**

8. วัน**ฉันท**นี้ **ฉันท**จะ**ช่วย**ปู่ปลูกต้น**ชวนชม**

9. น้อง**ชวนฉันท**นั่ง**ชิงช้า**

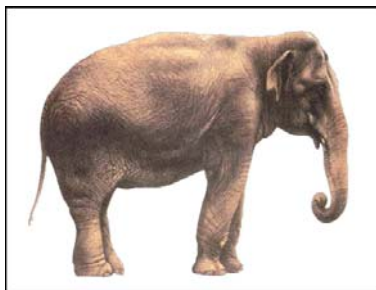
10. **ฉัตรชัย**เชิญ**ฉันท**ดื่ม**ชาจีน**

๒ ทักษะการออกเสียง

★ ให้นักศึกษาดูรูปต่อไปนี้แล้วออกเสียงตามแต่ละรูป

3.

.....คะแนน

4.

.....คะแนน

5.

.....คะแนน

6.

.....คะแนน

★ ให้นักศึกษาออกเสียงคำต่อไปนี้ตามลำดับ

7. ไฟฉายคะแนน

8. โชคดีคะแนน

9. ฤดูหนาวคะแนน

10. ชวนชมคะแนน

คะแนนรวม.....คะแนน

แบบฝึกชุดที่ 4

การออกเสียงพยัญชนะต้น

/ป/ /ผ พ ภ/ /ฉ ช/

แบบฝึกชุดที่ ๔ การออกเสียงพยัญชนะต้น

/ป/ /ผ พ ภ/ /จ ช/

1. จุดประสงค์

เพื่อให้ นักศึกษา ทบทวนการออกเสียงพยัญชนะต้น /ป/ /ผ พ ภ/ และ /จ ช/ ได้อย่างถูกต้อง และชัดเจน

2. เนื้อหา

การออกเสียงคำและประโยคที่ใช้พยัญชนะต้น /ป/ /ผ พ ภ/ และ /จ ช/

3. สื่อการเรียนรู้

แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้น /ป/ /ผ พ ภ/ และ /จ ช/

4. กิจกรรมการเรียนรู้

1. ครูแจกแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้น /ป/ /ผ พ ภ/ และ /จ ช/ ให้ นักศึกษา ทุกคน
2. ครูออกเสียงคำและประโยคในแบบฝึกพร้อมอธิบายความหมายให้นักศึกษาฟัง แล้วให้นักศึกษาฝึกออกเสียงตามพร้อมกัน จากนั้นให้ฝึกออกเสียงเป็นรายบุคคลจนคล่อง
3. ให้นักศึกษาเลือกคำที่ได้ฝึกออกเสียงแล้วคนละ 1 คำมาแต่งประโยคและออกเสียงให้เพื่อน ๆ ฟัง
4. ให้นักศึกษาทั้งชั้นออกเสียงคำและประโยคในแบบฝึกพร้อมกันอีกครั้งตั้งแต่ต้นจนจบแบบฝึก

5. การประเมิน

1. สังเกตจากการออกเสียงของนักศึกษาขณะทำกิจกรรมฝึกออกเสียง
2. ประเมินจากการทดสอบทักษะการออกเสียง

แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้น /ป/ /ผ พ ภ/ และ /จ ช/

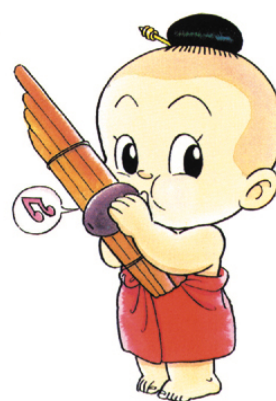
คำสั่ง ให้นักศึกษาฝึกออกเสียงคำและประโยคต่อไปนี้

เป็นไป ป่าใบ แบ่งปัน แผลบาท ไปโบสถ์

<u>คำ</u>	<u>ความหมาย</u>	<u>ภาษาเวียดนาม</u>
ไป	ไม่สามารถจะพูดเป็นถ้อยคำที่คนทั่ว ๆ ไปเข้าใจได้	<i>câm</i>
แบ่งปัน	แบ่งส่วนให้บ้าง แบ่งให้บางส่วน	<i>san sẻ, chia phần</i>
โบสถ์	สถานที่สำหรับพระสงฆ์ใช้ประชุมทำสังฆกรรม	<i>nhà thờ</i>

ตัวอย่างประโยค

1. ป่าใบเป็นไปตั้งแต่เกิด
2. ปากกาด้ามนี้ราคาแผลบาท
3. แม่สอนน้องให้รู้จักแบ่งปันคนอื่น
4. ปู่ไปโบสถ์ทุกเช้าวันอาทิตย์

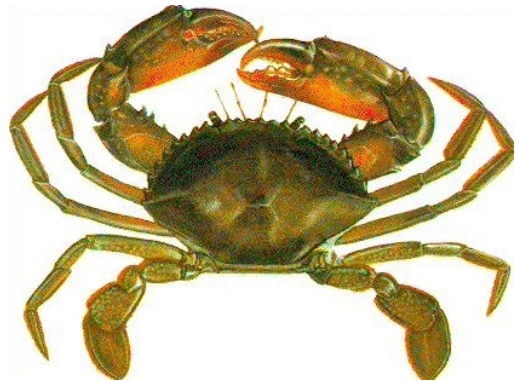
คำสั่ง ให้นักศึกษาฝึกออกเสียงคำและประโยคต่อไปนี้

ผมเปียก ปีนภูเขา เปิดเผย พบปะ ผ้าปูโต๊ะ

<u>คำ</u>	<u>ความหมาย</u>	<u>ภาษาเวียดนาม</u>
เปียก	มีน้ำชุ่มปนผสมอยู่หรือติดอยู่	<i>ướt</i>
เปิดเผย	ทำสิ่งที่ปิดบังอยู่ให้เผยออก เผยให้รู้	<i>tiết lộ</i>
พบปะ	พบด้วยความสนิทสนมคุ้นเคย	<i>gặp gỡ</i>
ปู	วางทอดลงเป็นพื้น	<i>trải</i>

ตัวอย่างประโยค

1. ป้าโดนฝนจนผมเปียก
2. คนเกาหลีชอบปีนภูเขา
3. เขาเป็นคนพูดจาเปิดเผย
4. เขาไปงานพบปะสังสรรค์กับเพื่อน
5. พี่ซื้อผ้าปูโต๊ะลายไม้ไผ่

คำสั่ง ให้นักศึกษาฝึกออกเสียงคำต่อไปนี้

พักฟื้น ฟาผ่า ฟาร์มแพะ ผงฟู เพ้อฝัน

คำ

ความหมาย

ภาษาเวียดนาม

พักฟื้น

พักผ่อนเพื่อให้ร่างกายแข็งแรงเป็นปกติ เมื่อหายเจ็บป่วย

an dưỡng

ฟาผ่า

ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น เกิดพลังงานสูงมากจนสามารถ
ทำลายสิ่งที่กีดขวาง

sét đánh

ฟาร์ม

อาณาบริเวณที่ใช้ทำการเกษตรกรรม มีเพาะปลูก เลี้ยงสัตว์
เป็นต้น

nông trại

ผงฟู

สารผสมชนิดหนึ่งใช้ประโยชน์ทำให้ขนมปังและขนมบาง
ประเภทมีเนื้อฟูพรุน

bột nở

เพ้อฝัน

คิดฝันอย่างลม ๆ แล้ง ๆ

mơ mộng

ตัวอย่างประโยค

1. พ่อไปพักฟื้นที่ภูเก็ต
2. ฟาผ่าต้นไม้หักล้มลง
3. พี่มีฟาร์มแพะใหญ่มาก
4. แม่ใช้ผงฟูทำขนมปัง
5. น้องคิดเรื่องเพ้อฝันบ่อย ๆ

คำสั่ง ให้นักศึกษาฝึกออกเสียงคำต่อไปนี้

ชักจูง ชัดเจน จานชาม ค่าใช้จ่าย เจ้าชาย

คำ

ความหมาย

ภาษาเวียดนาม

ชักจูง

จูงใจเพื่อให้เห็นคล้อยตาม

dẫn dắt

ชัดเจน

ถูกต้องแน่นอน

rõ ràng

จานชาม

ภาชนะสำหรับใส่อาหาร

chén đĩa

ค่าใช้จ่าย

จำนวนเงินที่ต้องใช้ในการดำรงชีวิต

giá sinh hoạt

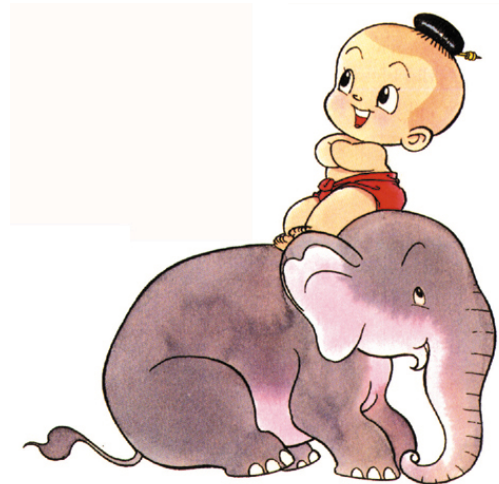
เจ้าชาย

พระราชโอรส

hoàng tử

ตัวอย่างประโยค

1. พี่ชักจูงให้ทุกคนเชื่อตาม
2. พวกเราฝึกพูดภาษาไทยให้ชัดเจน
3. แม่ฉันชอบใช้จานชามของจีน
4. ค่าใช้จ่ายที่โฮจิมินห์สูงกว่าที่ฮานอย
5. เด็ก ๆ ชอบอ่านนิทานเรื่อง"เจ้าชายกบ"

แบบฝึกชุดที่ 5

การออกเสียงพยัญชนะดวบล้ำ

/ปร/ /ปล/

แบบฝึกชุดที่ ๕ การออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ /ปร/ /ปล/

1. จุดประสงค์

เพื่อให้นักศึกษาฝึกออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ /ปร/ /ปล/ ได้อย่างถูกต้องและชัดเจน

2. เนื้อหา

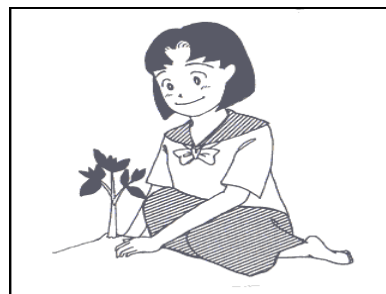
การออกเสียงคำพยางค์เดียว คำสองพยางค์ และประโยคที่ใช้พยัญชนะควบกล้ำ /ปร/ /ปล/

3. สื่อการเรียนรู้

1. แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ /ปร/ /ปล/
2. บัตรภาพ 6 บัตร
3. กระเป๋าหนังสือ

ปลา

ปลูก

แปรงฟัน

ปลั๊กไฟ

หัวปลี

ข้าวเปลือก

4. กิจกรรมการฝึก

1. ครูแจกแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ /ปร/ /ปล/ ให้นักศึกษาทุกคน
2. ครูออกเสียงคำพยางค์เดียวในแบบฝึกพร้อมอธิบายความหมายให้นักศึกษาฟัง แล้วให้นักศึกษาฝึกออกเสียงตามทีละคำพร้อมกัน จากนั้นให้ฝึกออกเสียงเป็นรายบุคคลจนคล่อง
3. เมื่อนักศึกษาออกเสียงคำพยางค์เดียวได้ถูกต้องแล้ว ครูให้นักศึกษาฝึกออกเสียง /ปร/ /ปล/ ในคำสองพยางค์ และในประโยค ตามลำดับเหมือนฝึกคำพยางค์เดียว
4. ครูสืบประวัติภาพบนกระเปาะผนังที่ละภาพพร้อมทั้งออกเสียงให้ฟัง 1 ครั้ง แล้วให้นักศึกษาทั้งชั้นออกเสียงตาม จากนั้นครูแบ่งนักศึกษาเป็น 2 กลุ่ม แล้วให้สมาชิกของ 2 กลุ่มสลับกันออกมาหยิบประวัติภาพพร้อมออกเสียงให้เพื่อน ๆ ฟัง กลุ่มใดมีคนออกเสียงถูกต้องมากกว่าจะเป็นกลุ่มชนะ

5. ให้นักศึกษาเลือกคำที่ได้ฝึกออกเสียงแล้วคนละ 1 คำมาแต่งประโยคและออกเสียงให้เพื่อน ๆ ฟัง
6. ให้นักศึกษาทั้งชั้นออกเสียงคำพยางค์เดียว คำสองพยางค์ และประโยคในแบบฝึกพร้อมกันอีกครั้งตั้งแต่ต้นจนจบแบบฝึก

5. การประเมิน

1. สังเกตจากการออกเสียงของนักศึกษาขณะทำกิจกรรมฝึกออกเสียง
2. ประเมินจากการทดสอบทักษะการออกเสียง

แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ /ปร/ /ปล/

คำสั่ง ให้นักศึกษาฝึกออกเสียงคำพยางค์เดียวที่ใช้พยัญชนะควบกล้ำ /ปร/ /ปล/ ต่อไปนี้

ปรับ	ปรุง	เปรียบ	เปรี้ยว	โปรด
ปล้น	ปล่อย	ปลา	ปลุก	เปลือก

คำ	ความหมาย	ภาษาเวียดนาม
ปรับ	ลงโทษให้ใช้เงินเพราะทำผิด	phạt
ปรุง	ประสมหรือประกอบให้เหมาะสม	ché biến
เปรียบ	เอาสิ่งหนึ่งเข้ามาเทียบกับอีกสิ่งหนึ่ง	so sánh
เปรี้ยว	มีรสอย่างหนึ่งอย่างรสมะนาว เป็นต้น	chua
โปรด	ที่ถูกต้องหรือพอใจมาก	ưa chuộng
ปล้น	ใช้กำลังแย่งชิงทรัพย์สินของผู้อื่นเอาโดยไม่รู้ตัว	cướp
ปล่อย	ทำให้ออกจากสิ่งที่ติดอยู่ ผูกอยู่หรือขังอยู่	thả
ปลา	ชื่อสัตว์เลือดเย็น มีกระดูกสันหลัง ส่วนใหญ่หายใจทางเหงือก พบทั้งในทะเลและแหล่งน้ำจืด	cá
ปลุก	เอาต้นไม้หรือเมล็ด เป็นต้น ใส่ลงในดินเพื่อให้เจริญเติบโต	trồng
เปลือก	ส่วนที่หุ้มด้านนอกของสิ่งต่าง ๆ	vỏ

คำสั่ง ให้นักศึกษาฝึกออกเสียงคำสองพยางค์ที่ใช้พยัญชนะควบกล้ำ /ปร/ /ปล/ ต่อไปนี้

ปรบมือ

ปรับตัว

แปรงฟัน

ปลั๊กไฟ

ห้วปลี

ข้าวเปลือก

คำ

ความหมาย

ภาษาเวียดนาม

ปรบมือ

เอาฝ่ามือตบกันหลาย ๆ ครั้งให้เกิดเสียง

vỗ

ปรับตัว

ทำให้ตัวเองอยู่เหมาะสมกับสภาพ

thích ứng

แปรงฟัน

ทำให้ฟันสะอาดโดยใช้แปรง

đánh răng

ปลั๊กไฟ

อุปกรณ์ไฟฟ้ามีขาโลหะ ๒ ขา หรือ ๓ ขา

phích

ใช้เสียบเข้ากับเต้ารับ เพื่อให้กระแสไฟฟ้าเคลื่อนที่

ผ่านเข้าสู่เครื่องใช้ไฟฟ้าได้ครบวงจร

ห้วปลี

ดอกของกล้วยที่ยังมีกาบหุ้มอยู่

bắp chuối

ข้าวเปลือก

เมล็ดข้าวที่ยังไม่ได้เอาเปลือกออก

thóc

คำสั่ง ให้นักศึกษาฝึกออกเสียงคำซ้อนสองพยางค์ที่ใช้พยัญชนะควบกล้ำ /ปร/ /ปล/ ต่อไปนี้

ปรับปรุง

ปราบปราม

แปรปรวน

ปลอมแปลง

เปล่าเปลี่ยว

เปลี่ยนแปลง

คำ

ความหมาย

ภาษาเวียดนาม

ปรับปรุง

แก้ไขให้เรียบร้อยยิ่งขึ้น

nâng cấp

ปราบปราม

ทำให้สงบราบคาบ

trừng trị

แปรปรวน

เปลี่ยนไปเปลี่ยนมาไม่อยู่ที่เป็นปกติ

biến động

ปลอมแปลง

ทำเลียนแบบให้ดูเหมือนของจริง

làm giả

เปล่าเปลี่ยว

อ้างว้าง, ว้าเหว่

trống trải

เปลี่ยนแปลง

ทำให้ลักษณะต่างไป

thay đổi

คำสั่ง ให้นักศึกษาฝึกออกเสียงประโยคที่ใช้พยัญชนะควบกล้ำ /ปร/ /ปล/ ต่อไปนี้

1. พ่อ**ปลุก**ผักในสวน
2. แม่**ปอกเปลือก**แอปเปิล
3. ช่วงนี้**อากาศแปรปรวน**
4. โรงเรียนนี้กำลัง**ปรับปรุง**ห้องสมุด
5. เธอ**ปรุงรส**ต้มยำ**เปรี้ยว**เกินไป
6. **ปลา**เผาเป็นอาหาร**โปรด**ของผม
7. เขาอยู่คนเดียวอย่าง**เปล่าเปลี่ยว**
8. ตำรวจ**ปราบปราม**การค้ายาเสพติด
9. คนร้าย**ปล้น**ร้านทองของป่า
10. มีสินค้า**ปลอมแปลง**ขายในตลาด

4.

.....คะแนน

★ ให้นักศึกษาออกเสียงคำต่อไปนี้ตามลำดับ

5. ปรับปรุง

.....คะแนน

6. ปราบปราม

.....คะแนน

7. แปรรพวน

.....คะแนน

8. ปลอมแปลง

.....คะแนน

9. เปล่าเปลี่ยว

.....คะแนน

10. เปลี่ยนแปลง

.....คะแนน

คะแนนรวม.....คะแนน

แบบฝึกชุดที่ 6

การออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ

/พร/ /พล พล/

แบบฝึกชุดที่ ๖ การออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ /พร/ /พล พล/

1. จุดประสงค์

เพื่อให้นักศึกษาฝึกออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ /พร/ /พล พล/ ได้อย่างถูกต้องและชัดเจน

2. เนื้อหา

การออกเสียงคำพยางค์เดียว คำสองพยางค์ และประโยคที่ใช้พยัญชนะควบกล้ำ /พร/ /พล พล/

3. สื่อการเรียนรู้

1. แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ /พร/ /พล พล/
2. บัตรภาพ 6 บัตร
3. กระเป๋าผนัง

พลอย

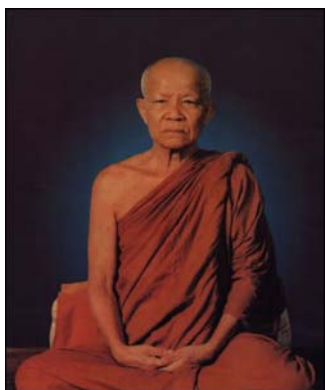
พราน

พริก

พลุ

พระสงฆ์

ลูกพลับ

4. กิจกรรมการฝึก

1. ครูแจกแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ /พร/ /พล ผล/ ให้นักศึกษาทุกคน
2. ครูออกเสียงคำพยางค์เดียวในแบบฝึกพร้อมอธิบายความหมายให้นักศึกษาฟัง แล้วให้นักศึกษาฝึกออกเสียงตามทีละคำพร้อมกัน จากนั้นให้ฝึกออกเสียงเป็นรายบุคคลจนคล่อง
3. เมื่อนักศึกษาออกเสียงคำพยางค์เดียวได้ถูกต้องแล้ว ครูให้นักศึกษาฝึกออกเสียง /พร/ /พล ผล/ ในคำสองพยางค์ และในประโยค ตามลำดับเหมือนฝึกคำพยางค์เดียว

4. ครูแบ่งนักศึกษาเป็น 2 กลุ่ม เสรียบบัตรภาพบนกระเป๋านั่งทีละภาพพร้อมทั้งออกเสียงให้ฟัง 1 ครั้ง แล้วให้นักศึกษาออกเสียงตามภาพที่ครูเสียบทีละคน กลุ่มใดมีคนออกเสียงถูกมากกว่าจะเป็นกลุ่มชนะ

5. ให้นักศึกษาเลือกคำที่ได้ฝึกออกเสียงแล้วคนละ 1 คำมาแต่งประโยคและออกเสียงให้เพื่อน ๆ ฟัง

6. ให้นักศึกษาทั้งชั้นออกเสียงคำพยางค์เดียว คำสองพยางค์ และประโยคในแบบฝึกพร้อมกันอีกครั้งตั้งแต่ต้นจนจบแบบฝึก

5. การประเมิน

1. สังเกตจากการออกเสียงของนักศึกษาขณะทำกิจกรรมฝึกออกเสียง
2. ประเมินจากการทดสอบทักษะการออกเสียง

แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ /พร/ /พล พล/

คำสั่ง ให้นักศึกษาฝึกออกเสียงคำพยางค์เดียวที่ใช้พยัญชนะควบกล้ำ /พร/ /พล พล/ ต่อไปนี้

พราน

พริก

เพราะ

พลอย

พลู

เพลง

ผลัก

ผลิ

แผล

คำ ความหมาย

ภาษาเวียดนาม

พราน ผู้หากินในทางล่าสัตว์ เป็นต้น

thợ săn

พริก ไม้ล้มลุกจำพวกหนึ่ง ผลมีรสเผ็ด

ớt

เพราะ นำฟัง เสนาะ ไพเราะ

hay, dễ nghe

พลอย หินที่มีเนื้อใสสีต่าง ๆ ใช้ทำเป็นเครื่องประดับ

đá quý

พลู ดอกไม้ไฟชนิดหนึ่ง

pháo bông

เพลง สำเนียงขับร้อง ทำนองดนตรี

bài hát, nhạc

ผลัก ใช้มือดันให้พันตัวหรือให้เคลื่อนที่ไปทันที

xô, đẩy

ผลิ เริ่มงอกปรือออกมา เริ่มแตกดอกออกไป

nảy, nhú, ra

แผล เนื้อหนังที่แตกแยกออกเพราะเป็นโรคหรือถูกของมีคม

vết thương

คำสั่ง ให้นักศึกษาฝึกออกเสียงคำสองพยางค์ที่ใช้พยัญชนะควบกล้ำ /พร/ /พล ผล/ ต่อไปนี้

พระสงฆ์

พรุ่งนี้

ลูกพลับ

อ่อนเพลีย

ผลักดัน

ผลอตัว

คำ

ความหมาย

ภาษาเวียดนาม

พระสงฆ์

ชายที่บวชเป็นพระในพระพุทธศาสนา

nhà sư

พรุ่งนี้

วันถัดจากวันนี้ไปวันหนึ่ง

ngày mai

ลูกพลับ

ผลของไม้ต้นชนิดหนึ่ง

hồng

อ่อนเพลีย

มีแรงลดน้อยถอยลง หย่อนกำลัง

mệt mỏi

ผลักดัน

สนับสนุนทำให้เกิดการก้าวไปข้างหน้า

thúc đẩy

ผลอตัว

หลงลืมไปชั่วขณะ ไม่ระวังตัว

sơ hở

คำสั่ง ให้นักศึกษาฝึกออกเสียงคำสองพยางค์ที่ใช้พยัญชนะควบกล้ำ /พร/ /พล ผล/ ต่อไปนี้

พร้อมเพรียง

แพรวพราว

พลุกพล่าน

เพลิดเพลิน

ผลุบ ๆ โผล่ ๆ

กะเผลกกะเผลก

คำ

ความหมาย

ภาษาเวียดนาม

พร้อมเพรียง

ครบถ้วน

đầy đủ

แพรวพราว

แวววาว วับ ๆ วาบ ๆ

lấp lánh, óng ánh

พลุกพล่าน

เกะกะ ขวักไขว่ เกื่อนกล่น

tấp nập

เพลิดเพลิน

สนุกสนานไม่รู้จักเบื่อ สนุกสนานจนลืมกังวล

mãi vui

ผลุบ ๆ โผล่ ๆ

อาการที่ผลุบเข้าไปแล้วโผล่ออกมา

thập thò, lờn vờn

กะเผลกกะเผลก

อาการเดินไม่ปกติ

khập khiễng

คำสั่ง ให้นักศึกษาฝึกออกเสียงประโยคที่ใช้พยัญชนะควบกล้ำ /พร/ /พล ผล/ ต่อไปนี้

1. พ่อแม่**ปลักดัน**เธอให้เป็นดารา
2. พี่มีอาการ**อ่อนเพลีย**เพราะ**แผล**อักเสบ
3. ต้น**พลับ**ออกดอกในฤดูใบไม้**ผลิ**
4. เขาเจ็บเท้าจึงเดินกะ**โผลก**กะ**เผลก**
5. เมื่อตำรวจ**เผลอ**ใจก็**ปลัก**ประตูดิ่งหนี
6. **พลอย**เม็ดนี้มี**แสงแพรวพราว**
7. ผู้คนเดิน**พลุกพล่าน**เพื่อรอชม**พลุ**
8. เด็กดำนํ้า**ผลุบ** ๆ **โผล่** ๆ อยู่ในสระ
9. **พระสงฆ์**สวดมนต์**พร้อมเพรียง**กัน
10. เรา**ฟังเพลง**เพราะ**อย่างเพลิดเพลิน**

3.

.....คะแนน

4.

.....คะแนน

★ ให้นักศึกษาออกเสียงคำต่อไปนี้ตามลำดับ

5. พุ่มนี้

.....คะแนน

6. พุ่มเพรียง

.....คะแนน

7. อ่อนเพลีย

.....คะแนน

8. พลุพล่าน

.....คะแนน

9. ผลักดัน

.....คะแนน

10. ผลุบโผล่

.....คะแนน

คะแนนรวม.....คะแนน

แบบฝึกชุดที่ 7

การออกเสียงพยัญชนะท้าย

/ก/ /ด/

แบบฝึกชุดที่ ๗ การออกเสียงพยัญชนะท้าย /ก/ /ด/

การฝึกทักษะการฟัง

1. จุดประสงค์

เพื่อให้นักศึกษาฝึกฟังแล้วสามารถแยกความแตกต่างของเสียงพยัญชนะท้าย /ก/ กับเสียงพยัญชนะท้าย /ด/ ได้ถูกต้อง

2. เนื้อหา

การฟังเสียงคำพยางค์เดียว คำสองพยางค์ และประโยคที่ใช้พยัญชนะท้าย /ก/ /ด/

3. สื่อการเรียนรู้

1. กระดาน
2. ชอล์ก

4. กิจกรรมการฝึก

1. ครูออกเสียงคำที่มีพยัญชนะท้าย /ก/ /ด/ ทีละคู่ คู่ละ 3 ครั้งให้นักศึกษาฟัง แล้วให้นักศึกษาบอกว่าเสียงที่ได้ยินเหมือนกันหรือต่างกัน ฝึกเป็นกลุ่มใหญ่ และรายบุคคล

ครูออกเสียง		นักศึกษาดอบ
ปาก	ปาก	เหมือนกัน
ปาด	ปาก	ต่างกัน
ปาด	ปาด	เหมือนกัน

ผิด	ผิด	ต่างกัน
ผิด	ผิด	เหมือนกัน
ผิด	ผิด	ต่างกัน

2. ครูกำหนดคำที่ใช้พยัญชนะท้าย /ก/ เป็นหมายเลข 1 คำที่ใช้พยัญชนะท้าย /ด/ เป็นหมายเลข 2 ครูออกเสียงแล้วให้นักศึกษาบอกว่าเสียงที่ได้ยินเป็นหมายเลข 1 หรือ หมายเลข 2 ผิดเป็นกลุ่มใหญ่ และรายบุคคล

2.1 ครูออกเสียงทีละ 1 คำ แล้วให้นักศึกษาตอบ

<u>ครูออกเสียง</u>	<u>นักศึกษาตอบ</u>
ปาด	2
ผิด	1
รัก	1
นก	1
บอด	2
บอก	1

2.2 ครูออกเสียงทีละ 2 คำ แล้วให้นักศึกษาตอบ

<u>ครูออกเสียง</u>	<u>นักศึกษาตอบ</u>
ปาก ปาด	1-2
ปาก ปาก	1-1
รัด รัก	2-1
รัด รัด	2-2

บอด	บอก	2-1
บอก	บอก	1-1

2.3 ครูออกเสียงทีละ 3 คำ แล้วให้นักศึกษาตอบ

ครูออกเสียง			นักศึกษาตอบ
ปาด	ปาก	ปาด	2-1-2
รัก	รัก	รัด	1-1-2
ผิด	ผิด	ผิด	2-1-1
บอก	บอด	บอด	1-2-2

3. ครูออกเสียงคำ 2 พยางค์ที่ใช้พยัญชนะท้าย /ก/ /ด/ คำละ 3 ครั้งให้นักศึกษาฟัง โดยกำหนดว่า ถ้าครูออกเสียงคำที่มีพยัญชนะท้าย /ก/ ให้นักศึกษายกมือขึ้น ถ้าครูออกเสียงคำที่มีพยัญชนะท้าย /ด/ ให้นักศึกษานั่งเฉย ๆ ฝึกทั้งชั้นและเป็นรายบุคคล

ครูออกเสียง	นักศึกษา
นกยูง	ยกมือขึ้น
ข้าวโพด	นั่งเฉย ๆ
น้ำตก	ยกมือขึ้น
ดอกไม้	ยกมือขึ้น
มังคุด	นั่งเฉย ๆ
พัดลม	นั่งเฉย ๆ

4. ครูพูดประโยคที่ใช้พยัญชนะท้าย /ก/ /ด/ ให้นักศึกษาฟัง และให้นักศึกษาแยกคำที่มีเสียงพยัญชนะท้าย /ด/ ออกจากประโยค

ครูพูด	นักศึกษาดอบ
ความรักทำให้คนตาบอด	บอด
น้องซื้อเข็มขัดลายดอกไม้	เข็มขัด หงุดหงิด
แม่บอกให้ปิดประตูมิดชิด	ปิด มิดชิด
พี่น้าซื้อปากเปิดทอดที่ตลาด	เปิด ทอด ตลาด
ลุงอารมณ์หงุดหงิด เพราะรถติดมาก	หงุดหงิด รถติด

5.การประเมินผล

5.1 สังเกตจากการฟังแล้วตอบคำถามของนักศึกษาขณะทำกิจกรรมฝึกฟัง

5.2 ประเมินจากการทดสอบทักษะการฟัง

แบบฝึกชุดที่ ๗ การออกเสียงพยัญชนะท้าย

/ก/ /ด/

การฝึกทักษะการออกเสียง

1. จุดประสงค์

เพื่อให้นักศึกษาฝึกออกเสียงพยัญชนะท้าย /ก/ /ด/ ได้อย่างถูกต้องและชัดเจน

2. เนื้อหา

การออกเสียงคำพยางค์เดียว คำสองพยางค์ และประโยคที่ใช้พยัญชนะท้าย /ก/ /ด/

3. สื่อการเรียนรู้

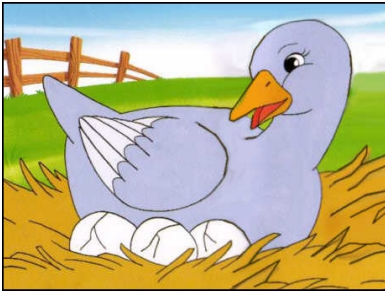
1. แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะท้าย /ก/ /ด/
2. บัตรภาพ 10 บัตร
3. กระเป๋าหนังสือ

ปาก

ผัก

เป็ด

มด

วัด

นกยูง

ดอกไม้

ข้าวโพด

เข็มขัด

มังคุด

4. กิจกรรมการฝึก

1. เมื่อนักศึกษามีความแม่นยำในการฟังแล้ว ครูอธิบายความแตกต่างในการออกเสียงระหว่างเสียงพยัญชนะท้าย /ก/ กับเสียงพยัญชนะท้าย /ด/ ว่า เสียงพยัญชนะท้าย /ก/ เกิดจากลิ้นส่วนหลังกับเพดานอ่อนกักลมไว้ แล้วปล่อยลมออกอย่างรวดเร็วในลักษณะระเบิด ส่วนเสียงพยัญชนะท้าย /ด/ เกิดจากปลายลิ้นกับปุ่มเหงือกกักลมไว้ แล้วปล่อยลมออกอย่างรวดเร็วในลักษณะระเบิด

2. แจกแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะท้าย /ก/ /ด/ให้นักศึกษาทุกคน

3. ครูออกเสียงคำพยางค์เดียวในแบบฝึกพร้อมอธิบายความหมายให้นักศึกษาฟัง แล้วให้นักศึกษาฝึกออกเสียงตามที่ละคำพร้อมกัน จากนั้นให้ฝึกออกเสียงเป็นรายบุคคลจนคล่อง

4. เมื่อนักศึกษาออกเสียงคำพยางค์เดียวได้ถูกต้องแล้ว ครูให้นักศึกษาฝึกออกเสียงพยัญชนะท้าย /ก/ /ด/ ในคำสองพยางค์ และในประโยค ตามลำดับเหมือนฝึกคำพยางค์เดียว

5. ครูเสียบบัตรภาพบนกระเปาะผนังที่ละภาพพร้อมทั้งออกเสียงให้ฟัง 1 ครั้ง แล้วให้นักศึกษาทั้งชั้นออกเสียงตาม จากนั้นครูแบ่งนักศึกษาเป็น 2 กลุ่ม แล้วให้สมาชิกของ 2 กลุ่มสลับกันออกมาหยิบบัตรภาพพร้อมออกเสียงให้เพื่อน ๆ ฟัง กลุ่มใดมีคนออกเสียงถูกมากกว่าจะเป็นกลุ่มชนะ

6. ให้นักศึกษาเลือกคำที่ได้ฝึกออกเสียงแล้วคนละ 1 คำมาแต่งประโยคและออกเสียงให้เพื่อน ๆ ฟัง

7. ให้นักศึกษาทั้งชั้นออกเสียงคำพยางค์เดียว คำสองพยางค์ และประโยคในแบบฝึกพร้อมกันอีกครั้งตั้งแต่ต้นจนจบแบบฝึก

5. การประเมิน

5.1 สืบเนื่องจากความเสี่ยงของนักศึกษาขณะทำกิจกรรมฝึกออกเสียง

5.2 ประเมินจากการทดสอบทักษะการออกเสียง

แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะท้าย /ก/ /ด/

คำสั่ง ให้นักศึกษาฝึกออกเสียงคำพยางค์เดียวที่ใช้พยัญชนะท้าย /ก/ /ด/ ต่อไปนี้

นก	ปาก	ผัก	รัก	โลก
บอด	เปิด	พูด	มด	วัด

คำ ความหมาย

ภาษาเวียดนาม

นก	ชื่อสัตว์มีกระดูกสันหลังเลือดอุ่น มี ๒ เท้า ๒ ปีกและมีขน	<i>con chim</i>
	ปกคลุมตัว ออกลูกเป็นไข่	
ปาก	อวัยวะส่วนหนึ่งของร่างกายใช้สำหรับกินอาหารและเปล่งเสียง	<i>miệng</i>
ผัก	พืชที่ใช้เป็นอาหาร	<i>rau</i>
รัก	ชอบอย่างผูกพันด้วยความชื่นชมยินดี	<i>thích, yêu</i>
โลก	แผ่นดิน หมู่มนุษย์	<i>thế giới</i>
บอด	มืด ไม่เห็น	<i>mù</i>
พูด	เปล่งเสียงออกเป็นถ้อยคำ	<i>nói</i>
มด	ชื่อแมลงจำพวกหนึ่ง ส่วนท้องปล้องที่ ๑ และปล้องที่ ๒ ซึ่งติดกับ	<i>con kiến</i>
	อกคอดกั้ว ด้านหลังปล้องท้องดังกล่าวมีโหนกสูงขึ้นซึ่งอาจจะ	
	โค้งมนหรือเป็นแผ่นแบน	
วัด	สถานที่ทางศาสนา โดยปรกติมีโบสถ์ วิหารและที่อยู่ของสงฆ์	<i>chùa</i>

คำสั่ง ให้นักศึกษาฝึกออกเสียงคำสองพยางค์ที่ใช้พยัญชนะท้าย /ก/ /ด/ ต่อไปนี้

นกยูง

น้ำตก

ดอกไม้

ข้าวโพด

มังคุด

เข็มขัด

คำ

ความหมาย

ภาษาเวียดนาม

นกยูง

ชื่อนกขนาดใหญ่ ในฤดูผสมพันธุ์ตัวผู้จะมีขนหางยาว และมีแวว เพื่อใช้รำแพนให้ตัวเมียสนใจ

con công

น้ำตก

น้ำที่ขังอยู่บนเขา ตกลงมาที่หน้าผา

thác nước

ดอกไม้

ส่วนหนึ่งของพืชมีหน้าที่เกี่ยวกับการสืบพันธุ์
กำเนิดจากตาที่ปลายยอดของกิ่งหรือลำต้น

hoa

ข้าวโพด

ชื่อไม้ล้มลุกวงศ์เดียวกับข้าว ผักประกอบด้วยเมล็ดจำนวนมาก เรียงเป็นแนวยาวรอบขั้ว มีเปลือกหุ้ม ใช้เป็นอาหาร

bắp

มังคุด

ชื่อไม้ต้นที่ที่ผลกลม เมื่อแก่สีแดงคล้ำ เนื้อในขาว รสหวาน
อมเปรี้ยว

mãng cụt

เข็มขัด

เครื่องคาดเอวชนิดหนึ่ง สายรัดเอว

dây nịt

คำสั่ง ให้นักศึกษาฝึกออกเสียงคำซ้อนสองพยางค์ที่ใช้พยัญชนะท้าย /ก/ /ด/ ต่อไปนี้

คึกคัก

จุจุก

ปักหลัก

มิดชิด

ยัดเยียด

หงุดหงิด

คำ

ความหมาย

ภาษาเวียดนาม

คึกคัก

ลักษณะที่มีผู้คนพลุกพล่านเข้า ๆ ออก ๆ มากกว่าปกติ

nhộn nhịp

จุจุก

เล็ก ๆ น้อย ๆ คละกัน

lặt vặt

ปักหลัก

ตั้งมั่นอยู่กับที่ไม่ยอมถอยหรือไม่ยอมโยกย้าย

ổn định cuộc sống

มิดชิด

สนิทแนบเนียน

kín mít

เบียดเสียด

ยัดเยียด เบียดกันแน่น

chen chúc

หงุดหงิด

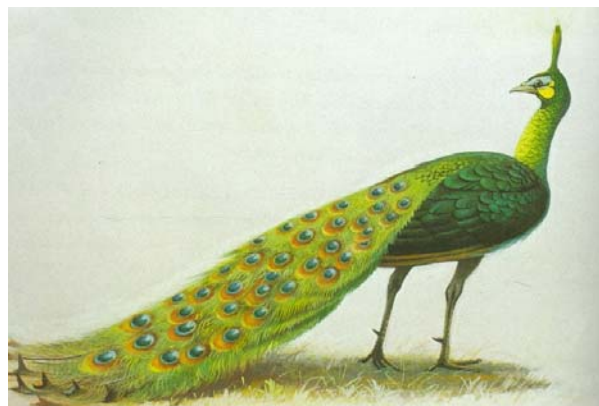
มีอารมณ์เสีย

bực bội

คำสั่ง ให้นักศึกษาฝึกออกเสียงประโยคที่ใช้พยัญชนะท้าย /ก/ /ด/ ต่อไปนี้

1. ความรักทำให้คนตาบอด
2. เขาจะปักหลักอยู่ที่เมืองไทย
3. ฉันเห็นนกยูงรำแพนหาง
4. ชีวิตในกรุงเทพ ฯ คึกคักมาก
5. ผู้คนเบียดเสียดกันเพื่อดูการแสดง
6. น้องมั่งคุดซื้อเข็มขัดลายดอกไม้
7. ลุงอารมณ์หงุดหงิด เพราะรถติดมาก
8. แม่บอกให้ปิดประตูมิดชิด
9. พี่นกซื้อปากเปิดทอดที่ตลาด
10. ป้าปลูกผักและข้าวโพดใกล้น้ำตก

๒ ทักษะการออกเสียง

★ ให้นักศึกษาดูรูปต่อไปนี้แล้วออกเสียงตามแต่ละรูป

3.

.....คะแนน

4.

.....คะแนน

5.

.....คะแนน

6.

.....คะแนน

★ ให้นักศึกษาออกเสียงคำต่อไปนี้ตามลำดับ

7. นกยูงคะแนน

8. มังคุดคะแนน

9. คีตกักคะแนน

10. หงุดหงิดคะแนน

คะแนนรวม.....คะแนน

แบบฝึกชุดที่ 8

การออกเสียงพยัญชนะท้าย

/น/ /ง/

แบบฝึกชุดที่ ⑧ การออกเสียงพยัญชนะท้าย

/น/ /ง/

การฝึกทักษะการฟัง

1. จุดประสงค์

เพื่อให้ นักศึกษาฝึกฟังแล้วสามารถแยกความแตกต่างของเสียงพยัญชนะท้าย /น/ กับเสียงพยัญชนะท้าย /ง/ ได้ถูกต้อง

2. เนื้อหา

การฟังเสียงคำพยางค์เดียว คำสองพยางค์ และประโยคที่ใช้พยัญชนะท้าย /น/ /ง/

3. สื่อการเรียนรู้

1. กระดาน
2. ชอล์ก

4. กิจกรรมการฝึก

1. ครูออกเสียงคำที่มีพยัญชนะท้าย /น/ /ง/ ทีละคู่ คู่ละ 3 ครั้งให้นักศึกษาฟัง แล้วให้นักศึกษาบอกว่าเสียงที่ได้ยินเหมือนกันหรือต่างกัน ฝึกเป็นกลุ่มใหญ่ และรายบุคคล

ครูออกเสียง		นักศึกษาตอบ
คน	คน	เหมือนกัน
คน	คง	ต่างกัน
คง	คง	เหมือนกัน

ซง	ซน	ต่างกัน
ซน	ซน	เหมือนกัน
ซน	ซง	ต่างกัน

2. ครูกำหนดคำที่ใช้พยัญชนะท้าย /น/ เป็นหมายเลข 1 คำที่ใช้พยัญชนะท้าย /ง/ เป็นหมายเลข 2 ครูออกเสียงแล้วให้นักศึกษาบอกว่าเสียงที่ได้ยินเป็นหมายเลข 1 หรือ หมายเลข 2 ฝึกเป็นกลุ่มใหญ่ และรายบุคคล

2.1 ครูออกเสียงทีละ 1 คำ แล้วให้นักศึกษาตอบ

<u>ครูออกเสียง</u>	<u>นักศึกษาตอบ</u>
คง	2
ซน	1
จาน	1
ซน	1
บ่าง	2
กิน	1

2.2 ครูออกเสียงทีละ 2 คำ แล้วให้นักศึกษาตอบ

<u>ครูออกเสียง</u>	<u>นักศึกษาตอบ</u>
บ้าน บ่าง	1 – 2
บ้าน บ้าน	1 – 1
จาง จาน	2 – 1
จาง จาง	2 – 2

บ้าน	บ้าน	2 - 1
บ้าน	บ้าน	1 - 1

2.3 ครูออกเสียงทีละ 3 คำ แล้วให้นักศึกษาตอบ

<u>ครูออกเสียง</u>			<u>นักศึกษาตอบ</u>
จาง	จาน	จาง	2 - 1 - 2
ชน	ชน	ชง	1 - 1 - 2
คง	คน	คน	2 - 1 - 1
บ้าน	บ้าน	บ้าน	1 - 2 - 2

3. ครูออกเสียงคำ 2 พยางค์ที่ใช้พยัญชนะท้าย /น/ /ง/ คำละ 3 ครั้งให้นักศึกษาฟัง โดยกำหนดว่า ถ้าครูออกเสียงคำที่มีพยัญชนะท้าย /น/ ให้นักศึกษายกมือขึ้น ถ้าครูออกเสียงคำที่มีพยัญชนะท้าย /ง/ ให้นักศึกษานั่งเฉย ๆ ฝึกทั้งชั้นและเป็นรายบุคคล

<u>ครูออกเสียง</u>	<u>นักศึกษา</u>
แจกัน	ยกมือขึ้น
รองเท้า	นั่งเฉย ๆ
อาหาร	ยกมือขึ้น
บ้านเรือน	ยกมือขึ้น
แดงโม	นั่งเฉย ๆ
กางเกง	นั่งเฉย ๆ

4. ครูพูดประโยคที่ใช้พยัญชนะท้าย /น/ /ง/ ให้นักศึกษาฟัง และให้นักศึกษาแยกคำที่มีเสียงพยัญชนะท้าย /น/ ออกจากประโยค

<u>ครูพูด</u>	<u>นักศึกษาตอบ</u>
เด็ก ๆ ชอบเล่นลูกโป่ง	เล่น
น้องถูกรถชนหน้าบ้าน	ชน บ้าน
พี่ใส่แว่นตาเพราะสายตาสั้น	แว่นตา สั้น
ฉันรอคุณลุงนานมาก	ฉัน นาน
ป้าจัดอาหารและต้มไก่จาน	อาหาร จาน

5.การประเมินผล

5.1 สังเกตจากการฟังแล้วตอบคำถามของนักศึกษาขณะทำกิจกรรมฝึกฟัง

5.2 ประเมินจากการทดสอบทักษะการฟัง

แบบฝึกชุดที่ ⑧ การออกเสียงพยัญชนะท้าย

/น/ /ง/

การฝึกทักษะการออกเสียง

1. จุดประสงค์

เพื่อให้นักศึกษาฝึกออกเสียงพยัญชนะท้าย /น/ /ง/ ได้อย่างถูกต้องและชัดเจน

2. เนื้อหา

การออกเสียงคำพยางค์เดียว คำสองพยางค์ และประโยคที่ใช้พยัญชนะท้าย /น/ /ง/

3. สื่อการเรียนรู้

1. แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะท้าย /น/ /ง/
2. บัตรภาพ 10 บัตร
3. กระเป๋าหนังสือ

จาน

บ้าน

กุ้ง

ขิง

แว่นตา

แจกัน

รองเท้า

แตงโม

กางเกง

ลูกโป่ง

4. กิจกรรมการฝึก

1. เมื่อนักศึกษามีความแม่นยำในการฟังแล้ว ครูอธิบายความแตกต่างในการออกเสียงระหว่างเสียงพยัญชนะท้าย /น/ กับเสียงพยัญชนะท้าย /ง/ ว่า เสียงพยัญชนะท้าย /น/ เกิดจากปลายลิ้นกับปุ่มเหงือกกักลมไว้ แล้วปล่อยลมออกไปทางช่องจมูก ส่วนเสียงพยัญชนะท้าย /ง/ เกิดจากลิ้นส่วนหลังกับเพดานอ่อนกักลมไว้ แล้วปล่อยลมออกไปทางช่องจมูก

2. แจกแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะท้าย /น/ /ง/ให้นักศึกษาทุกคน

3. ครูออกเสียงคำพยางค์เดียวในแบบฝึกพร้อมอธิบายความหมายให้นักศึกษาฟัง แล้วให้นักศึกษาฝึกออกเสียงตามทีละคำพร้อมกัน จากนั้นให้ฝึกออกเสียงเป็นรายบุคคลจนคล่อง

4. เมื่อนักศึกษาออกเสียงคำพยางค์เดียวได้ถูกต้องแล้ว ครูให้นักศึกษาฝึกออกเสียงพยัญชนะท้าย /น/ /ง/ ในคำสองพยางค์ และในประโยค ตามลำดับเหมือนฝึกคำพยางค์เดียว

5. ครูแบ่งนักศึกษาเป็น 2 กลุ่ม เสาบบัตรภาพบนกระเปาะผนังทีละภาพพร้อมทั้งออกเสียงให้ฟัง 1 ครั้ง แล้วให้นักศึกษาออกเสียงตามภาพที่ครูเสียบทีละคน กลุ่มใดมีคนออกเสียงถูกมากกว่าจะเป็นกลุ่มชนะ

6. ให้นักศึกษาเลือกคำที่ได้ฝึกออกเสียงแล้วคนละ 1 คำมาแต่งประโยคและออกเสียงให้เพื่อน ๆ ฟัง

7. ให้นักศึกษาทั้งชั้นออกเสียงคำพยางค์เดียว คำสองพยางค์ และประโยคในแบบฝึกพร้อมกันอีกครั้งตั้งแต่ต้นจนจบแบบฝึก

5. การประเมิน

5.1 สืบเนื่องจากความเสี่ยงของนักศึกษาขณะทำกิจกรรมฝึกออกเสียง

5.2 ประเมินจากการทดสอบทักษะการออกเสียง

แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะท้าย /น/ /ง/

คำสั่ง ให้นักศึกษาฝึกออกเสียงคำพยางค์เดียวที่ใช้พยัญชนะท้าย /น/ /ง/ ต่อไปนี้

กิน	คน	จาน	ชน	บ้าน
กุ้ง	ขิง	แพง	สูง	แห้ง

คำ **ความหมาย**

กิน เคี้ยวกลืน, ดื่ม

คน มนุษย์

จาน ภาชนะรูปแบน ๆ สำหรับใส่สิ่งของต่าง ๆ

ชน โดนแรง ๆ , ชิดจนติด

บ้าน ที่อยู่, สิ่งปลูกสร้างสำหรับเป็นที่อยู่อาศัย

กุ้ง ชื่อสัตว์น้ำไม่มีกระดูกสันหลัง หายใจด้วยเหงือก ลำตัวยาว

แบนหรือกลม แบ่งเป็นปล้อง ๆ เปลือกที่หุ้มท่อนหัวและอก

คลุมมาถึงอกปล้องที่ ๔ ส่วนใหญ่ก็มีลักษณะแบนข้าง

ก้ามและขาอยู่ที่ส่วนหัวและอก มี ๑๐ ขา

ขิง ชื่อไม้ล้มลุก เหง้ามีกลิ่น รสเผ็ด ใช้ประกอบอาหารและทำยาได้

แพง มีราคาสูง

ภาษาเวียดนาม

ăn, uống

người

cái đĩa

đâm, tông

nhà

con tôm

gừng

mắc(đắt)

สูง มีระยะที่วัดตรงขึ้นไปตามแนวตั้งฉากกับพื้น

cao

แห้ง ไม่มีน้ำ ไม่เปียก

khô

คำสั่ง ให้นักศึกษาฝึกออกเสียงคำสองพยางค์ที่ใช้พยัญชนะท้าย /น/ /ง/ ต่อไปนี้

แจกัน

แว่นตา

อาหาร

แตงโม

รองเท้า

ลูกโป่ง

คำ **ความหมาย**

ภาษาเวียดนาม

แจกัน ภาชนะใช้ปักดอกไม้

bình hoa

แว่นตา สิ่งที่ทำด้วยแก้วหรือวัสดุใส เป็นเครื่องสวมตาเพื่อช่วยให้
แลเห็นชัดขึ้น เป็นต้น

mắt kính

อาหาร ของกิน เครื่องหล่อเลี้ยงชีวิต

thức ăn

แตงโม ผลไม้ชนิดหนึ่ง ผลแก่เนื้อมีรสหวาน ยอดและผลอ่อนใช้เป็นผัก

dưa hấu

รองเท้า สิ่งที่ใช้สวมเท้า มีหลายชนิดเช่น รองเท้าหุ้มส้น รองเท้าแตะ

giày

ลูกโป่ง ทุ้งทำด้วยยางหรือพลาสติก เป็นต้นที่เป่าหรืออัดลมให้ยืดย
โป่งเป็นรูปต่าง ๆ ได้

bong bóng

คำสั่ง ให้นักศึกษาฝึกออกเสียงคำสองพยางค์ที่ใช้พยัญชนะท้าย /น/ /ง/ ต่อไปนี้

เนิ่นนาน

บ้านเรือน

บุญคุณ

กางเกง

ฟังเพลง

รุ่งเรือง

คำ

ความหมาย

ภาษาเวียดนาม

เนิ่นนาน ช้านานมาแล้ว นานมาก

xa xua, lâu

บ้านเรือน ที่อยู่อาศัย

nhà cửa

บุญคุณ ความดีที่ได้กระทำต่อผู้อื่น

ơn nghĩa

กางเกง เครื่องนุ่งมี ๒ ขา

quần

ฟังเพลง ใช้หูทำให้ได้ยินเสียงที่ประกอบด้วยลำนำทำนอง
และจังหวะ มักเกิดจากการขับร้อง

nghe nhạc

รุ่งเรือง เจริญ อุดมสมบูรณ์

phát đạt

คำสั่ง ให้นักศึกษาฝึกออกเสียงประโยคที่ใช้พยัญชนะท้าย /น/ /ง/ ต่อไปนี้

1. เด็ก ๆ ชอบเล่นลูกโป่ง
2. นำนําดอกไม้ปักในแจกัน
3. แม่ของฉันทำต้มยำกุ้งอร่อย
4. คนไทยกินข้าวด้วยช้อนและส้อม
5. พี่ใส่แว่นตาเพราะสายตาสั้น
6. ฉันรอคุณลุงนานมาก
7. ท่านมีบุญคุณต่อฉันมาก
8. น้องถูกรถชนหน้าบ้าน
9. ช่วงนี้เศรษฐกิจรุ่งเรืองมากขึ้น
10. ป้าจัดอาหารและตกแต่งโมเสกจาน

๒ ทักษะการออกเสียง

★ ให้นักศึกษาดูรูปต่อไปนี้แล้วออกเสียงตามแต่ละรูป

3.

.....คะแนน

4.

.....คะแนน

5.

.....คะแนน

6.

.....คะแนน

★ ให้นักศึกษาออกเสียงคำต่อไปนี้ตามลำดับ

7. แจกกันคะแนน

8. ลูกโป่งคะแนน

9. บุญคุณคะแนน

10. รุ่งเรืองคะแนน

คะแนนรวม.....คะแนน

แบบฝึกชุดที่ 9

การออกเสียงพยัญชนะท้าย

/ก/ /ด/ /น/ /ง/

แบบฝึกชุดที่ ๑ การออกเสียงพยัญชนะท้าย /ก/ /ด/ /น/ /ง/

1. จุดประสงค์

เพื่อให้นักศึกษาทบทวนการออกเสียงพยัญชนะท้าย /ก/ /ด/ /น/ /ง/ ได้อย่างถูกต้องและชัดเจน

2. เนื้อหา

การออกเสียงคำและประโยคที่ใช้พยัญชนะท้าย /ก/ /ด/ /น/ /ง/

3. สื่อการเรียนรู้

แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะท้าย /ก/ /ด/ /น/ /ง/

4. กิจกรรมการเรียนรู้

1. ครูแจกแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะท้าย /ก/ /ด/ /น/ /ง/ ให้นักศึกษาทุกคน
2. ครูออกเสียงคำและประโยคในแบบฝึกพร้อมอธิบายความหมายให้นักศึกษาฟัง แล้วให้นักศึกษาฝึกออกเสียงตามพร้อมกัน จากนั้นให้ฝึกออกเสียงเป็นรายบุคคลจนคล่อง
3. ให้นักศึกษาเลือกคำที่ได้ฝึกออกเสียงแล้วคนละ 1 คำมาแต่งประโยคและออกเสียงให้เพื่อน ๆ ฟัง
4. ให้นักศึกษาทั้งชั้นออกเสียงคำและประโยคในแบบฝึกพร้อมกันอีกครั้งตั้งแต่ต้นจนจบแบบฝึก

5. การประเมิน

1. สังเกตจากการออกเสียงของนักศึกษาขณะทำกิจกรรมฝึกออกเสียง
2. ประเมินจากการทดสอบทักษะการออกเสียง

แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะท้าย

/ก/ /ด/ /น/ /ง/

คำสั่ง ให้นักศึกษาฝึกออกเสียงคำและประโยคต่อไปนี้

เด็ดดอกไม้ กระโดดเชือก ปิดปาก ผัดผัก ลูกศิษย์

คำ	ความหมาย	ภาษาเวียดนาม
เด็ด	ทำให้ขาดด้วยเล็บหรือนิ้ว	ngắt, hái
กระโดด	ใช้กำลังเท้าถีบพื้นให้ตัวลอยสูงขึ้น	nhảy
เชือก	สิ่งที่ทำด้วยด้ายหรือป่านปอ เป็นต้น มักพันหรือตีเกลียว สำหรับผูกหรือมัด	dây
ลูกศิษย์	ผู้ศึกษาเล่าเรียนอยู่ในความดูแลคุ้มครองของอาจารย์	học trò

ตัวอย่างประโยค

- ห้ามเด็ดดอกไม้ในสวนสาธารณะ
- เด็ก ๆ ชอบเล่นกระโดดเชือก
- แม่สอนว่าเมื่อจามต้องปิดปาก
- ป้าทำผัดผักปลาหมึกอร่อย
- ลูกศิษย์เก่ามาเยี่ยมคุณครู

คำสั่ง ให้นักศึกษาฝึกออกเสียงคำและประโยคต่อไปนี้

ของขวัญ แข่งขัน งานเลี้ยง เพื่อนฝูง สร้างสรรค์

<u>คำ</u>	<u>ความหมาย</u>	<u>ภาษาเวียดนาม</u>
ของขวัญ	สิ่งของที่ให้กันในเวลาอื่นเป็นการถนอมขวัญหรือเพื่อ อวยชัยไมตรี	<i>quà tặng</i>
แข่งขัน	ชิงเอาชนะเพื่อรางวัล ชันสู้เอาชนะกัน	<i>thi đấu</i>
งานเลี้ยง	การกินร่วมกันเพื่อความรื่นเริงหรือความสามัคคี เป็นต้น	<i>tiệc</i>
เพื่อนฝูง	เพื่อนที่รู้จักมักคุ้นกัน	<i>bạn bè</i>
สร้างสรรค์	สร้างให้มีให้เพิ่มขึ้น, มีลักษณะริเริ่มในทางดี	<i>sáng tạo</i>

ตัวอย่างประโยค

1. นักเรียนมอบ**ของขวัญ**ให้คุณครู
2. ครูเลือกนักเรียนไป**แข่งขัน**เล่นปิงปอง
3. ลูกจัดงาน**เลี้ยง**วันปีใหม่ที่บ้าน
4. น้องมี**เพื่อนฝูง**มาก
5. ความคิด**สร้างสรรค์**เป็นสิ่งสำคัญ

คำสั่ง ให้นักศึกษาฝึกออกเสียงคำและประโยคต่อไปนี้

แว่นกันแดด กอดัน รสหวาน สวนสัตว์ สัญชาติ

คำ

ความหมาย

ภาษาเวียดนาม

แว่นกันแดด แว่นตาที่ลดความเข้มของแสง

kính râm

กอดัน ปีบคั้น

ép buộc

รส สิ่งที่ได้โดยลิ้น

vị

หวาน มีรสอย่างรสน้ำตาล

ngọt

สวนสัตว์ สถานที่ที่เลี้ยงสัตว์เพื่อเปิดบริการให้ผู้คนเข้าชมสัตว์ต่างๆ

sở thú

สัญชาติ ความอยู่ในบังคับ คือ อยู่ในความปกครองของประเทศ
ชาติเดียวกัน

quốc tịch

ตัวอย่างประโยค

1. เขาถูก**กอดัน**ให้ลาออกจากงาน
2. น้องปิ่นเตรียม**แว่นกันแดด**ไปทะเล
3. น้ำตาลมี**รสหวาน**
4. วันหยุดแม่พาน้องมดไป**สวนสัตว์**
5. ลุงเงินถือ**สัญชาติ**ไทย

แบบทดสอบ

การออกเสียงพยัญชนะท้าย /ก/ /ด/ /น/ /ง/

ชื่อ และนามสกุล.....

=====

ทักษะการออกเสียง

★ ให้นักศึกษาออกเสียงคำต่อไปนี้ตามลำดับ

1.	กระโดดเชือก	คะแนน
2.	มัดผัก	คะแนน
3.	ปิดปาก	คะแนน
4.	ของขวัญ	คะแนน
5.	แข่งขัน	คะแนน
6.	งานเลี้ยง	คะแนน
7.	เพื่อนฝูง	คะแนน
8.	กดดัน	คะแนน
9.	รสหวาน	คะแนน
10.	สวนสัตว์	คะแนน

คะแนนรวม.....คะแนน

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ	OANH
ชื่อรอง	THI KIM
นามสกุล	VU
วันเดือนปีเกิด	5 เมษายน 2527 (ค.ศ. 1984)
สถานที่เกิด	นครชายฝั่ง ประเทศเวียดนาม
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	2463/1 ถนนเพชรบุรีตัดใหม่ แขวงบางกะปิ เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2549	ศิลปศาสตรบัณฑิต (เอเชียอาคเนย์ศึกษา) จากมหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ แห่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติ นครโฮจิมินห์ ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม
พ.ศ. 2552	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ